

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

www.yenidemokratgenclik.net

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi | Sayı: 183 | Mart 2014 | Fiyatı: 2 TL | ISSN: 1302-7506

YOLSUZLUK, RÜŞVET, SANSÜR, TAPE, MONTAJ...
103 MİLYON TL
30 MİLYON EURO
Million

www.partizanarsiv.net

Öfkemiz sığmaz kabına

Aynı

Ömrün üç seneye

Muharrem'in bir çuvala

Sığmadığı gibi

www.partizanarsiv.net

Merhaba

Dergimizin mart ayı sayısıylabirlikte yeniden bir aradayız.

Uzunca bir süredir yaptığımız tartışmalar ve okurlarımızın katkıları sonucunda dergimizin mizanpajında, şubat sayımızla birlikte yeniliğe gitmiştik. Yaptığımız yeniliklere, yine okurlarımızın eleştirileri ve önerileri doğrultusunda daha okunaklı bir yayın ortaya çıkarmak için devam ediyoruz.

Biliyoruz ki bir yayın, okurlarından aldığı öneriler ve katkılara paralel bir gelişim göstermektedir. YDG dergisi olarak bizde bu anlayışla hareket ediyor ve okurlarımızdan daha fazla katkı beklediğimizi dile getiriyoruz...

17 Aralık operasyonlarının ardından yaşananlar ve baharın gelişini müjdeleyen gelişmelerle sayfalarımızı bir araya getirirken, Gezi İsyanı'nda yaşadığımız hisleri yaşadık.

Bu sayımızda Gezi İsyanı'nı andıran; yolsuzluk-

lara karşı sokakla yeniden buluşan kitleyi, sansür yasasının onaylanmasına “unfollow” la cevap veren twitter kullanıcılarını, rektörlüğün tedbir ve soruşturma kararına “tedbirinize tedbir gerek” diyerek yanıt olan Mersin Üniversitesi öğrencilerini ve daha fazlasını okurlarımızla paylaşıyoruz.

Ayrıca yerel seçimlerin yaklaşmasından dolayı şubat sayımızdaki yazılarımızın devamı olarak belediye başkanı ve muhtar adayları ile yaptığımız söyleşileri ve Fatsa deneyimi, kentsel dönüşümde yerel yönetimler konulu yazılarımızı bulabileceksiniz.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Newroz ve Kızıldere gibi direnişlerle; Gazi, Beyazıt ve Xalepçe gibi katliamlarla tarihte yerini alan Mart ayında, bu gündemlere ilişkin yazılarımızın dergimizde yer alması gerektiğini düşündük...

İsyan ve Umutla...

İsyan.....	2-3
Sansür Yasağı.....	5
Forum.....	10
ME.Ü Soruşturma.....	11-12
Kentsel Dönüşüm.....	13-14
Fatsa Deneyimi.....	15
Anadil Kimliğimizdir.....	16

Kolektifin Sesi.....	20-22
DKÖ Anlayışımız Üzerine.....	23- 24
Gençlikten Notlar.....	27-28
8 Mart.....	29- 30
Genç Kadın.....	33
Eylemde ve Kavgada Mahir.....	39
Bellek.....	40

İletişim

Facebook.com/YDG.online
@YeniDemokratGen

www.yenidemokratgenclik.net
yenidemokratgenclik@gmail.com
ydg.ap@yandex.com.tr

UMUT YAYIMCILIK
ve BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim Yeri: Gureba Hüseyinağa
Mah. İmam Murat Sk. No:8/1
Aksaray/ Fatih/ İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30
Fax: (0212) 621 61 33 Sahibi ve
Yazışları Müdürü: Çilem İlaslan
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd.
Güven San. Sit. B Blok, No 366
Tel: (0212) 544 66 34

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. Np: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık sk. Torun Ap. 19/9
Sıhhiye/Çankaya Tel:(0312) 433 10 23
İzmir:1362 sk. No:18 Altan İşh. Kat:5/509 Çankaya/Konak Tel.
(0232) 484 72 83
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşh. Kat:3 Tel: (0446) 555 11 44
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat:2
No:185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin:Çankaya Mh. 4716 sk. Güneş Çarşısı No:32 Kat:2 Akdeniz
Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğoltay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat 2 No: 8

Rüzgâr Bizden Yana Esiyor, Büyük Fırtına Yaklaşıyor!

Ülke genelinde yapılan eylemler bu kez de "Alo babacım" üst başlığında toplanmıştır. Yine alışıldık, polis saldırılarında sokaklar gaza boğulmuş, onlarca kişi de çeşitli yerlerde dövülerek gözaltına alınmıştır. Gerçek miktarın çok çok altında olsa da gün yüzüne çıkanların telaffuzu dahi zor yapılmaktadır.

Dünya gündemi bir hayli hızlı değişirken; bir tarafta sokakların alevlendiği ve hükümetin istifa ettiği Ukrayna, diğer tarafta katliamların gölgesinde Suriye, diğer tarafta ise Türkiye...

Türkiye' de gündem; sansür, yeni HSYK yasası, seçimler ve daha bir dizi alt başlıktan oluşuyor.

"Unfollow Abdullah Gül!"

Meclisten geçen sansür yasası geçtiğimiz haftalarda Abdullah Gül tarafından onaylandı. Bu yasa ile birlikte Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı mahkeme kararı olmaksızın, özel hayatın gizliliğine ilişkin bir şikâyet geldiğinde yayını kaldırma kararı alabilecek ve erişim sağlayıcı bu kararı 4 saat içerisinde uygulayacak. Konu bir gün içerisinde de sulh ceza hâkimine götürüldüğünde hâkim eğer isterse içeriğin dışında sitenin bütününe engelleyebilecek. Bu "sakıncalı" içerikler iki yıl boyunca arşivlerde tutulacak.

İnterneti tahakküm altında tutmak anlamına gelen bu yasanın temel dayanaklarından biri elbette Gezi İsyanı'dır. İsyân sürecinde twitter kullanıcı sayısının beş katına çıkmış olması bunu kanıtlamaktadır. Gezi dışında bu yasanın, devlet yetkililerinin internete "bomba" gibi düşen videolarından bağımsız olmadığı da açıktır.

İnternete uygulanan sansüre en büyük tepki de yine sosyal medyadan gelmiş, Abdullah Gül Macaristan dönüşü ayağının tozuyla yasayı onaylarken 90 bin kişi de Abdullah Gül'ü unfollow etmiştir. Takipçi sayısının üç saat içerisinde bu kadar düşmesi sansür yasasına itirazın göstergesiyken, Taksim yine gece geç saatlere kadar gaz bombasına boğulmuş, geceyi aydınlatan havai fişekler olmuştur.

"Nusayriler Mezara!"

PYD öncülüğünde Rojava'da demokratik özerklik süreci önemli bir noktaya taşınmaktayken çeteler de Suriye'nin bütününde kanlı saldırılarını sürdürmektedir. 9 Şubat günü, Hama kentine bağlı olan ve Nusayrilerin yaşadığı Maan Köyü'ne yapılan saldırıda 60 kişi katledildi. Çetelerin kan damlayan bildirimlerinde yeni saldırıların yapılacağı duyurulmakta; "Hristiyanlar Beyrut'a, Nusayriler mezara" nidaları eşliğinde ezanlar okunmaktadır.

Geçen yıl içerisinde Lazkiye'de köylere yapılan saldırının görüntüleri halen akıllardan silinmemişken gerçekleştirilen bu katliam, emperyalizmin vahşiliğini Suriye özgülünde bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Emperyalistler bir taraftan çeteleri beslerken diğer taraftan da barış, demokrasi yalanlarıyla gerçekleri gizlemeye çalışmaktadır. Sözde insan hakları adına başlatılan Cenevre görüşmelerinin özü de bu gerçeklikten ayrı değildir. Buz dağının görünen kısmında acil gıda ve ilaç takviyesi yalanları varken, görünmeyen kısmında da tırlarla gönderilen silahlar vardır.

Emperyalizmin taşeronluğundaki TC.'nin Suriye'deki durumu ise, anlatmaya değerdir. ABD'nin Suriye'ye girme planlarının en azından bir süreliğine suya düşmesini sindiremeyen TC.'nin iştahı, çetelere yapılan yardımda kendini göstermekte, boynuzun kulağı geçtiği bir kez daha görülmektedir. Bu nedenle Suriye'de hayata geçirilen her politikanın baş aktörlerinden biri de TC.'dir. Maan Köyü'nde Alevilere yönelik gerçekleştirilen katliam, bu anlamda TC.'den bağımsız değil; aksine doğrudan onun eliyle yapılmıştır. Maan'da ve Suriye'nin bütününde kan donduran sahneleri yaratan, emperyalizm ve onun taşeronu TC.'dir.

“Oğlum sendekileri götür”

17 Aralık operasyonu ile bir kez daha açığa çıkan yolsuzluklar, gündemdeki yerini koruyor. Bakanların istifasının, çocuklarının tutuklanmasının devamında gelinen süreçte yeni belgeler gündemdedir. Hazırlanan fezlekelerin içeriği dahi yolsuzluğun boyutunu anlatmakta yeterli olacaktır. 504 sayfadan oluşan fezlekedeki istifa eden Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan'ın 52 milyon, İçişleri Bakanı Muammer Güler'in 10 milyon ve AB Bakanı Egemen Bağış'ın adı 1,5 milyon dolarlık rüşvetlerle anılıyor. Yine Zafer Çağlayan'ın Türkiye'ye 1,5 ton altın sokmaya çalıştığı fezlekedeki geçiyor.

“Dinleme skandalları” ile bir kez daha gün yüzüne çıkanlar ise T. Erdoğan'ın oğlu Bilal Erdoğan'la ve kızı Sümeyye Erdoğan'la organize bir biçimde yaptığı yolsuzlukların, aldığı rüşvetlerin bir kısmını göstermiş, T. Erdoğan'ın oğluna verdiği “oğlum sendekileri götür” talimatı önce sosyal medyayı sonra da sokakları hareketlendirmiştir. Ülke genelinde yapılan eylemler bu kez de “**alo babacım**” üst başlığında toplanmıştır. Yine alışıldık, polis saldırılarında sokaklar gaza boğulmuş, onlarca kişi de çeşitli yerlerde dövülerek gözaltına alınmıştır. Gerçek miktarın çok çok altında olsa da gün yüzüne çıkanların telaffuzu dahi zor yapılmaktadır.

Hiç şüphe yok ki; rüşvet bu kadarla, yolsuzluklar fezlekedeki geçenlerle sınırlı değildir. Şüphenin olmadığı bir başka konu ise yolsuzluğu yapanların ve rüşvetle servetlerine servet katanların, bu bakanlarla sınırlı olmadığıdır. Düzenin kendisi bunlar üzerine kuruludur. Bir tarafta cebe indirilen milyon dolarlar, diğer tarafta yoksulluk cenderesinde bırakılan milyonlar vardır. Kendisini ancak ve ancak bu koşullar içerisinde var edebilen düzenin şifreleri, yükselen kitle hareketiyle daha da çözülmekte, öfke birikimi sürmektedir.

“Money Money Money...”

Böylesi bir siyasi atmosferle yerel seçimlere hazırlanılmaktadır. Yönetenlerin korkusu katlansa da seçimler gündemlerinden düşmemekte, mitingler düzenlenmekte, kitleler yeni vaatlerle kandırılmaya çalışılmaktadır. T. Erdoğan seçim mitingleri aracılığıyla “paralel devlete” saldırı yapmakta, bu esnada da Gezi'yi unutmamaktadır. T. Erdoğan yaptıklarının “Gezicileri”, “paralel yapıyı rahatsız” ettiğini anlatarak “bunlar yakıp, yıkıyor biz yapıyoruz” diyor.

Elbette gençler de seçimlerde unutulmamaktadır. T. Erdoğan, “*Özel okullara gidenler bir de dersaneye gidiyor. Hep para. Money Money Money... Devletin okullarında hafta sonu kurs vereceğiz... Devlet okulları size yeter. Öğ-*

retmenlerimizin ekstra kurs ücretlerini biz ödeyeceğiz.” diyor (27. 02). Milyon Euro'ları nereye saklayacağını şaşırarak bir başbakanın, bu sözlerinin kitlelerdeki inandırıcılığının olmadığı açıkken; süreç geniş kitlelerdeki öfke dinamiklerini olgunlaştırmaktadır. Bu dinamikler, günü geldiğinde Gezi'de olduğu gibi bir kez daha açığa çıkacak ve bu sefer daha örgütlü süreçleri karşılayacağız. Yerel seçimleri bu dinamiklerin açığa çıkmasında etkili bir araç olarak kullandığımızda egemenlerin hali hazırdaki korkusunu daha da büyümüş olacağız ve seçim çalışmalarımızı başarılı sayabileceğiz. Düzeni teşhir ederken, şovenizmden kalın çizgilerle uzaklaşacak; alternatifimizi sunacağız. Düzen içerisinde alternatif arayan yığınlar, düzenin dışına çıktıkça gerçek alternatifi göreceklerecektir.

AKP'nin gelinen süreçle birlikte oldukça geniş bir kitleye teşhir olduğu doğrudur. Ne var ki; AKP'den hala medet uman yığınlar da vazgeçilebilecek karakterde değildir. “modern Kemalist” CHP, beceriksizce süreci kendi lehine çevirmek isterken, ırkçı faşist MHP'nin propaganda zemini de küçümsenemeyecek boyuttadır. Aynı düzene hizmet eden bu üç partinin birbirinden farkı olmadığı açıktır. Biz; önce teşhir edeceğiz, alternatifini açığa çıkartacağız, sonra da bu alternatifini, uygulamaya bugünden başlayacağız. Gençliğin yerel yönetimlerdeki sözünü söylemekle yetinmeden bunlar için mücadelemizi de sürdüreceğiz. Bu mücadelenin haklılığı ve nesnelligi her gün yeniden kanıtlamaktadır.

Kürdistan'da Çocuk Olmak...

Yıllardır Kürt halkı üzerinden yürütülen savaş, asimilasyon, imha-inkâr politikaları kuşkusuz ki Kürt çocuklarının üzerinde de derin etkiler bırakmakta. T. Kürdistanı'nın çoğu köyünde okul yoktur. Mecburen ya en yakın okula gitmek zorunda bırakılır Kürt çocukları (yakın dediysem siz kilometrelerce yol olduğunu tahmin edersiniz) ya da anne baba sevgisinden uzak, ilhakçı rejimin beyin yıkama merkezi olan sözde okullara yani; Yatılı İlköğretim Bölge Okullarına mahkûm edilirler.

Bilinen bir gerçektir ki buralar, Türk-Sünni ideolojiyi benimsetmek için kurulmuştur. Buralarda faşizm kahramanlık olarak tanıtılır. Kendi atalarından ya çapulcu ya bölücü ya da terörist diye bahsedilir. Kendi gerçekliğinden uzaklaştırılmaya çalışılır Kürt gençleri. İlhakçı dil hakaretle, dayakla, zorla öğretilir. Kürtçe konuşmak ya ayıp sayılır ya da konuşan "kıro" denilerek aşağılanır. Kürt çocuklarının ilkokul heyecanı böylelikle hüsrana dönüşür. Ama zorluklar bunlarla da sınırlı kalmaz. Kürdistan'ın ne yolu vardır, ne elektriği ne de hastanesi. En yakın devlet kuruluşu karakollardır. Devlet "Kürt kardeşlerinin" güvenliğine büyük önem verir. Onları güya teröristlerden korur...

İroni böyle bir şey olsa gerek. Halk istemese bile halkı çok sevdiklerinden dolayı; Medeni'yi katletme pahasına olsa da yine yaparlar karakolları. Malum ya TC'nin Kürt sevgisi böyle bir şeydir işte. Öldüren sevgi bu olsa gerek. Böylelikle erken yaşta tanışır çocuklar savaşla, serhildanlarla. Zulme karşı başkaldırmayı, öğrenirler küçük yaşta. Daha 5 yaşındayken polisle sokak sokak çatışmayı... Abisi, ablası gerillada şehit düştüğünde onların boş bıraktığı mevziiyi doldurmayı... Analarının gözyaşlarına şahit olmayı ve onu ağlatanlardan hesap sormayı... Sistem ona başka seçenek sunmamıştır. Ya savaş ya şoreş. Kürt çocuğu da bunun bilincindedir. Daha küçük yaşta başlar düşmana öfke kasmaya. Savaşmaya taşla başlar. İlk başta oyun gibi gelir ona. Sonra savaşarak hem bilinci gelişir hem de savaş yetisi. O yüzündür TC'nin Kürdistan'daki yenik ruh hali. Baş edemez artık küçük generallerle. Ve işte o zaman TC. katil yüzünü gösterir. Onları katletmeye başlar. Hayvanları otlatan Ceylan'ı havanlarla parçalar. Annesi onun organlarını kucağında toplar. 12 yaşında Uğur'u katleder. O küçük bedenine yaşından fazla kurşun sıkılır. 14 yaşındaki Berkin'in kafasına faşist polisin attığı gaz bombası isabet eder ve uyumaya mahkûm edilir Berkin.

Henüz 3 yaşında olan hasta Muharrem için ambulans

gönderilmez. Babasının sırtında çuval içinde hastaneye götürülürken can verir. Roboski'de 34 Kürt gencin üzerine savaş uçaklarını gönderen katil TC. nedense ambulans göndermekte aciz kalır. Oysaki RTE Almanya'ya yaptığı yolculukta kendi yolsuzluklarını meşrulaştırmak için yatırım yaptığından; hava ambulansı, kar ambulansı aldığından bahsetmektedir.

Mesele Kürdistan olunca durumu anlamakta sorun yaşamıyoruz. Onların ölmesi sorun değildir. Ne de olsa onlar hakkında ferman daha önce yazılmıştır, "kadın da olsa çocuk da olsa gereğini yapın!" diye. Bununla da yetinmeyip aymazca çıkıp yapılan katliamları meşrulaştırmaya çalışırlar. Uğur "terörist" idi. Ceylan yasaklı bölgede hayvan otlatıyordu. Berkin DHKP-C üyesiydi ve üzerinde bomba bulunmuştu. 34 Roboskili kaçakçıydı. İçlerinde "teröristler" vardı. 3 yaşındaki Muharrem için açıklama yapan vali şunları söylüyor: "İhbar hattımıza 4 milyon 300 bin çağrı düşüyor. Çalışanlarımız gelen her çağrıyı doğrulama alışkanlığı kazanmışlar. Bu olayda da ihbarı doğrulatalım diye vakit kaybedilmiş". Vali böylelikle halkı suçluyor, kendilerini aklamaya çalışıyor. Ve bu açıklamalar Kürt çocuklarını katletmek için yeterli sebep olabiliyor. Zaten yıllardır ilhakçı katil TC.'nin Kürdistan'da yaptığı tam da bu değil mi? Öldür ve meşrulaştır. Sayısız örneği vardır bunun ve sayılabilir elbette. Lakin buna ne zaman yeter, ne de yazmak. Zira Kürdistan'da ne katliam eksik olur ne de katliama dair faşist TC. yetkililerinin saçma sapan açıklamaları. Biz yeterince yazamayabiliriz ama günü geldiğinde bu katillerden yeteri kadar hesap soracağız.

Kavgada düşen Kürt çocukları diğer yetişen nesillere cesaret ve bilinç taşıyor. Yapılan bunca katliama rağmen Kürt çocukları bir an olsun tereddüt etmeden haklı meşru mücadelesini sürdürüyor; bazen havai fişeklerle panzere karşı bazen zindanlarda düşmana, bazen de gerilla alanında faşizmin ordusuna karşı. Tıpkı Mazlum Erenci gibi. Amed'de taş attığı için tutuklanmış. Pozantı'da TC.'nin aşağılık işkencelerine maruz kalmış. Ve en son Dersimde savaşırken siperdaşı halk ordusu militanı Yurdal Yıldırım ile birlikte şehit düşmüştür. Biz biliyoruz ki ne TC.'nin yaptığı katliamlar ne işkenceler ne gözaltında kaybetmeler ne de sokak ortasında infazlar hiçbir Kürt çocuklarını yıldıramayacak. Kawa'nın yakmış olduğu isyan ateşi demokratik halk devrimine kadar Kürt çocuklarına ışık tutacaktır.

İzmir'den Bir YDG'li

Sansür Yasağınız Vız Gelir Bize Vız

Gezi İsyanı, halkımızın yüreğine umudun tohumunu ekmiş, egemenlere ise ecel terleri döktürmüştür. Türkiye'nin jeo-politik konumu göz önüne alındığında Gezi İsyanı sadece ülkemizdeki ezilenler için değil tüm dünya halklarına da umut ve ilham olmuştur. Yani teknolojik tabiriyle Gezi İsyanı "kapsama alanı geniş" bir isyan olmuştur. Hal böyle olunca, egemenlerin isyanı saklama, yok sayma çabaları daha fazla gözle görünür bir hal almıştır.

Gezi İsyanı boyunca burjuva-feodal medya ise; ya pengu- en belgeselleri göstermiş ya da sanki isyan başka bir ülkede oluyormuş gibi sadece bir iki dakika ekranlarda tutmuştur. Böylelikle kitlelerde yandaş basına karşı büyük bir öfke oluşmuş, çekim yapmak için gelen araçlar alabora edilmiş ya da medyanın merkez binalarına gidilerek protestolar yapılmıştır.

Bunun yanında bazı şeyler ise daha net görünmüştür. Yıllardır T.Kürdistan'ında yaşananları sadece medyanın gözünden izleyenler artık sorgulamaya başlamıştır. İstanbul'un göbeğinden yayılan isyanı bu kadar yok sayan, yalan yanlış haberlerle karalayan medya, acaba yıllardır ülkenin diğer yarısında ki olayları nasıl ele alıyordu?

Medeni Yıldırım kalekol yapımına karşı çıktığı için askerler tarafından öldürülmüş ve aynı gün Taksimde, Kadıköyde binlerce insan "diren Lice İstanbul seninle" sloganları atmıştı. Bu eylemleri burjuva-feodal medya ise görmezden gelmişti.

Gezi İsyanı'nda belki de en büyük "bela" sosyal medya oldu. İnsanlar sosyal medya üzerinden haberleşip olaylara anında müdahale etme ve olaylar hakkında anında bilgileri paylama şansı yakaladılar. Böylelikle artık meydanlarda ki insanlar "hangi bölgede ne var?", "hangi alanın neye ihtiyacı var" tarzında birçok bilgiye ulaşip anında önlem alabildiler. Ülkenin başka alanlarından gelen haberlerle, refleks eylemler koyup sığağı sığağına alanlara döküldüler. Deyim yerinde ise Ankara'da biri düşse İstanbul ayağa kalkıyordu. Bu yüzdendir ki Recep Tayyip Erdoğan bir televizyon programın da "sosyal medya baş belasıdır, müdahale edilmesi şarttır." demiştir.

Sadece haberleşme değil, çekilen video ve kısa filmlerle de motivasyon yüksek tutulmuş ve tüm dünya bu isyandan haberdar olmuştu. Yani sosyal medya "haddini ve sınırlarını aşmış" artık ciddi bir "bela" olmuştu. İsyen sırasında onlarca insan paylaşımları yüzünden gözaltına

alınmış ve onlarcasına cezalar verilmişti.

Durum böyle olunca egemenler açısından da sosyal medyaya müdahale gecikmedi. Göstermelik toplantı ve görüşmelerle "düzenleme" adı altında yasakçı zihniyet bir kez daha kendini sosyal medya üzerinden göstermiş oldu. Artık insanların her girdiği sayfa ve site kontrol edilebilecek, tüm paylaşımları iki yıl boyunca kayıt altına alınacak, "uygun" olmayan video ve sayfalar "yasal" yollara başvurulmadan dört saat içerisinde kapatılabilecek. Bu

yasa esas olarak Gezi İsyanı'nın "intikamı" niteliğinde olmakla birlikte devrimci, demokrat kurumların siteleri ile birlikte birçok muhalif site ve haber kanallarını yok etmeyi hedefleyen de bir düzenlemedir.

Hele ki 17 Aralık operasyonundan sonra AKP-Cemaat çatışmasında ortaya çıkan bunca video ve ses kaydı varken, birde Cemaatin elindeki kasetler göz önüne alındığında bu çıkan yasa çok manidardır.

Yasaklar ülkesi olduğu kadar direniş ve zaferler ülkesidir bu

topraklar. Artık Gezi İsyanı'ndan sonra korku duvarları yıkılmış, "bu gençlikten bir şey olmaz" diyenler küçük dillerini yutmuş, gençler, kadınlar, LGBTİ'ler, işçiler ve emekçiler sokaklara dökülmüştür. 31 Mayıs'tan sonra bir tarih yazılmış ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı ilan edilmiştir. Bunun en son örneğini-bu yazıdan sonra yaşanacaklar hariç- 22 Şubat Cumartesi akşamı Taksim'de gördük.

İnternet yasasına karşı çıkan binler Taksim'i isyan ateşine çevirmiş ve artık sessizler ülkesi olmayacağımız vurgulanmıştır. Yasakçı zihniyete karşı Gezi Ruhü ile bir araya gelen -özellikle gençler- kitleler Garanti bankasını yerle bir etmiş, TOMA'ları kuşatmış ve saatlerce polisle çatışmıştır. Pasif eylem tarzından çıkmış ve kendi pratiği ile bir zorun ancak başka bir zor ile yıkılacağı sokaklarda pratik içerisinde öğrenmiş, "hiçbir şeyin GARANTİsi yoktur" mesajını kaydetmiştir.

YDG olarak başından itibaren içinde yer aldığımız bu eylemler göstermektedir ki, artık ok yaydan çıkmıştır. Devlet niteliğinden ötürü baskı ve zulmü artıracaktır. Bunu bilmek için müneccim olmaya gerek yoktur. Fakat bilinen bir şey daha vardır artık. Uyuyan dev uyanmış ve ayağa kalkmıştır. Varsın bundan sonrasını devlet düşünsün.

İstanbul Üniversitesinden Bir YDG'li

“Ali İsmail Korkmaz, Tribünler Yıkılmaz”

Gezi İsyanı'nın üstünden 5 ay geçti. Ancak etkisi hala devam ediyor, özellikle de tribünlerde. Taraftarlar Gezi şehitlerini unutturmamak için her hafta başka bir statta Gezi şehitlerine besteler yapıyor, pankartlar asıyor. Bunlardan bir tanesi de geçen haftalarda Bolu Fenerbahçe Taraftar Derneği'nin, Ali İsmail Korkmaz'ın ailesini Kasımpaşa-Fenerbahçe maçına davet etmesiyle gerçekleşti. Maç sırasında Ali İsmail için bestelenen şarkının, Emel anneye birlikte taraftarların defalarca kez söylemesi, yeşil sahalarda yaşanan en güzel hareketlerin arasına girdi.

Tribünlerde bulunan binlerce kişinin o besteyi söylemesi belki Emel annenin acısını dindirmez ama yüreğine su serptiği de aşikâr. Devletin vahşice katlettiği Ali İsmail Korkmaz'ı bugün Fenerbahçe taraftarlarının sahiplenmesi “*katil devlet hesap verecek*” sloganının tribünlerde binlerce kişi tarafından atılması Gezi İsyanı'ndan sonra görülen ve kitlelerin politikleşmesine işaret olan olaylardan bir tanesidir. Gezi İsyanı sürecinde hayatlarında ki en güzel deneyimlerinden birini yaşayan kitleler, kendi güçlerinin farkına varmış, ezenlerle baş edebilme güveni kazanmıştır.

“Neyleyim Kutudaki Milyon Doları”

Bugün taraftarlar, kendine yönelik en ufak bir eleştiriye bile katlanamayan AKP hükümetinden çekinmeyerek, Gezi ruhunu ve şehitlerini sahiplenmeye devam ediyorlar. Gezi İsyanı'ndan sonra tribünler ülkede yaşanan olaylara kayıtsız kalmıyor. 17 Aralık operasyonundan sonra hükümetin yolsuzluk ve rüşvet icraatlarının ortaya çıkmasıyla beraber ülkenin birçok yerinde yolsuzluklara tepki eylemleri yaşanmış, politikleşen taraftarlar statlarda da buna sessiz kalmamıştır. Beşiktaş-Elazığ spor maçında siyah beyazlı taraftarlar “*Neyleyim Kutudaki Milyon Doları Sen Şampiyon Olmayınca*” diye beste yapmış, “*Her Yer Rüşvet Her Yer Yolsuzluk*” sloganını atıp, ülkedeki eylemlikleri selamlamışlardır. Aslında Gezi İsyanı, taraftarları sadece politize etmemiş ayrıca kendi aralarında yaşanan holiganizmi de bir nebze yıkmıştır. Daha önceki yıllarda Göztepe-Hatayspor müsabakalarında çok şiddetli olaylar yaşanmıştır. Ancak geçen hafta oynanan maçtan önce iki taraftar grubu bir araya gelerek, Viva Gözgül adlı taraftar grubunun Ahmet Atakan, Ali İsmail Korkmaz ve Abdullah Cömert için yapmış oldukları besteyi hep bir ağızdan söylemiş ve yapılan bu davranış karşısında Hatay Spor taraftarı Göztepe taraftarlarını selamlamış aralarındaki

“buzdağı” eriyip yok olmuştur.

Taraftarlar asıl düşmanın birbirleri olmadığını, bu sistem ve savunucularının asıl düşman olduğunun farkına varmışlardır. Bugüne kadar sistemin bir uyutma aracı olarak kullandığı futbolun içine de artık bir isyan kültürü yerleşmiştir. Güney Avrupa'da ve Güney Amerika'da çok yaygın olan, ülkemizde de Gezi'den sonra ortaya çıkmaya başlayan A.C.A.B isimli oluşumu ülkemiz tribünlerinde de oluşturmak için taraftar dernekleri toplantılar almaya başlamıştır.

A.C.A.B polislerin statlardan uzaklaştırılması için taraftarların oluşturmuş olduğu küresel bir oluşumunun adıdır. Bu bile kitlelerin polisler karşısında ne derece kin güttüğünün göstergesidir. Egemenlerin spor, özellikle futboldaki taraftarları kendilerine bağlı bir müşteri haline getirme politikaları tutmamaya başlamış sektöre uğramıştır. Hatta taraftarlarda son dönemde faşizme karşı birlikte hareket etme söz konusu ve bundan egemenler muazzam derecede rahatsızlık duymuş olacak ki, taraftarlar arasındaki birliği bozmaya yönelik girişimlerde bulunmaktadır.

Beşiktaş taraftarı içinde AKP'nin gençlik kollarının oluşturmuş olduğu “*1453 Kara Kartallar*” isimli grup oluşturulmuş, taraftarlar arasında bölünmeye yol açılmaya çalışılmıştır. Bahsedilen grup, Galatasaray maçında sahaya girerek yine Gezi direnişinde, özellikle Taksim Meydanı'nda büyük yer alan kitlelerin ilgisini ve sempatisini toplayan Çarşı grubunu kitlenin nezdinde kötü göstermeye çalışmıştır. Ancak geniş halk kitleleri bu durum karşısında Çarşı'nın yanında yer alarak olaya gülüp geçmiştir. Gezi Dönemi boyunca Göztepe ve Karşıyaka taraftarları da birlikte hareket ederek alanlara çıkmış, eylemler sırasında beraber gözaltına alınmışlardır. Bu sırada kolluk güçleri taraftarlara “*ne zamandan beri berabersiniz*” tarzında bir sürü hakaret etmiştir. Polisin taraftarların birlikte oluşturdukları güçten rahatsız olduklarına dair verilebilecek örneklerden biridir bu. Devletin işçilerin sendikal alanlarda örgütlenmesinden çekinip sendikalaşmanın önünü çeşitli hamlelerle kapatmaya yönelik politikalarından bugün taraftarlarda nasibini almaktadır. Taraftarlar bir araya gelip birlikte hareket etmeye başlayınca devletin de saldırıları artmıştır. Taraftarlar ve halk kitlelerinin, AKP hükümeti karşısında bir bütün şekilde mücadele etmesinin kıvılcımı Gezi'de parlamıştır ve bizler biliyoruz ki kıvılcım, yangına çevrilebilir.

İzmir'den Bir YDG'li

Kahrolsun Elemeci Sınav Sisteminiz!

Sınav sistemi aynı zamanda öğrencilerin de psikolojisini olumsuz etkilemektedir. Sınava hazırlanan kişi sınavı kazanamadığında toplumsal baskıdan kaynaklı kendini toplum içerisinde soyutlamaktadır. Kötü geçen bu süreçte çok sayıda intihar olayı yaşanmaktadır.

Egemenler gezi süreciyle birlikte aldığı darbelerin yaralarını sarmaya çalışırken “beraber yürüyüp beraber islandıkları bu yolda” cemaat ile çıkar ilişkileri örtüşmeyince egemenlerin klik dalaşı ortaya çıktı. Karşılıklı kasetler, ses kayıtları, operasyonlarla yolsuzlukların ortaya çıkması ülke gündemine oturdu. Hele ki emekçi ailelerimizin ceplerinden çıkan vergi, fatura vb. paralar ayakkabı kutularından çıkması hiçte şaşırtıcı değildir. Bakan çocuklarının milyon dolarlar hortumlayıp halkımızın emeğini çalması, Bilal Erdoğan’ın “evi boşalttığı halde elinde 30 milyon eurocuk” kalması, öğrenci gençliğin geleceğinin nasıl çalındığını göstermektedir.

Öğrenci gençliğin aylarca, günlerce çalışıp hayallerini, gelecek umutlarını bel bağladığı kâbus olarak tabir edilen YGS’ye bir aydan az bir süre kalmıştır. Sadece lise öğrencileri değil aynı zamanda lise mezunları ve üniversite öğrencilerinin de bir kısmı çarpık eğitim sisteminden dolayı bu sınava girmektedir. Geleceksizleştirme politikalarından biri olan sınav sistemi, hayatımızın vazgeçilmez

bir parçası haline getirilmiştir. Lise, üniversite kısacası hayatımızın her adımında sınava girmek zorundayız.

Egemenler, sınav sisteminin değişmesini istememektedir. Çünkü ezberci eğitim sistemiyle gençliği şekillendirme hayalleri kurmaktadır. Gençliğe geleceklerinin “kurtulması” için sürekli değişen sınavlar adres gösterilmektedir. Biz gençlik olarak girdiğimiz sınavların bizim için gelecek vaat etmediğinin bilincindeyiz. Aynı zamanda milyonlarca genç eşit koşullara sahip olmadan YGS’ye hazırlanmaktadır. Yani dershaneye gidemeyen, özel ders alamayan yoksul ailelerin çocukları, var olan bu yarışta elenmekte ve üniversite hayallerine son verilmektedir. Eğitim bir hak olmaktan çıkmakta, parası olanın eğitim aldığı bir hizmet şekline dönüşmektedir. Eşitliğin olmadığı sistem, milyonlarca genci umutsuzluğa, geleceksizliğe itmektir. Sınav sisteminin bu baskısı sadece bizleri değil, emekçi ailelerimizi ekonomik, sosyal ve psikolojik olarak etkilemektedir.

Sınav sistemi aynı zamanda öğrencilerin de psikolojisi- ni olumsuz etkilemektedir. Sınava hazırlanan kişi sınavı kazanamadığında toplumsal baskıdan kaynaklı kendini toplum içerisinde soyutlamaktadır. Kötü geçen bu süreçte çok sayıda intihar olayı yaşanmaktadır. Bu durum ise sistemin gençlik üzerindeki baskısını gözler önüne sermektedir aslında.

Bizleri üniversiteye girmek için yarış atına döndüren egemenler; geleceğimizi 160 dakikaya sığdırmaya çalışmaktadır. Geleceğimizi için bizleri bu sınavlara girmeye zorlayan, geleceğimizi kendi ihtiyaçlarına göre belirleyen sisteme karşı, her türlü eşitsizliğin yaşandığı sınavlara karşı; demokratik ve akademik taleplerimiz için alanlarda liseli gençliğin örgütlü mücadelesini büyüteceğiz.

Bizler sistemin yetiştirmek istediği programlanmış öğrenci tipi olmayacağız. YGS’de yaşanan şifre skandalında alanlara döküldüğümüz gibi, aynı direnişi sınav sisteminin bize dayattığı bütün geleceksizleştirme politikalarına karşı da sergileyelim! Bizden çaldıkları milyonları, doldurdukları ayakkabı kutularını, bize vaat edilen kara geleceği de tanımıyor, geleceğimize sahip çıkıyor.

YGS’yi ve sınav sistemini sokaklarda haykırarak teşhir edeceğiz. Liseli Yeni Demokrat Gençlik olarak bizlere dayattığımız bu sınav sistemini tanımıyor, yetiştirmek istediğiniz öğrenci tipi olmuyoruz. Tüm halk gençliğini Yeni Demokrat Gençlik saflarında hesap sormaya, mücadele etmeye çağırıyoruz.

Sınav Sistemine Karşı Örgütlenelim!

Ezberci, elemeci, rekabetçi sınav sistemine karşı örgütlenip mücadelemize sarılalım!

Abartmayın Ama Canım..!

Bundan önce yazdığım iki yazıyı okuyanlar bilir de ben bilmeyenler için kısa bir özet geçeyim. Okulumuzda benim yerinde ise kaşını kaldırına soruşturma açılmış, bizler kendimizi parçaladığımız halde herhangi bir yaptırımınla karşı karşıya kalmamıştık. Bu duruma günlerce üzülen, “neden bize soruşturma açılmıyor”, “biz üvey evlat mıyız?” diye yakınıyorduk ki peş peşe soruşturmalar geliverdi.

İlki siyah bir poşeti esnaf kapısından sokmuşum, kendimi aratmamışım ve birde utanmadan “o zavallı pürüpak insanları” yani ÖGB’yi tartaklamışım. Fakat hemen burada ufak bir ayrıntı geçeyim: Ben o kapıdan geçmeye eli yaklaşık bir sene oluyor ve o saat dilimi içerisinde okulda yoktum. İkincisi ise Rojava ile ilgili asılan afişlerden oldu. Tabi bu soruşturmalar her ne kadar ben okulda olmadığım günlerde okulda işlediğim “suçlar” yüzünden açılmış olsa da yüreğime su serpmiş rahat uyumama sebebiyet vermişti.

Derken yine ansızın bir telefon çaldı. Telefonu açtım ve yine öğrenci işlerindeki amcanın sesi “Ooo X bey nasılsınız?” dedi. Tabi artık telefonda konuşa konuşa ve soruşturma kâğıtlarını almaya gide gele, ahabap olmuştuk. Selam kelamdan sonra bana, “hadi gözün aydın bir soruşturmanın daha var” dedi. (Abartısız aynen böyle dedi). Fakat bu sefer nedendir bilmem öyle içimi sevinç falan kaplamadı. Hani çok sevdiğin bir tatlıyı her gün yediğin zaman artık bıcarsın ya o moddaydım. Yönetim resmen otomatiğe bağlanmış “sen misin soruşturma açılmadı diye üzülen, al sana soruşturma” der gibiydi.

Neyse bir gün sonra öğrenci işlerine uğrayıp soruşturma kâğıdımı aldım. Kâğıtta XX ve XY adlı varlıklara saldırdı ve okuldan şiddet yolu ile çıkarma suçlarından soruşturma açıldığı yazıyordu. Şimdi siz bana diyeceksiniz ki “hadi canım sende süttten çıkmış ak kaşık oldun başımıza” ama valla bu iki tipteninin adını ilk defa o kâğıtta okudum. Meğer tescilli faşistlermiş, sonradan kime saldırdım acaba bir araştırayım derken öğrendim. Soruşturma açıldığına sevineyim mi yoksa o kadar faaliyet yürüttüğüm halde, yönetim, tüm bu çabalarımı görmezden gelip okulda olmadığım günlerde yapılan

olaylardan kaynaklı soruşturma açmasına üzüleyim mi bilemedim.

Soruşturma tarihinde İstanbul’da olmayacaktım. Bu yüzden “bu iki öğrenciyi tanımıyorum ama bir gün tanursam...” cümlesi ile başlayan bir savunma yazdım. Evet, bu sefer savunmamı yazılı verecektim. Soruşturmaya bakacak olan hocanın odasına gittim. Asistanı karşıladı beni. Durumumu izah ettim. Bana “hoca burada yok belki birazdan gelir belki bugün gelmez bilmiyorum sen en iyisi yarın değil de iki gün sonra gel” dedi.

Bu açıklamadan sonra beynim dumura uğramıştı. Kadının ne demek istediğini iki dakika düşündükten sonra anladım. “Ben kâğıdı size bıraksam, siz hocaya verseniz olur mu?” dedim. Kadın sanki küfür etmişim gibi baktı bana. “Ben böyle sorumluluk alamam, hayır hayır alamam” dedi panik içinde. Sanırsın devlet sırrı veriyoruz. Neyse umutsuzca çıktım okuldan. İki gün sonra tekrar geldim ve hocayı buldum. Okul o kadar çok soruşturma açıyordu ki bütün hocalara görev düşüyordu.

Bu garibimin de meğer ilk soruşturma göreviymiş. Felsefe Hocası idi. Saç sakal aynı bizim Marks. Bildiğin adamın yüzünde nur var. Asistan kadın da bir o kadar nursesuz ama. Önce bana sessizce hangi taraftan (saldıraya uğrayan mı yoksa saldıran mı) olduğumu sordu. Adamın solcu olduğu o kadar belliydi ki insanın sağcı olsa bile solcuyum diyese gelirdi. Hafif gülümseyerek “sanırım saldıran taraftayım” dedim. Biz gözlerimizle anlaşmıştık hocayla, asistan bön bön baktığıyla kaldı. Ben kâğıdımı uzatıp çıktım okuldan. Henüz yeni bir soruşturma açılmadı ve açılan soruşturmalardan bir cevap veya bir ceza gelmedi. Her zamanki tarzımda dualarımla bitirmeyeceğim yazımı. Buradan okul yönetimine sesleniyorum: “Yeter artık uğraşmayın benimle”

Yazıktır günahtır bana. Bana acımıyorsanız öğrenci işlerindeki amcaya acıyın. Abartmayın ama canım.

İstanbul Üniversitesinden Bir YDG’li

Gazi'de Okumak...

Herkesin de bildiği gibi gençliğin üzerindeki faşizan baskılar, üniversitelerde bir hayli fazladır. Soruşturma ve uzaklaştırma saldırıları; taciz, tehdit vb. birçok sebeple sistem tarafından öğrencilere dönük yıldırma politikaları uygulanmaktadır.

Bildiri dağıtma, afiş asma uzaklaştırılmamıza ve hatta okuldan atılmamıza sebep olabiliyor. Her şeyi göze alarak bu çalışmalarını bazı üniversitelerde yapabilecek bazı üniversitelerde durum daha da kötü.

Misal Gazi Üniversitesi'nde ben demokratım demek bile okula her gittiğinde faşist öğrenciler tarafından saldırıya uğramana neden olabiliyor. Bende devrimci düşünceye sahip biri olarak faşizmin başkenti olarak da adlandırabileceğim şehirde bulunan, Gazi Üniversitesi'nde okuyorum. Gazi Üniversitesi'nde okumaktan bahsediyorum ve anlatmaya başlıyorum.

Kürt ve yoksul öğrenciler cemaat kısılcında

Üniversiteli olmanın mutluluğu ve heyecanı okula gidiyoruz, ilk girdiğim ders çok heyecanlı geçiyor. Ders bitiyor, 10 dakikalık bir ara verildikten sonra kapıdan içeriye faşizmin el bebek gül bebek besleyip büyüttüğü öğrenciler giriyor. *"Burası ülkücü gençlik teşkilatı tarafından kontrol edilmektedir, davranışlarınıza dikkat edeceksiniz!"* tehdidini savurup çıkıp gidiyorlar.

Genel olarak Kürt şehirlerinden gelen yoksul Kürt öğrencileri ücretsiz ev ve yurtlara yerleştirilerek, geldikleri andan itibaren cemaatin ağlarının içerisine alınmak isteniyorlar. Bununlada

kalınmayıp katılımı zorunlu bölüm toplantıları adı altında akademisyenler; bazen derslerden dahi çıkararak cemaatin düzenlemiş olduğu dini toplantılara katılmaktadır.

Bir de kampüste ayrı odası, kantinde ayrı masası olan "reislik" mertebesi var. Kendi belirlediği kadına *"benim asenam olacaksın"* diyen, havaya attığı tespihi yere düşmeden

tutan kadını asena ilan eden faşist, ataerkil zihniyetin "ağa babası" olarak oturuyor masasına.

Kadınların her alanda tacize, şiddete maruz kaldığını hepimiz biliyoruz ve görüyoruz. Asenalık teklifini kabul etmeyen kadınlar ve o kadınların sevgilileride katbekat bu şiddet ve tacize maruz kalmaktadırlar.

Siz de tahmin edebilirsiniz ki Gazi Üniversitesi'nde Kürt olmak, demokratım demek ve ilerici kimliği taşımak oldukça zor. Yıllardan beri Kürt halkı katledilerek, baskı altına alınarak asimile edilmeye çalışılmaktadır. Gazi'de de bunun en sert şeklini görüyoruz. Devrimciler burada "el altından" faaliyet yürütmek zorunda kalıyor. Kürtler anadilinde rahatça konuşamıyor, Türk-Sünni egemen kimliğin dışında kalanlar kendisini özgürce ifade edemiyor.

Gazi'de okumak yaşamın her anında ve alanında karşılaştığımız sorunları daha açık ve daha sert yaşamak demektir. Gazi'de okumak, buranın faşizmin başkenti olduğunu bile bile mücadele etmekte ısrarcı olmaktır.

Gazi Üniversitesi'nden bir YDG'li

Saldırı Yoğunlaşıyor, Direniş Büyüyor!

Son dönemlerde devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere yönelik artan baskılara her gün bir yenisi eklenmektedir. Devletin hegemonya kuramadığı yerlerden biri olan üniversitelerde bugün faşist saldırılar yoğunlaşmaktadır. Polis destekli olarak üniversitelerde yapılan tüm saldırılar, üniversitelerde gelişen öğrenci hareketini engellemeyi amaçlamaktadır. Bir yandan YÖK aracılığıyla yürürlüğe konulan disiplin yönetmeliği bir yandan da sivil faşist örgütlenmeler aracılığı ile üniversiteler içerisindeki muhalefeti sindirme çabaları, sürekli artan baskılarla sürdürülmektedir.

Böylesi saldırıları özellikle gezi sürecinden sonra devlet, Mersin Üniversitesi'ndeki soruşturma furyası ve tedbir yasasını uygulayarak da kirli yüzünü bir daha göstermiştir. Bahar'ı ve Feride'si için, üniversitedeki tüm meşru talepleri için mücadele eden öğrencilere soruşturmalar açılmış, belli bir kısmına keyfi bir biçimde tedbir kararı verilmiştir. Devlet, gençlik üzerinde bir korku havası yaratmaya çalışmaktadır. Ama biz biliyoruz ki ne kadar korku ortamı yaratmaya çalışılsa da öğrenci gençlik özellikle gezi sürecinden sonra karşılırlarına çıkan bütün korku duvarlarını yıkmıştır. Mersin Üniversitesi'ndeki rektörlük işgali de bunun en somut örneğidir. Bu işgalin ardından gelen ve ardı arkası kesilmeyen baskılar ve saldırılar gençliği yıldırmaya elbette ki yetmemiştir/ yetmeyecektir. Gelen tedbirler ve soruşturmalar sonrasında üniversite gençliği bir direniş ağı örererek egemenlere en somut cevabı vermiştir.

Bu saldırılar Mersin Üniversitesi'nden ziyade Türki-

ye'nin dört bir yanındaki üniversiteler de uygulamaya konulan sindirme politikalarının bir parçasıdır. Diğer taraftan Dicle Üniversite'nde artan polis baskısı da devletin sistemleşmiş saldırılarının bir göstergesidir. Fişleme, ajanlaştırma, taciz, şiddet girişimleriyle gözdağı verilme istenen öğrencilerin yaşam alanına kadar baskı sürmektedir. Ayrıca rektörlüğün onayı ve mali yardımı ile üniversite kampüsünde bulunan yemekhaneye 7-24 ses ve görüntü alınabilecek bir polis noktası kuruluyor. Amed'deki bu polis baskısını çok net bir şekilde görebiliyoruz. Sürekli fotoğraf çekme, öğrencileri tehdit etme, aileler ile işbirliği içerisinde girme gibi yöntemlerle üniversite gençliğinin dinamizmi azaltılmaya çalışılmaktadır.

Aynı şekilde Ege Üniversitesi'nde, öğrenci olmayan faşist bir grubun üniversitelilere saldırmasının hemen ardından çok sayıda çevik kuvvetin üniversiteye girmesi, öğrencileri gözaltına alması devletin üniversite gençliğine yönelik faşizan saldırılarının sonunun olmadığını hepimize göstermektedir. Yine Marmara Üniversitesi'nde faşistlerin dağıttığı Alparslan Türkeş anmasının bildirisini almayan bir öğrenci faşistler tarafından saldırıya uğramıştı. Bunu protesto ederek rektörlüğe yürüyen öğrencilere ise polis saldırarak, öğrencileri gözaltına almıştı. Bu ve bunun gibi üniversite öğrencilerine yönelik saldırı örnekleri fazlasıyla mevcuttur. Saldırı boyutunun birçok yanı olduğu gibi, öğrenci gençliğin eğitim hakkına yönelik yapılan saldırılar meselenin en ciddi yanlarından biridir. Mersin Üniversitesi'nde uygulanmış olan tedbir yasasıyla birlikte 27 arkadaşın eğitim hakkı engellenmiştir. Rektörlük tarafından keyfi bir biçimde uygulanan bu yasa, öncesinde çeşitli üniversitelerde de uygulanmıştır. Üniversitelerde gelişen muhalefeti sindirmeyi hedefleyenler, ellerindeki bu yasayı önümüzdeki süreçte hareketlenecek olan üniversitelerde uygulayacaktır.

Buna karşılık üniversite içerisinde artarak devam eden saldırılar karşısında gelişen muhalefeti sindirmeyi hedefleyenlere cevabımız öğrenci gençliğin isyanını büyüteceğimiz direniş alanları olacaktır.

Mersin, Ege, Marmara, Dicle, ODTÜ gibi üniversitelerde baskılar karşısında yürütmüş olduğumuz mücadele alanlarını büyütmeliyiz.

Bu süreçte devletin eğitim-öğretim alanındaki yaptığı tüm kirli proje ve planların teşhirinin yapılp; özerk, demokratik, bilimsel üniversite mücadelemizi büyütmeliyiz.

Biz üniversite gençliği olarak üniversitelerimize Ali İsmail'in katilleri olan polisin girmesine, üniversitelerin şirketleşmesine, bize yönelik her türlü baskıya karşı üniversiteleri direniş ve mücadeleyle özgür alanlara çevireceğiz.

MEÜDİRENİYOR

Mersin üniversitesi öğrencileri güz döneminden bahar dönemine bir direniş örüyorlar. KYK kadın yurduna dair sorunların ve ölümlerin baş göstermesi ile başlayan direniş hala sürüyor.

KYK yurt koşullarının yetersizliği ve ihmaller yüzünden güz döneminin başlarında **Feride Özayağ** adlı kadın öğrenci hayatını kaybetmişti. Bunun üzerine üniversitede Feride için birçok eylem yapıldı ancak verilen mücadele sonuç vermedi ve Feride'nin hesabı sorulmadan, egemenlerin öğrenci gençliğin taleplerini ve ihtiyaçlarını yok sayan anlayış **Bahar Salim**'i de aramızdan aldı. İki kadın öğrencinin hayatını kaybetmesi ile başlayan eylemlerin muhabatı ise elbette rektörlüktü.

Mersin Üniversitesi öğrencileri olarak bizler derdimizi anlatmak, Feride ve Bahar'ın neden hayatını kaybettiğini anlatmak için bir dizi eylem yaptık. Sesimizi duymayan, taleplerimizi görmezden gelen Rektör Süha Aydın ve Rektör Yardımcısı Yüksel Özdemir'in öğrencileri dinlemek gibi bir derdi yoktu. Onlar ne öğrencilerin sorunlarını anlayabilirlerdi ne de ihmallerinin hesabını verebilirlerdi. Tam da böyle oldu zaten onlar öğrencileri dinlemek anlamak yerine öğrencilere hakaret etmeyi tercih ettiler. Bütün görüşme taleplerimize kapılarını kapatan anlayışa karşı öğrenciler rektörlük binasını işgal ettiler. Çünkü bütün bu sorunların muhabatı rektörlük, öğrencilerin söylediği her söze kulağını tıkadı. Öğrencileri dinlememek, taleplerini yerine getirmemek konusunda ısrarcı davrandı.

O zaman çözüm ortadaydı, bizi dinlemeyenlere biz kendimizi dinletmeyi biliriz diyerek girmişlerdi öğrenciler rektörlük binasına. Nitekim böyle de oldu, aylardır onları dinlemeyen hatta çoğu zaman onlarla alay eden yöneticiler, öğrencilerin taleplerinin var olduğu bir kâğıda imza atarak, öğrencilere soruşturma açılmayacağına ve taleplerin yerine getirileceğine dair sözler

verdiler.

Sözler verildi, kağıtlar imzalandı, talepler yerine getirilecek denildi peki böyle mi oldu?

Elbette ki böyle olmadı taleplerin hiçbiri yerine getirilmedi. Talepleri yerine getirmeyen üniversite yönetimi bununla da yetinmedi. İşgal sırasında orada bulunan hatta orada hiç bulunmayanların da olduğu 121 öğrenciye, rektörlük soruşturma açarken, 67 öğrenciye hem rektörlük hem de emniyet tarafından soruşturma açıldı, bunlarda yetmezmiş gibi 27 öğrenci hakkında tedbir kararı çıkarıldı.

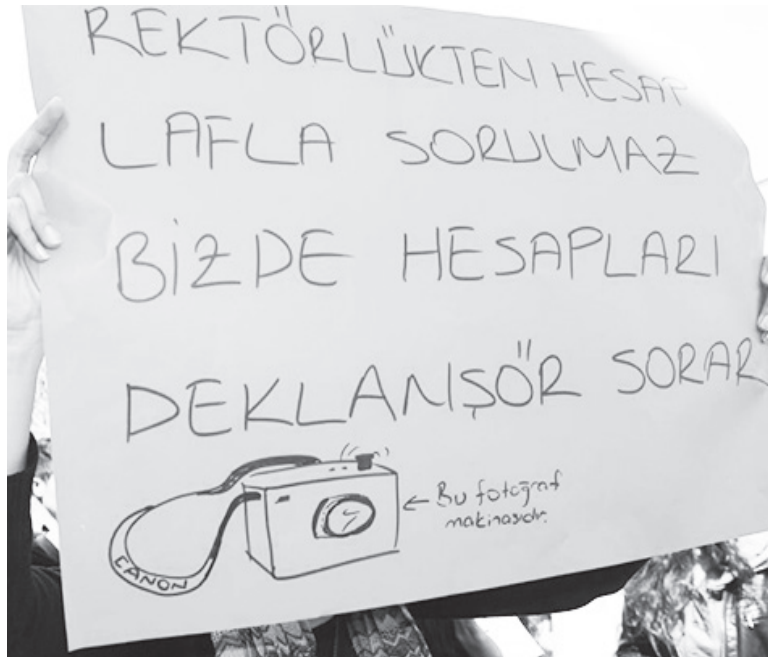
Evet, durum tam da böyle, Mersin Üniversitesi rektörlüğü arkadaşlarının hesabını sormak için direnen öğrencileri yeni YÖK yasağını dayanak göstererek içeri almıyor. 27 Öğrenci hakkında çıkarılan tedbir kararının hiç bir hukuki karşılığı

olmadığı gibi öğrencilerin en temel hakkı olan eğitim hakkı da rektörlük tarafından gasp edilmiştir.

Soruşturmalarla ve tedbir kararları ile başlayan süreçte öğrenciler neler yaptı?

Haklarında tedbir kararı olan ve soruşturma açılan öğrenciler şunu çok iyi biliyorlardı, en temel hakları engelleniyordu. Mersin üniversitesinde yaşanan bu saldırı

O zaman çözüm ortadaydı, bizi dinlemeyenlere biz kendimizi dinletmeyi biliriz diyerek girmişlerdi öğrenciler rektörlük binasına. Nitekim böyle de oldu, aylardır onları dinlemeyen hatta çoğu zaman onlarla alay eden yöneticiler, öğrencilerin taleplerinin var olduğu bir kâğıda imza atarak, öğrencilere soruşturma açılmayacağına ve taleplerin yerine getirileceğine dair sözler verdiler.

rıları sosyal medya aracılığıyla geniş kitlelere duyurma-ya çalıştık. Sosyal medya ağı bir yandan oluştururken öğrenciler geziden öğrendiklerinin sınavını veriyorlardı sanki. Okulumuzda yaşanan süreci bütün öğrencilere anlatabilmek için, Bahar' ı, Feride' yi, arkadaşlarımıza açılan soruşturmaları teşhir etmek için çalışmalar örgütledik. Bununla birlikte 18.02 (salı) tarihinde TMMOB ve Adana Demirspor'un da katılacağı kitlesel bir eylem planladık Mersin Üniversitesi öğrencileri olarak.

“Süha-nda yumurta”

Eylem hazırlıları süresince boş durmayan sürekli üreten öğrenciler, önce eğitim hayatlarını sürdürebilecekleri Kapı-Önü Fakültesini oluşturdular. Kapı-Önü Fakültesi kurulurken her ne kadar sıkıntılar yaşansa da kolluk kuvveti ve ÖGB'ler müdahale edip “*yeni soruşturmalar istiyorsunuz herhalde*” diye öğrencileri tehdit etseler de öğrenciler türküler, halaylar ve zılgıtlarla Kapı-Önü Fakültesini açtılar.

Kapı-Önü Fakültesi açılırken öğrenciler “**Ben Sana Yandım Süha**” isimli şarkıyı söylediler ve bir gün sonraki eyleme çağrı yaptılar.

18 Şubat'ta gerçekleşen eylem ise kitlesel bir şekilde gerçekleşen eylemin biraz da hazırlık aşamasına değinmek gerekiyor.

Eylemden önce kampüs içerisinde olan öğrenciler tek tek bütün fakültelelere, dersliklere girerek bildiriler dağıtıp ajitasyonlar çektiler. Yemekhane ve Akbank önünde ajitasyonlar çekilirken öğrenciler Kapı-Önü Fakültesindeki öğrencilere desteğe çağrıldı. Okulun dört bir tarafında bildiri ve afiş çalışması yapan öğrenciler kitleleri

de eyleme katabilmeyi başardılar. Bu sırada Kapı-Önü Fakültesinde yer alan öğrenciler ise kapı önünde pankartlar, dövizler ve yeni besteler yapıp eyleme hazırladılar.

Öğrencilerin yoğun katılımıyla gerçekleşen eylemde kitle; “*Rektör istifa*”, “*Eğitim haktır engellenemez*”, “*Feride'yi, Bahar'ı unutmama unutturma*” sloganlarını atarak arkadaşlarına sahip çıktıklarını bir kez daha rektörlüğe duyurdular.

Eylem sürecinden sonra birazda Kapı-Önü Fakültesinin neler yaptığına değinmek gerekiyor. Kapı-Önü Fakültesinde öğrenciler dediğimiz gibi sürekli üretiyor. Şarkılar besteleyen öğrenciler şimdiye kadar üç şarkı bestelediler; ilk şarkıları “Ben Sana Yandım Süha” ikinci şarkıları “Hatırla Ey Yüksel” üçüncü şarkıları ise “Rektör Olamadın Gitti Süha” idi. Direnişin mizahi yönünün de oldukça iyi bir şekilde kullanıldığı eylemler de tabi ki şarkı bestelemekle yetinilmedi, espirili sloganlar da üretildi.

“Süha-nda yumurta” sından tualım da “Federeler Kapıda Teksas'a giriş yasak” ina kadar üretilen sloganlarla, rektörlüğün tedbir kararına cevap veriyordu aslında.

Tüm bu yaptıklarımızla Mersin Üniversitesi öğrencileri olarak, soruşturmalara ve tedbir kararlarına karşı yaptığımız bütün eylemlerde boyun eğmeyeceğimizi soruşturmalar son bulana, tedbir kararları geri çekilene, taleplerimiz yerine getirilene kadar direneceğimizi de not düşüyorduk.

Mersin Üniversitesi'nden Bir YDG'li

Kentsel Dönüşümde; Yerel Yönetimler...

Sosyo-ekonomik statüsü yarı-sömürge, yarı-feodal olan Türkiye'nin elinde bulunan az gelişmiş sanayisi, tasfiye edilmeye çalışılan tarımı ve hizmet sektörüyle kendi çarkını döndürmeye çalışmaktadır. Zaten sınırlı olan meta üretimi, krizle birlikte iyice altüst oldu. İnşaat sektörünü can simidi olarak gören devlet, sermayenin önünde duran bürokratik engelleri kaldırarak ekonomiyi canlı tutmaya çalışmaktadır.

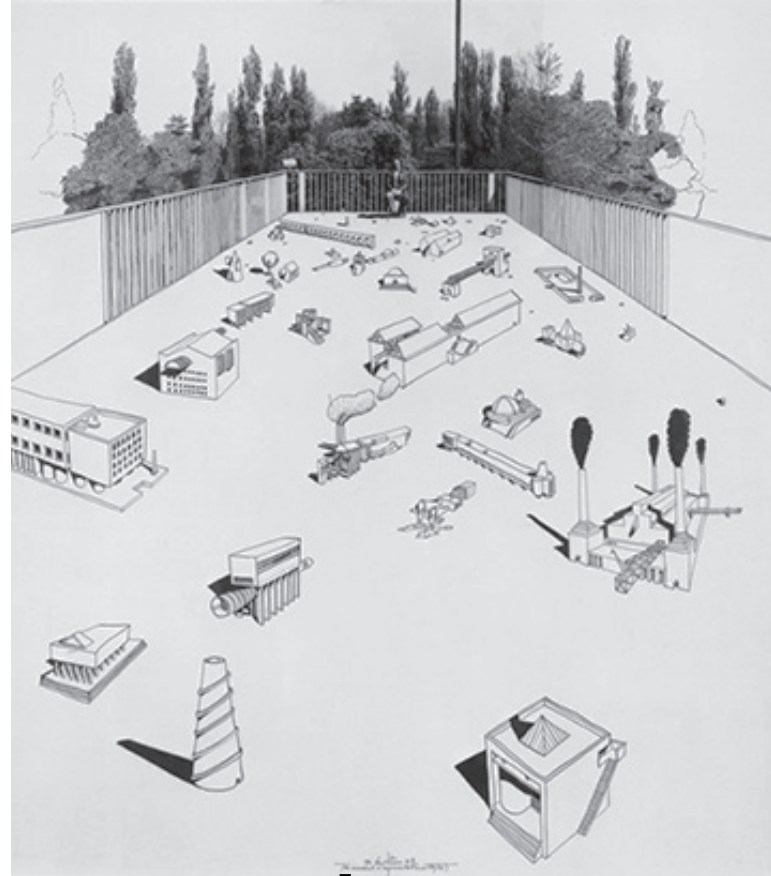
2007 yılında patlayan ABD'de merkezli ekonomik kriz, tüm dünyaya hızla yayılarak ülke ekonomilerinde büyük çöküş yarattı. Yaşanan bu ekonomik krizin etkileri günümüze kadar devam etmektedir. İçinde bulunduğu durumu aşamayan kapitalist sistem krizden çıkmak için yeni arayışlara başlamıştır. Tüm dünya çıkışı farklı formüllerle aşmaya çalışırken, TC ise formülü inşaat sektöründe bulmuştur.

Sosyo-ekonomik statüsü yarı-sömürge, yarı-feodal olan Türkiye'nin elinde bulunan az gelişmiş sanayisi, tasfiye edilmeye çalışılan tarımı ve hizmet sektörüyle kendi çarkını döndürmeye çalışmaktadır. Zaten sınırlı olan meta üretimi, krizle birlikte iyice altüst oldu. İnşaat sektörünü can simidi olarak gören devlet, sermayenin önünde duran bürokratik engelleri kaldırarak ekonomiyi canlı tutmaya çalışmaktadır. Devletin bekası, sermayenin geleceği için inşaat sektörü "kentsel dönüşüm" ismiyle birlikte 2012 yılında TBMM'de yasallaştırılarak uygulanmaya başlandı. Kentsel dönüşüm ile devam eden inşaat sektörü, pastadaki payını arttırarak şuan ülke ekonomisinin lokomotifi olmuş durumdadır.

Van'da toplu konutların açılışını yaparken, "İktidarımıza bile mal olsa yapacağız" diyen RTE, kentsel dönüşümün kendileri için ne kadar önemli olduğunu bizzat vurgulamıştır. Egemen güçler için kentsel dönüşüm; yalan, talan ve rant olurken, ezilen kesimler

açısından yıkım, sürgün ve asimilasyon demektir. AKP hükümeti, kentsel dönüşümün zorluğunu çok iyi bilmektedir. Çünkü kentsel dönüşümün yapılacağı yerler yoksul emekçilerin yeri olup, devrimci hareketinde hakim olduğu alanlardır. Bir zamanlar şehrin dışına kurulan gecekondu bölgeleri bugün şehirlerin genişlemesiyle birlikte, odak noktası durumuna gelmiştir. Emekçi semtlerin şehirlerin merkezlerinde kalmasından kaynaklı sermayedarlara büyük bir rant kapısı açılmıştır.

1940'lı yılların ortasında başlayan gecekondulaşma zamanla kırdan-kente göçlerin artmasıyla beraber gerek merkezi gerek yerel yönetimler açısından bir sorun oluşturmaya başlamıştır. Çünkü egemenler için gecekondulaşma demek; altyapı, eğitim, sağlık ve iş olanaklarının oluşturulması demektir. Geçmişten bu yana emekçi semtler, belediyeler için "omuzlarının üstünde oluşan bir yüke" benzetilip hiçbir zaman ilgi gösterilmedi. Günümüzde ise rantın açığa çıkmasıyla beraber belediyeler emekçi semtlere özel bir ilgi duymaktadır. Bu ilginin bölgede oturan insanların, yaşam alanlarındaki sorunları çözmeye yönelik olmayacağı açıktır. Belediyeler, en son büyükşehir belediye yasası ve kentsel dönüşüm yasası ile etki alanlarını genişletmiştir. Meclisten geçen yasalarla tam bir işletmeye

dönüşen belediyeler, yetki alanında bulunan bölgelerde yatırımlara, ihalelere ve şirketlere ortaklık etmiştir. Kentsel dönüşümde belediyelerin bugünkü rolü, kentsel dönüşümün finansmanlarını bulmak ve finansmanların önündeki engelleri kaldırmaktır. Yani kısacası sermayenin alanlardaki buz kıracağıdır. Böylece merkezi yönetimin politikaları uygulanmış olacaktır.

Belediyeler, kentsel dönüşümün finansmanını bulmak için kendi bünyesinde kamu ya da yarı-özel kamu şirketleri oluşturarak süreci başlatmıştır. Kentsel dönüşümün egemenler nezdinde uygulanabilmesi için en önemli sorun emekçi semtlerde oturan halktır. Bölgede bulunan halkın “ikna” edilememesi koşulunda süreç tıkanacak ve karşı tepkiye dönüşecektir. Belediyeler, süreci işletebilmeleri için birçok yöntem geliştirmiştir. Eskiden gecekonduların yıkılması için dozerlerle

girerken, bugün ikna yöntemlerini, halk toplantılarını ve acil kamulaştırma yöntemlerini kullanarak mahallelere girebilmektedir. Ancak devletin temsilcileri ne zaman konut sorununu dile getirirse halkta hep bir öfke oluşmuştur. Çünkü geçmişten beri onca vaatler verilmesine rağmen hiçbir zaman konut sorunu bir çözüme kavuşturulmamıştır.

Bizler açısından, değişim ve dönüşüm kaçınılmazdır. Biz istesek de istemesek de bu değişim gerçekleşecektir. Oluşturulan ilk gecekondular mahallelerine baktığımızda gecekondular tek odadan oluşuyorken, zamanla kendiliğinden gelişerek 3’erli, 4’erli binalara dönüşmüştür. Ancak devletin şehirlerde yapmaya çalıştığı değişimin altında ekonomik talepler gözükmemektedir. Kentsel dönüşüm saldırısının etkilerine biraz daha derinlikli baktığımızda sorunun sadece evlerin yıkılıp yenilerinin yapılması değildir. Devletin diğer bir amacı ise emekçilerin bulunduğu alanlarda hakim olan dayanışma kültürü ve birlikteliğini dağıtmak istemesidir. Çünkü bugün şehirlerde gelişen devrimci dinamikler emekçi mahallelerden doğru gelişmektedir. Halk tabiriyle “bir taşla iki kuş” vurulmak istenmektedir. Egemenler hem

rant alanını geliştirecek hem de emekçilerin bulunduğu devrimci odakları yok edecektir.

Ayrıca dönüşümün yapıldığı alanlarda halkın kültürel, ekonomik ve sosyal özellikleri dikkate alınmadan dönüşüm saldırıları gerçekleşmektedir. Bizler, asıl olarak kentsel dönüşümün bu yanlarına karşıyız. Bizler, yaşadığımız yerlerde yapılan değişimin devlet tarafından değil de kendi inisiyatifimizin doğrultusunda yapılmasını istiyoruz. Yaşadığımız alanlarda yapılacak olan böylesine bir değişimin bizlere hiçbir şey sorulmadan

yapılmasını, yaşamlarımızın, evlerimizin ve doğamızın rant uğruna sermayeye peşkeş çekilmesini reddediyoruz. Devletin meseleye bakışı sorunlarımızın çözüm/çözülmemesiyle bağlantılı değildir. Onlar için esas olan kendi planlarının başarıya ulaşmasıdır. Yaşadığımız sorunların çözümü “gizli bir

elin sihirli dokunuşu” ya da devletin acımasıyla gerçekleşmeyecektir. Çözümün esas odağı biziz. Bizler ne kadar sorunlarımızı sahiplenirsek çözüme o kadar yakınlaşırız. Devletin, belediyeler ayağıyla ördüğü kentsel dönüşüm saldırısını kendi mücadelemizle püskürtürebiliriz. Mart ayında yapılacak olan yerel seçimlere de belediyelerin misyonunu kavrayarak hareket edelim. Yerel yönetimler bakımından belediyelerin önemi kitleler bazında prestijli bir konumda bulunmaktadır. Genel olarak emekçi semtlerde söz, yetki, karar hakkının bilince çıkartılmasıyla hareket ettiğimizde, elde edeceğimiz kazanımlar da olumlu yönde olacaktır.

Yerel seçimler belediyelerin “hassas” olduğu kitlelerin ise politik olduğu bir dönemdir. Eğer bir dönüşüm olacaksa kendi yaşam standartlarımızı yükselten bir şekilde oluşturulmasını isteriz. Kentsel dönüşümün önemli ayaklarından olan yerel yönetimlere dair taleplerimizi kitlelerle birlikte Mart ayında daha çok haykıralım.

Kocaeli’den bir YDG’li

Halkçı Belediyecilik Anlayışına Örnek Olarak Fatsa

1979 yılında Fatsa Belediye Başkanı Nazmiye Komitoğlu'nun ölmesiyle düzenlenen erken yerel seçimde halkın isteği üzerine aday olan **Terzi Fikri** oyların yüzde 60'ını alarak Belediye Başkanı oldu.

Terzi Fikri'nin belediye başkanı olduktan sonra ki ilk faaliyeti Fatsa'yı 11 bölgeye ayırarak halk komitelerini kurmak oldu. Bu komitelere her bölgenin nüfusuna göre 3 ile 7 arası temsilci seçecekti. Komitelere halkın her kesiminden ve görüşünden (MHP'liler hariç oda halkın isteğiyle) insan katılıp, komitede görüş bildirebiliyordu. Bu komiteler sayesinde, her mahallenin sorunları o mahallede yaşayanlar tarafından belirlenip, çözüm bulunacak belediyeye ise onaylatmak için gönderilecekti. Bu sayede her mahallenin sorunuyla ilgilenilebilecek, sorunların birikmesi de önlenmiş olacaktı.

Bu halk komiteleri nasıl işliyordu peki?

İki ayda bir düzenlenen halk toplantılarına bölge halkı, katılım sağlayabiliyor, önerilerini sunabiliyordu. Bu komitelerde tüm kararları halk alıyordu. Bölge halkı, belediyenin çalışmalarını denetleyebiliyor, gerektiğinde komite temsilcilerini görevden alabiliyordu. Halk komitelerinin yaptığı en büyük icraat ise bölgede kanalizasyon çalışmalarının tamamlanamamasından dolayı Fatsa sokaklarını kaplayan "çamura son kampanyası" idi.

Bu çamurun sebep olduğu kolera salgını 50 kişinin ölmesine sebep olmuştu. Bu çamurun temizlenebilmesi için çevrede ki şehir ve ilçelerden, demokrat hatta faşist belediyelerden bile traktör, kepçe vb. gibi araçlar istenmişti. Gelen araçlarla, halkın ve bizzat Terzi Fikri ve arkadaşlarının da katılımıyla canla başla çalışılarak çok kısa bir sürede Fatsa sokaklarını çamurdan arındırmışlardı.

Yapılan diğer bir etkinlik ise Fatsa Halk Şenliğidir. Bu şenliğe ülkenin dört bir yanından aralarında Can Yücel, Ali Asker gibi şairler ve ozanların bulunduğu çok sayıda isim çağırıldı. Bu şekilde halkın kültürel aktivitelere katılımı sağlanmış, halkın bilgi ve kültür seviyesi arttırılmaya çalışılmıştı.

Karaborsaya, Tefeciliğe, Kadına Yönelik Şiddete Son!

Halkın her alanda yaşadığı sorunlarla ilgilenildi. Bunlardan başta gelenleri o dönem Fatsa'da çok yaygın olan kumar, karaborsa, tefecilik, kadına yönelik şiddet gibi konulardı. Bunlardan tefecilik öyle bir hal almıştı ki tefeciler, daha fazla kar etmek için halkın en temel malzemeleri olan yağ, şeker, un vb. gibi gıda maddelerini halktan saklayıp zamanı gelince pahalıya satıyorlardı.

Tefecilerin en ülüsü Sabri Çavuşoğlu isimli karaborsa-

cının önce halktan gizlediği, halk aç kalınca da halka çok pahalıya sattığı yağların Terzi Fikri ve yoldaşları tarafından halka piyasa fiyatı üzerinden eşit şekilde paylaştırılması oldu. Halk komitelerinin

çalışmaları sonucu aralarında CHP encümen üyesinin de olduğu tefeciler cezalandırılmıştı.

Fatsa'da liman, çimento şubeleri daha önceki belediyeler eliyle Fatsa'da ki toprak ağalarına peşkeş çekilmişti. Halk komiteleri eliyle bu yerler tamamen kamulaştırıldı. Böylece buralardan halk yararlanabilecek ve belediyenin gelirleri artacaktı.

Ancak bu yapılanlar patron-ağa devletini hiç memnun etmedi. Terzi Fikri, belediye başkanı seçildikten kısa bir süre sonra Ordu Valiliğine Reşat Akkaya gibi azılı bir faşist getirilmişti. Bu gözünü kan bürümüş faşistin emriyle Fatsa'da ve Ordu'nun diğer illerinde halka ve devrimcilere karşı katliamlar düzenlendi. Bunlardan en acıları ise sağır ve dilsiz İsmail Gedil'in öldürülmesi hatta siyasetle alakası olmayan Kemal Sayın'ın katledilmesi olmuştu. Tüm bunlar olurken burjuva-medya boş durmamış Fatsa'da "komünist zulmün" olduğu, Terzi Fikri'nin Sovyet askerleri için Fatsa'da üsler hazırlandığı gibi yalanlar yazılıyor, halk kandırılmaya çalışılıyordu.

Dönemin Başbakanı Süleyman Demirel ise Çorum katliamı yaşanırken gazetelere, "Çorum'u bırakın Fatsa'ya bakın" diye demeçler veriyordu. Bu karalamalar o kadar çığırından çıkmıştı ki dönemin CHP, AP(Adalet Partisi) ve MSP(Milli Selamet Partisi) Fatsa ilçe başkanları ortak bir bildiri yayımlayarak Fatsa dışında her yerde kan ve gözyaşı varken Fatsa'nın huzur içinde olduğuna yönelik bir açıklama yayımlayarak burjuva-medya'yı teşhir etmişlerdi.

Ancak patron-ağa devletinin saldırıları durmamış, bölgeye nokta operasyonu yapılmasına karar verilmişti. Yapılan operasyon sonrası başta Terzi Fikri olmak üzere devrimciler tutuklanmış, halk komiteleri dağıtılmıştı.

Dönemin burjuva-feodal medyası ise nokta operasyonu nu "devlet Fatsa'ya girdi", "Fatsa huzur buldu" diye yazıyorlardı. Hâlbuki Fatsa huzur bulamamıştı. Operasyondan sonra tefeciler, karaborsacılar tekrar ortaya çıktı. Faşistler, halka zulmetmeye tekrar başladı. Bunlardan en meşhuru ise işbirlikçi faşistlerin yüzlerini kapatarak askerlere Fatsa'da ki devrimcileri, devrimcilere yakın halktan insanların teşhir edilmesi olmuştu.

Fatsa halkı, belediyenin yaptığı her harcamayı kuruşu kuruşuna takip ediyor ve hesap soruyordu. Kendi sorunlarını kendi belirleyip bunların çözümünü belediyeye sunuyordu ya da çözüm istiyordu. Ayrıca sadece belediye sorunları değil halkın diğer bütün sorunlarının çözümünde halk yer alıyordu. İşte bu sistem egemenleri korkutmuştu ve Fatsa'ya acımasızca saldırılarına sebep olmuştu, Fatsa deneyimi bize örnek olması gereken bir deneyim olarak miras kalmıştır.

Marmara Üniversitesinden Bir YDG'li

Anadil Kimliğimizdir!

Halk anadilinin sadece 21 Şubat günü hatırlanmasını istemiyor, çocuklar okula başladığında kendi anadillerinde eğitim görmek, tutsaklar kendi anadillerinde savunma yapmak, belediyeler halkın anadilinde hizmet vermek istiyor.

Sırrı Süreyya Önder'in TBMM'de kürsüye çıktığında okuduğu yazı, milletvekillerine ne kadar farklı ve anlamsız geldiyse Kürt çocukları okula gittiği ilk zamanlarda zorla "bu senin anadilin" şeklinde dayatılarak öğretilen dilde o kadar farklı ve anlamsız gelir.

Anadilim kimliğimdir diyen **Ertuğrul Kürtçü**, aslında bugüne kadar her **21 Şubat Dünya Anadil Günü**'nde bütün baskılara rağmen hiç durmadan haykıran, sloganlar atan Kürt halkının düşüncesini dile getirmişti.

İnsanların anadilde eğitim diye bağırmaları, yaşadığı şehirlerde kendi dillerine ait tabelalar görmek istemeleri kadar normal bir şey yoktur. Ancak var olan AKP hükümeti ve aslında ondan çok bir farkı olmayan faşist zihniyet, Türkiye'nin tek din, tek millet, tek vatan, tek dilden ibaret olmadığını artık anlamaları gerekiyor. Bu halk anadilinde, serbestçe konuşana, eğitim görene ve

yaşam alanlarında özgürlüğe kavuşana kadar mücadele edecek.

Okullarda Kürtçeyi seçmeli dil olarak okutmayla sorunu çözmüş gibi yapan AKP hükümeti, bugün yerel seçimler yaklaşırken Amed sokaklarında Kürtçe afişlerle propaganda yapıyor. Ancak yine aynı hükümet, 2007 yılında Çok Dilli Belediyecilik kararıyla 1,5 yıl önce Diyarbakır'ın girişi olan Silvan karayolunun 14'üncü kilometresine diktiği ve üzerinde Türkçe, Kürtçe, Ermenice, "Şehrimize hoş geldiniz" yazan tabelaya ve kentin diğer giriş yönündeki Türkçe, Kürtçe ve Süryanice tabelaya soruşturma açmıştı.

Soruşturma sürerken belediyeye gönderilen yazıda, "Belediyeniz tarafından Diyarbakır-Silvan karayolunun 14'üncü kilometresinde bulunan yere, üzerinde Türkçe, Kürtçe ve İbranice, "Şehrimize hoş geldiniz" yazısı olan levhanın konulduğu ve bu suretle ilgili yasalara aykırı davranıldığı" denilerek, Belediye Başkanı **Abdullah Demirbaş**'tan savunma istendi. Savunmanın yanı sıra Mülkiye Müfettişleri, belediyeden levhanın ne zaman konulduğu, konulması için hangi merciinin karar verdiği ve Büyükşehir Belediyesi Ulaşım Koordinasyon Merkezi'nin (UKOME) bu konuda kararının olup olmadığını da sordu.

Bu kadar çelişki yetmiyormuş gibi esnafın kendi iş yerlerine istedikleri ismi vermesi üzere esnafa da soruşturma açıldı.

Diyarbakır 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen, Demirbaş ve görevden alınan bazı meclis üyeleri ile avukatların da katıldığı davada, savcı "Çok Dilli Belediyecilik" kararının Ceza Yasası'nın (TCK) 222. maddesini içeren "Türk Harf Kanunu"na muhalefet olmadığını ve suç unsuru taşımadığını belirtti. Soruşturmanın kararında bir süre sonra Abdullah Demirbaş: "Anlaşılmaz bir durum var. Ya hükümetin belirlediği bir takım adımları boşa çıkarmak isteyen belli bir güç var, ya da hükümet bir yandan bazı adımları atarken, öbür yandan kendine serbest bıraktığını halka yasaklıyor. Bu çelişki giderek derinleşiyor." düşüncesi Amed'de yaşayan tüm insanların aslında ortak düşüncesi.

Halk anadilinin sadece 21 Şubat günü hatırlanmasını istemiyor, çocuklar okula başladığında kendi anadillerinde eğitim görmek, tutsaklar kendi anadillerinde savunma yapmak, belediyeler halkın anadilinde hizmet vermesini istiyor. Bırakın artık! Türkiye'deki azınlık ulus ve milliyetten insanlar, kendi renkleriyle ve dilleriyle yaşasınlar. Halka hizmet anadilde yapılır.

Amed'den bir YDG'li

Tuzluçayır Mahallesi Muhtar Adayı ile Söyleşi

Tuzluçayır Mahallesi coşkulu ve yoğun çalışmalarla yerel seçimlere hazırlanıyor. Büyükşehir ve ilçe belediye seçimleri üzerinde yoğun tartışmalar yürüten Tuzluçayır halkı, seçimlerde mahalle muhtarını da yenileyecek. 30 Mart seçimleri için Mahallede 3'ü kadın 11 kişi muhtar aday ve 9000'den fazla seçmen bulunmaktadır. Biz de Yeni Demokrat Gençlik olarak kadın adaylar arasında devrimci-demokrat kesimlerin desteğini alan ve kadın sorunuyla da yakından ilgilenen genç kadın aday Yeliz Göğebakanla muhtar aday olması üzerine konuştuk.

YDG: Adaylık süreci nasıl oldu, nasıl gerçekleşti?

Yeliz Göğebakan: Öncelikle biz muhtarlığın doğru bir şekilde yapılmadığını düşünüyoruz. Çünkü muhtarlığın tek işlevi evrak verilen ya da evraklara mühür basılan bir yer olmaktan ibaret değildir. Biliyorsunuz ki, Tuzluçayır Mahallesi demokrat kimliğe sahip kesimlerden oluşmaktadır. Biz de buradaki devrimci-demokrat kurumlarla ve Tuzluçayır Mahallesi halkıyla mahallede neler yapabileceğimize dair konuştuk ve bu tartışmaların sonunda muhtarlığa aday olmaya karar verdik.

YDG: Genç ve kadın aday olmanız çalışmalarınıza nasıl yansıyor?

Y. G. İnsanların gözünde başta bir şaşkınlık yarattı. Çünkü bütün muhtarlar 50-60 yaşları arasında ve çoğunluğu erkeklerden oluşuyor. Ama halka gittiğimizde artık gençlerin önünün açılmasını söylediğimizde, yapacağımız kadın çalışmalarımızı anlattığımızda, kadınlara özgür alanlar açmak istediğimizi söylediğimizde olumlu karşılıyorlar ve destekleyeceklerini söylüyorlar. Yani başta olumlu olmasa da artık genç kadın adayların neler yapabileceklerini biliyorlar ve destekliyorlar.

YDG: Diğer adaylardan farkınız nedir?

Y. G. Öncelikle biz devrimci-demokrat bir kitleye hitap ediyoruz. Biz bu mahallede yapılması gerekenleri ve mahalle halkının taleplerini ve ihtiyaçlarını biliyoruz. Mahallede muhtarlık seçimlerinde yaratılmak istenen rantın önüne barikat örmeyi ve mahallemizi hep birlikte güzelleştirmeyi hedefliyoruz. En önemlisi de muhtarlığın halkla bütünleşmesi gerektiğini ve mahalle ile ilgili bütün meselelerin mahalle halkı ile tartışılarak, halkla birlikte karar alınması gerektiğini düşünüyorum ve halkımıza da bu şekilde anlatıyorum.

YDG: Biraz da çalışmalarınızdan bahsedebilir misiniz?

Y.G. İlk başta kadın aday olmamdan doğru kadın çalışmaları üzerinden toplantılar yapmak istedik. Bir kaç toplantı gerçekleştirdik, güzel de geçti ama mahallede 9000'den fazla seçmen var hepsine bu şekilde ulaşmamız biraz zordu. O yüzden artık bütün kapıları çalışıyoruz halkımızla birebir diyalog kuruyoruz. Bu şekilde kendimizi, yapmak istediklerimizi tartışıyoruz. İnsanların sorunlarını, sıkıntılarını da öğreniyoruz. Çalışmamız bu şekilde çok olumlu ve verimli geçiyor. Bizimle hareket etmek isteyen, bizimle çalışmak isteyen bir sürü kadına ulaşıyoruz bu da bizi mahallemizin geleceğine dair umutlandırıyor.

YDG: Son olarak YDG okurlarına söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?

Y.G.- Herkese çok teşekkür ediyoruz. Çünkü bizim sesimizi duyurmanız çok önemli. YDG'nin gençliğini ve kadınların sesini duyurduğunu düşünüyorum. Biz de mahallemizde kadınlar ve gençlik başta olmak üzere tüm halkımızla birlikte hareket etmek istiyoruz. YDG aracılığıyla kendimizi anlatma fırsatı bulduk, bu yüzden teşekkür ederiz. Herkesin emeğine sağlık, mücadelede başarılar diliyoruz.

Ankara YDG

“Halkın Birleştirici Gücü” Devrimci Mücadeledir!

Yaklaşan yerel seçimlerle birlikte R.T.E ve oğlu Bilal Erdoğan’ın ortaya çıkan “tapeleri” kitlelerin gündemi- ne ve sokaklara yansımış durumda. 17 Aralık operas- yonundan itibaren Cemaat-AKP kavgası şiddetlenerek devam ediyor.

Bir yandan HSYK yasa tasarısının ve internet san- sürünün uygulanması öte yandan Gülen ve cemaati- nin saldırıları, süreci bu noktaya kadar getirdi. Tayyip Erdoğan; her ne kadar “paralel devlet” demeçleriyle sahneye çıksa da “demokrasinin önünde engeller var” dese de HSYK, ÖYM ve sansürlenmiş internetin neye, kime hizmet ettiği açık ve ortadadır. “Yargıyı bağımsızlaştırıyoruz!” safsatası söz birikintisinden başka bir şeyi ifade etmemektedir.

Birçok burjuva kalemşör ve aydınının politik atmosferin ve egemenler arasındaki klik dalaşının etkisiyle bu tartışmalara ortak olmaları elbette onlar için mün- ferit bir olaydır. Ancak kitleler karşısında bunun anla- mı açıktır; “kendini sağlama almak”. Bununla birlikte bilhassa internet sansürünün ne anlama geldiği açık ve nettir. Gezi İsyanı’nın bizlere öğrettiği meselelerden biri ise sosyal medyanın önemi idi. Sosyal medya üze- rinde kurulan ağ, müfteri ve satılmış medyanın yerini halkın medyasının almasını sağlamıştır. Kitleler tep- kilerini gösterecekleri alanların adreslerini buralardan almışlardır. İnternet yasasının aciliyeti de esas olarak

Elbette ki T.C devletinin Alevileri imha politikası tek başına vuku bu- lacak bir mesele değildir. Bu ideolojik ve politik saldırıların bir ayağını da asimilasyon politikaları oluşturmak- tadır. Aleviliğin Orta Asya ve Hora- sandan gelen göçer Türk boylarının dini inançlarını temsil ettiği, Alevilerin öz be öz Türk oldukları gibi iddialar, körüklenen Türk şovenizminin Alevi kitleler içerisine daha büyük ölçüde can bulması için kullanılan yöntemlerden biridir.

bundan kaynaklıdır.

Hükümet aleyhine her türlü haber, yazı, video, tape- ler vb. şeyler 4 saat içinde TİB tarafından kaldırılabil- ecektir. Ancak ne yazık ki bunlar ne hükümeti koruya- bilmiş ne de yerini sağlama noktasında kendini rahat hissettirmiştir. “Baba ve oğul” ses kayıtlarından sonra kitleler tekrar sokaklara dökülmüş ve hırsızlara geçit vermeyeceklerini bir kez daha göstermişlerdir.

Gelgelelim ki bu süreçte sevincine sevinç katan, iktidar hayaliyle yanıp tutuşan CHP ise “halk dostu”, “devrimci” kesilerek hesap soracağını beyan etmekte- dir. CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu, “*Yarın, öbür gün yeni şeyler de çıkacak. Benim sana tavsiyem, he- likopteri al, ya yurtdışına kaç ya başbakanlıktan istifa et.*” sözleriyle bir yandan hükümeti istifaya çağırıyor öte yandan ise halkçı kesilerek halk iktidarı kuracağını söylüyor. Evet, yanlış duymadık halk iktidarı kuraca- ğını beyan edecek kadar da ikiyüzlü davranmaktadır CHP. Son süreçte hem sosyal demokratlara oynarken hem de sağ pratiğe sahip, cemaatle ilişkisi olan adayla- rı belediye başkan adayı olarak göstermektedir. “Tür- kiye’nin birleştirici gücü” CHP, anlayacağımız üzere herkese göz kırpmaktadır. Ancak, nihai amacı birleştirmek, özgürlük, demokrasi, adalet ve yolsuzluğa karşı mücadele etmek değil, aksine bu feryatların yükselme- si yolsuzluğa ortak olma ve başrolde oynama isteği- dir. Daha önce de belirttiğimiz gibi CHP bir yandan cemaate göz kırpmakta bir yandan ulusalcılara, yorgun demokratlara, liberallere kucak açmaktadır.

T.C. devletinin kuruluşundan sonra 1925 yılında ka-

bul edilen Tekke ve Zaviyelerin Kaldırılmasına Dair Kanun'un birinci dereceden mağdurları Alevilerdir. Alevi inancında önemli bir yeri olan "dede, pir, seyit, çelebi" gibi dinî unvanlar yasaklanmıştır. "Devletimiz, milletimiz laikleşti, aleviler huzura kavuştu." sözleri ise tamamen çarpıtmadan ibarettir.

"Laik devletimiz" Dersim katliamında da görüleceği üzere huzur getirmiştir. Alevilere karşı bu saldırılar ne ilk ne de son olmuştur. 2 Temmuz 1993'teki Sivas Madımak Oteli katliamı, Maraş ve Gazi Mahallesi olayları sürecin kendisiyle beraber getirdikleridir.

35 ilerici aydın ve sanatçının Sivas'ta aleviler içinde can vermesinin üzerinden 21 yıl geçti. Bu katliamın gerçekleştiği 2 Temmuz 1993'te, hükümet DYP-SHP koalisyonu idi. Ama tıpkı 1978'de iktidarda bulunan CHP lideri Bülent Ecevit'in Maraş ve Çorum katliamlarının da sessiz kaldıkları, Erdal İnönü'nün lideri olduğu SHP' ninde, Sivas katliamını oturdukları yerden izledikleri aşıkâr bir durumdur.

Şeriat geliyor, sarıl bize!

Her dönem Alevilere katliamı reva gören bir devletin, çıkarları doğrultusunda uygun bulduğu bu politikalarından nasıl da habersiz olabilir! Elbette ki TC. devletin Alevileri imha politikası tek başına vuku bulacak bir mesele değildir. Bu ideolojik ve politik saldırıların bir ayağını da asimilasyon politikaları oluşturmaktadır. Aleviliğin Orta Asya ve Horasan'dan gelen göçer Türk boylarının dini inançlarını temsil ettiği, Alevilerin öz be öz Türk oldukları gibi iddialar, körüklenen Türk şovenizminin Alevi kitleler içerisine daha büyük ölçüde yaşam bulması için kullanılan yöntemlerden biridir.

CHP'nin Alevi mezhepli halkımız üzerinde tiyatro niteliğindeki oyunlarından biride "şeriat geliyor!"

propagandasıdır. Bir dönemler İttihat ve Terakki'nin Kürtlere karşı giriştiği "Kürdistan Ermenilerindir" propagandalarından, "Ermenilere karşı gelin mücadele edelim, bu topraklar sizin!" çağrılarında farksızdır. CHP'nin politikalarından rahatsız olan Alevi nüfusun bir dönem yoğun olduğu illerde seçimi DP kazanmıştı. Ama DP iktidarının uyguladığı kimi politikaların toplumda yarattığı hoşnutsuzluğun yanı sıra, DP'nin giderek muhafazakâr eğilimler göstermesi ve Sünni grup ve tarikatlarla yakınlaşmasıyla durum değişti. Bu dönemde Kemalist

CHP'nin başlattığı "karşı-devrim" söylemi ve körüklediği "şeriat gelecek" paranoyası, 1957 seçimlerinde Alevi kitleleri bir kez daha CHP'ye oy vermesi noktasında mahkum etmiştir. Devlet tarafından körüklenen şeriat korkusu, CHP'den kopma eğilimi içine giren Alevi kitlelerinin büyük bir bölümünün, her seçimde tekrardan CHP'ye oy verdiği aşıkârdır. Bu süreçte ise kendisini Alevi oylarının yegâne sahibi olarak gören CHP, bir yandan AKP'yi şeriat getirmeye çalışmakla, herkese türban giydirmeye uğraşmakla, dinci gericilikle ve laiklik karşıtlığıyla suçlarken, öte yandan gerçek laikliğin en önemli ayağı sayılabilecek olan "devletin din işlerinden elini çekmesi" hususunda, yani Alevi örgütlerinin "Diyanet tasfiye edilsin" talebi karşısında tek kelime etmemektedir. Çünkü bu noktada diğer sistem partileri ve AKP'yle farklı düşünmemektedir.

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın lağvedilmesi, devletin din işlerinden elini çekmesinin ve inanç sahiplerinin kendi cemaatlerini oluşturarak inançlarını istedikleri doğrultuda yaşamalarının önünü açacaktır. Eğer Aleviler ibadetini yapacaksa, kültürünü yaşatacaksa bu devlet himayesi altında olmalıdır. Devletten bağımsız düşünen yahut devlete bu noktada karşı çıkan ya sesini ksmeli ya da katledilmelidir. CHP'nin Kemalist ideolojiden gelen yapısı bundan ibarettir. Öte yandan unutmamız gereken önemli meselelerden biri de Alevi mezhepli halkımızın sistem partilerine yönelmelerinin sebebinin ne olduğudur. Bu da; Devrimci mücadelenin zayıflığı ve alternatifsizliğinden kaynaklıdır. Bu noktada Alevileri kendi katiline aşık olmakla suçlamak oldukça abes bir durumdur.

Dersim'den Bir YDG'li

Geleceği Kazanmak İçin; Halk Gençliğini Örgütle, YDG'yi Büyüt!

Komisyonlar, bizler için vücudun birer hücresi gibidir. Vücut nasıl milyonlarca hücreden oluşuyorsa bir örgüt olarak YDG'de, çeşitli alanlardaki birimlerin organik bir bileşimi olarak ortaya çıkmaktadır. Komisyonlar, YDG'nin irade ve eylem birliğinin yani bir örgüt olduğunun bilince çıkarılması açısından da gereklidir. Komisyonlara dâhil olan, burada yürüttüğü tartışmaları pratiğe geçiren, komisyonda kolektif bir şekilde hesap veren-soran yoldaşların daha hızlı gelişeceği, devrimcileşeceği açıktır.

Rüşvet ve yolsuzluk operasyonlarıyla, yerel seçim atmosferinin egemenler cephesinde daha da ısındığı bir sürecin içinden geçiyoruz. AKP-Cemaat arasında, devlette etkin olma adına yürütülen mücadele, parantezine geniş yığınları da alarak kesintisiz bir şekilde devam ediyor. AKP'nin yargı ve yürütme alanında yaptığı tasfiyeler ve değişikliklerle kendisine yönelik saldırıları şimdilik savuşturduğu ve ilk yalpalamadan sonra, görece toparlandığı görülüyor.

Ancak gelişmeler, bu durumun geçici olacağına işaret etmektedir. 24 Şubat günü internete atılan, Tayyip Erdoğan ile oğlu Bilal Erdoğan arasında geçen, 17 Aralık operasyonundan sonra Başbakanın evinde bulunan milyon dolarların nasıl saklanacağına yönelik telefon görüşmeleri, AKP-Cemaat kavgasında yeni bir döneme girildiğini gösteriyor. Anlaşılan o ki, yerel seçimlere doğru karşılıklı hamleler artacak, gerilim yükselecek, dil, üslup ve yöntem giderek sertleşecektir.

Söz konusu gelişme ve çatışmaların, düzenin nasıl işlediğine, devletin nasıl yönetildiğine dair oldukça zengin teşhir olanaklarını açığa çıkaracağını söylemek yanlış olmayacaktır. Geniş emekçi yığınların, egemenler tarafından nasıl azgınca sömürüldüğü, başbakanın, bakanların

bu sistemin birer dişlisi olduğu, böylelikle servetlerine servet kattıkları daha görünür olacak ve tartışmaların merkezine yerleşecektir.

Rakip klik tarafından, Tayyip'in oğlu Bilal'le yaptığı görüşmelerin deşifre edilmesinin amaçlarından birinin, AKP'nin geniş kitleler nezdinde daha fazla sorgulanmasını sağlamak, prestijini sarsmak, ona oy veren, güven duyan kitlelerde belli bir kafa karışıklığı yaratmak olduğu ortadadır. AKP hükümetinin, adeta jet hızıyla meclisten geçirdiği HSYK düzenlemesi, internete sansürü derinleştiren yeni adımlar ve tüm bunlara paralel MİT'in yetkilerinin artırılmasını içeren teklifi, AKP'nin, karşı hamlesi ve hazırlığı olarak okumak mümkündür.

Kuşkusuz bugün birbirlerine düşenlerin, ihtilaf noktaları arasında; işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlar, Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyet ve mezhepler, Aleviler, genç kadınlar ve LGBTİ'lere yönelik baskı, şiddet, gözaltı ve tutuklama eşliğinde süregelen dizginsiz sömürü yoktur.

Onların kavgası, biz halk gençliğine açlık, yoksulluk ve zulümden öte bir şey vaat etmeyen sistemin kumanda merkezine kimin oturacağı, para musluklarının başına kimin geçeceği kavgasıdır. Onların çatışması, halk gençliğinin geleceğini elinden almak, sömürü ve zulüm düzenini sürdürmek adına inşa ettikleri devlet aygıtına kimin sahip olacağıdır.

Zorun örgütlenmesi

Komprador burjuvazi ve Toprak Ağalarının, ifadesini AKP ve Cemaat'te bulan klikleri arasındaki mücadele, tam da bunun için verilmektedir. Hâkim sınıflar, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki iktidarlarını "zorun örgütlenmesi" demek olan devlet aracılığıyla sürdürmektedirler.

Egemenler, toplumu yönetmek, denetim altında tutmak ve sömürüyü sürekli kılabilme adına, yaşamın tüm gözeneklerine sirayet eden bir yol izlemek zorundadırlar. Aksi durumda, bir avuç asalağın, milyonlarca işçi ve emekçiyi yönetmesi mümkün değildir. Hâkim sınıflar, yasama, yürütme ve yargı olarak "ayırdıkları" erklerin bir bileşimi olarak tarif ettikleri devlet aracılığıyla, toplumu kendi ihtiyaçları ekseninde kalıba dökmeye çalış-

maktadırlar.

Meclisten mahkemelere, ordu gücünden polise, çeşitli başlıklar altında kurulan bakanlıklardan istihbarat teşkilatına ve oldukça uzun bir liste tutan çok sayıdaki organlarına kadar devlet, toplumun karşısına örgütlü bir güç olarak çıkar. Bir avuç asalağın, üreten ve yaratan emekçi yığınları zapturapt altına almasının başkaca bir yolu yoktur. Sevk ve idare etme, yönetme kabiliyeti, çıplak zor ve şiddet yöntemlerine paralel, bunlara temel teşkil eden, ideolojik, siyasal ve kültürel kuşatmanın boyutuna bağlıdır.

Diyebiliriz ki, devlette tıpkı toplumlar gibi hareketli, akışkan, değişen koşullara göre kendini sürekli yenileyen bir özelliğe sahiptir. Devlet, açığa çıkan yeni tehli-

kelere karşı yeni örgütlenmelere gitmektedir. Cumhurbaşkanının onayladığı sansür yasasıyla TİB'e verilen yetkiler ve bu alandaki kurumsallaşmanın derinleştirilmesi, devlet aygıtının gelişen teknolojiyle birlikte, toplumun değişen davranışlarını dikkate alarak attığı adımlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Egemenler, geleceğimizi çalmak, baskı altında tutmak, bizi yönetmek ve sömürüyü

sürelileştirmek adına örgütlü bir duruş sergilemekte, sayısız örgütlülükleriyle etrafımızı kuşatmakta ve yaşamın tüm gözeneklerine kendi ideolojik, politik ve kültürel kodlarını enjekte etmektedir. Sömürücü zorbalar, sayıları az ve haksız olsalar da büyük oranda örgütsüz bir toplum karşısında, örgütlü davranabildikleri için güçlüdür.

Anti-faşist,

anti- emperyalist kitle örgütü

Düzenin, bir kısmını açtığımız, saldırı ve kuşatmasına karşın işçi ve emekçiler, halk gençliği geleceğine sahip çıkmak adına yoğun bir mücadele yürütmüştür/yürütmektedir.

Yeni Demokrat Gençlik, halk gençliğinin, özerk, demokratik, üniversite ve parasız, bilimsel, anadilde, eğitim mücadelesinin bir parçası olarak gelişmiştir. YDG, işçi gençliğin esnek, güvencesiz ve kualsız çalışmaya duyduğu öfkeden beslenmekte; liseli gençliğin faşist disiplin yönetmeliğine, gerici, ezberci eğitim sistemiyle tekipleştirme politikasına karşı mücadelesiyle büyümekte-

dir. YDG, genç kadınların, erkek egemen zihniyete, genç kadınları yok sayan, taciz, tecavüz ve şiddetle bastırılmaya çalışılan öfkelerini kuşanmaktadır. YDG, devletin toplumun üstüne çektiği transfobik ve homofobik örtünün altında var olma mücadelesi veren LGBTİ'lerin direnişinden ilham almaktadır.

YDG, halk gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist kitle örgütü olarak, devrimci bir gençlik hareketi yaratma hedefi ile mücadelesini sürdürmektedir. Kuşkusuz, bu amaçlar doğrultusunda ileriye doğru adımlar atabilmeyin, bu amaçlara ulaşabilmenin bazı zorunlulukları bulunmaktadır. Bunun için, her şeyden önce belirlediğimiz çerçeveye uygun bir örgütlenmenin yaratılması gereklidir.

YDG, yerelden merkeze doğru örgütlenen, demokrasi yanı ağır basan, militan bir kitle örgütüdür. Amacımız, halk gençliğinin ileri kesimine ulaşmak, onlarla buluşmak ve onları örgütlemektir. Yukarda açmaya çalıştığımız gibi örgütlü bir güç karşısında, halk gençliğinin geleceğine sahip çıkabilmesinin yegane yolu örgütten, örgütlenmekten geçmektedir.

Öyleyse her YDG'linin öncelikli amacı halk gençliğine gitmek, onlarla olan bağlarını geliştirmek, örgütlemek ve tüm bunları yaparken örgütlenmek olmalıdır.

Komisyonları Güçlendir!

Yerel seçimler bu bağlamda faaliyetimiz açısından zengin olanaklar sunmaktadır. Ne ki bu olanakları açığa çıkarabilmek, çevre çeperimizdeki ilişkilerimizi geliştirebilmek ve YDG'de örgütlemek için örgütsel işleyiş ve YDG'ye yönelik bakışımıza dair yürüttüğümüz tartışmayı sürdürmemiz gereklidir.

Bilindiği üzere bugün YDG, alanlarda kararlarını tüm YDG'lilerin dâhil olduğu toplantılarla, kolektif bir şekilde almaktadır. Bir-bir buçuk aylık yönelimini ise divan toplantılarında, bir yıllık yönelimini ise konferanslarda belirlemektedir. Bununla birlikte, örgütsel inşasını birimler, komisyonlar şeklinde tarif etmektedir. Bir süredir basın-yayın, lise ve kadın komisyonlarının kurulması yönünde tartışmalar yürütmekteyiz. Kimi alanlarda bu konuda olumlu adımlarımız olsa da geldiğimiz aşamada komisyonlarımızın yeterince işlevli olmadığını söylemeliyiz.

Bunun nedenlerini irdelemek ve buradan doğru sonuçlar çıkarmak, ileriye doğru daha güçlü adımlar atmak bakımından önemlidir. Komisyonlar, her alanda belli ihtiyaçlar etrafında, örgütlenmenin bir gereği olarak ortaya çıkmıştır. Komisyonlar, YDG örgütlülüğün demokratik işleyişinin bir parçasıdır. Öte yandan bir kitle örgütünün bütün kararlarını sürekli olarak tüm faaliyetçilerinin ka-

tıldığı toplantılarda almasının olanaklı olmadığı herkesin kabul edeceği bir durumdur. Toplantıların çevre-çeperimizdeki ilişkilerimizle yapılması gereklidir ancak aslanan onları kendilerini daha fazla ifade edebilecekleri, söz ve karar mekanizmasına dâhil olabilecekleri organlarda-komisyonlarda örgütlemek olmalıdır.

Komisyonlar, bizler için vücudun birer hücresi gibidir. Vücut nasıl milyonlarca hücreden oluşuyorsa bir örgüt olarak YDG’de, çeşitli alanlardaki birimlerin organik bir bileşimi olarak ortaya çıkmaktadır. Komisyonlar, YDG’nin irade ve eylem birliğinin yani bir örgüt olduğunun bilince çıkarılması açısından da gereklidir. Komisyonlara dâhil olan, burada yürüttüğü tartışmaları pratiğe geçiren, komisyonda kolektif bir şekilde hesap veren-so-ran yoldaşların daha hızlı gelişeceği, devrimcileşeceği açıktır. Bu tartışmanın bir parçası olarak irade ve eylem birliğinin ne olduğu üzerinde durmak doğru olacaktır.

Gerek alanlarda yapılan geniş kitle toplantılarında gerekse de sınırlı sayıdaki komisyonlarda yürütülen tartışmalarda, alınan kararların YDG’liler tarafından yeterince sahiplenilmemesi durumu ile karşı karşıya olduğumuz bir gerçektir. Bu anlamda YDG’liler toplantılarda, fikirlerini söylemekte tartışma haklarını özgürce kullanmakta ve kendilerini ifade etmektedir. Ancak tartışmaların sonucunda alınan kararlar pratikte yine YDG’li yoldaşların muhalefetine maruz kalmaktadır. Toplantılara katılan tüm bileşenin aynı düşünmesi ve mutabık kalınan noktada tamamen ikna olması mümkün değildir.

Peki bu durumda ne yapmak gerekir?

Birincisi, toplantıdan sonra kendi fikrimizi kitlelerle tartışmaya devam edeceğiz.

İkincisi, toplantı da kolektif bir şekilde alınan kararı farklı düşünmemize rağmen savunacağız.

Her YDG’linin örgütlü duruşunun açığa çıkacağı nokta tamda burasıdır. Yeterince ikna olmasakta, yapmamız gereken toplantıda alınan ve artık örgütün/komisyon ya da YDG’nin bir kararı haline gelen yaklaşımı savunmak olmalıdır. Aksi durumda herkesin farklı şeyler söylediği, savunduğu büyük bir karmaşa ortaya çıkacaktır. Biliyoruz ki bir örgüt, faaliyetçilerinin amaçları doğrultusunda ortaya koyduğu iradenin ve bu eksenindeki birliğinin somutlaşmış halidir. Bu halde, örgütün gücü, irade ve eylem birliğinden gelir. Toplantı iradesini, eylem birliğine dönüştürme gücümüz örgütlülüğü kavrayış düzeyimizi de gösterir. Komisyonlar tamda bu düzlemde, bizim algımızı, kavrayışımızı geliştirecek bir yerde durmaktadır. Her komisyon gerçekte bir örgüt anlamına gelir.

Söz gelimi basın-yayın komisyonunun yürüttüğü tartışmadan sonra aldığı bir karar, artık tek tek bireylerin kararı değil, kolektifin yani örgütün kararıdır ve bu an-

lamda sorumluluk tüm bileşenlere aittir. Komisyon üyelerinin yapması gereken, farklı düşünse de alınan kararları sonuna kadar savunmak ve yaşama geçirmek olmalıdır. Her komisyon üyesinin fikirlerini en özgür şekilde ifade edeceği yer kendi örgütü yani birimi-komisyonudur.

Örgütlen- örgütle!

Konferansta ortaya çıkan tablo, birçok alanımızda çevre çeperimizde ki ilişkilerin genişlediğidir. Yürüttüğümüz faaliyetin sonucunda çok sayıda yeni ilişki ile tanışmaktayız. Buna paralel alanlarda örgütlenme sorununu da açığa çıkarmaktadır.

Bu tabloda, alana dair kararların ve politikaların tüm YDG’lilerin katıldığı toplantılarda alınması, işleyiş açısından yetersiz olmasının yanında doğallığında işimizi zorlaştırmaktadır. Bu, birçok yeni ilişkinin bir yanıyla örgütsüz kalması anlamına gelecektir. Çevre çeperimizdeki her yoldaşın, kendi yetenekleri doğrultusunda bir birimde-komisyonla örgütlenmesi, burada tartışma sürecine dâhil olması, söz ve karar hakkını kullanması doğru olacaktır. Böylece yeni ilişkiler doğrudan YDG örgütlülüklerine dâhil edilmiş ve burada örgütlenmiş olacaktır. Böylesi bir çalışma tarzı hem YDG’nin demokratik işleyişine daha uygundur hem de YDG’nin örgüt bilincini geliştirmeye daha fazla hizmet edecektir. Bu tartışmamız alanda geniş kitle toplantılarının yapılmaması gerektiği ya da gereksizliği anlamına gelmemelidir. Tartışmamız esasta nasıl bir yöntem izlememiz gerektiğine yoğunlaşmaktadır. Alanlarda örneğin ayda bir tüm YDG’lilerin katıldığı geniş toplantıların(Divan toplantısı öncesi) yapılması doğru olacaktır. Burada her komisyonun bir aylık faaliyete dair değerlendirmesini yapması, kolektife hesap vermesi ve hesap sorması da demokrasi ve örgüt bilincini geliştirecektir. Bu toplantılarda, bir sonraki toplantıya kadar alandaki YDG faaliyetini örgütlemekten sorumlu bir YDG Yürütmesi’nin oluşturulması da doğru olacaktır.

Unutmayalım ki, örgütlemek tek taraflı, tek yönlü bir uğraş değildir. Biz halk gençliğini saflarımızda örgütlemek için mücadele ettikçe kendimizi de örgütleyeceğiz. Halk gençliğini örgütlerken, kendimizi de daha ileri bir noktada örgütlediğimiz gerçeği de buna dayanır. Divan toplantısında her YDG’linin yerel seçim çalışmasının sonunda en az iki yeni ilişki yakalaması, örgütlenmesi hedefinin mantığı da budur.

Mart ayının, kavga ve mücadeleye çağıran direniş havasını içimize daha fazla çekmek, daha hızlı gelişmek ve daha ileriye, daha güçlü adımlar atmak için halk gençliğini Örgütleyelim-Örgütlenelim.

Kendinin Farkında Olmak, Örgütün Farkında Olmaktır!

Devrimci bir gençlik örgütü olmanın en büyük handikaplarından biri olan örgütlülüğün sürekli bir devir daim halinde olması meselesi, YDG için birçok kez tartıştığımız bir meseledir. Gençliğin dinamik yapısı, hızlı harekete geçebilmesi, değişime/dönüşüme açık özelliği vs açısından hızlıca örgütlenmesi gençlik örgütlerinin hem avantajları hem de dezavantajlarını oluşturmaktadır...

Örgütlenme, devrimcileşme meselesi bugünden yarına olacak, kolayca yaşama geçirilecek bir mesele değildir. Örgütlenme ve devrimcileşme fikirlerimizi, bilincimizi, yaşamımızı devrimcileştirmemizle olabilecek bir süreçtir. Bu yüzden her birey örgütlenirken yeteneklerini de zaafalarını da beraberinde getirir örgüte. Bu yüzden yenilenen, değişen bileşenin hem avantajları hem de dezavantajları vardır.

Bu değişimle birlikte bizim de belli tartışmaları sürekli olarak gündemimize almamız gerekmektedir. YDG' nin nasıl bir örgütlülük olduğunun bileşenimiz tarafından tam olarak kavranılmadığı durumlarda, bu tartışmaları güncellemek bizim açımızdan kaçınılmaz bir sorumluluktur.

YDG anti-faşist, anti-emperyalist bir bütün halk gençliğinin kendini ifade edebileceği, örgütlenebileceği bir örgüttür. YDG' nin programını sahiplenen, bu doğrultuda hareket eden anti-faşist, anti-emperyalist her genç YDG saflarında yer alabilir. Bu doğrultu kişinin YDG' li olabilmesi için herhangi bir ideolojiyi benimsemesi, herhangi bir devrimci önderi ideolojik önder olarak sa-

hiplenmesi gerekmemektedir. Tam da bu nokta bizim tartışmamızın çıkış noktasını oluşturmaktadır. 8. Konferansımızda çıkan belli tartışmalar, YDG' ye dair belli tartışmaları gündemleştirmeyi önümüze görev olarak koymuştur. Konferansımızda yerel seçim tartışmaları kapsamında yürütülen YDG' nin nasıl karar alacağına dair açığa çıkan belli sıkıntılı yaklaşımlar sonucu bizde YDG' nin çalışma tarzına, karar alma mekanizmalarına, örgütlenme tarzına vb. meselelere dair YDG' nin geçmişte yürüttüğü tartışmaları dergimiz aracılığıyla anımsatma derindeyiz.

Her ne kadar YDG' nin DKÖ anlayışına dair uzun bir süre tartışma yürütmüş ve bu tartışmayı da belli bir düzeye getirmiş olsak, örgütümüzün gelişimi için bugünün ihtiyaçlarına uygun bir konumlanışta olmamız gerekmektedir. Bu yüzden, yoldaşların gelişimi için bu tartışmaları sadece dergimiz aracılığıyla değil, belli yönleriyle alanlarımızda da yürütmemiz oldukça anlamlı olacaktır.

Elbette burada derdimiz tartışmaların başına dönmek değil, böyle bir yöntem kullanmak yanlış olur. Sürekli değişen bir bileşen olmanın, gençlik örgütü olmanın doğasından kaynaklandığını başta vurgulamıştık. Bu demek değildir ki, biz her şeyi her seferinde en başından öğreneceğiz, her seferinde başa döneceğiz. Bunu doğru bulmuyoruz. Çünkü YDG olarak bizim hedefimiz anı, günü ya da bir işi kotarmak değil, bizim hedefimiz bir bütün halk gençliğini Demokratik Halk Devriminin bir parçası haline getirmek. Bu yüzden günü kurtaracak bir bileşen değil anti-faşist, anti-feodal halk gençliğinin bütününü kucaklayacak bir kültür, bir örgüt yaratmak istiyoruz. Bu tartışmaları yürütürken tek kaygımız meseleyi yoldaşların gündemine sokmak, bu tartışmanın önünü açmak. Tek tek yoldaşların bu meseleyi kendi gündemi haline getirmesini ve bu doğrultuda hareket alanını belirlemesini sağlamak bizim için esas olandır.

Örgüt, katılanla değişir katılanı değiştirir...

Birçok yoldaşımızın konferansımıza ilk kez katılması ve dahası yeni örgütlenmiş olması; beraberinde YDG' nin politikalarına hâkimiyetsizliği, YDG' nin nasıl bir örgütlenme olduğunun yoldaşlar tarafından yeterince kavranılmaması durumunu da beraberinde getirmiştir. Bu yüzden bileşenimizin geneli YDG' nin genel ilkelere yabancıydı. Yerel seçim örneği meselenin konferansa yansıyan boyutuymdu. Alanlarda da bu meseleden kaynaklı açığa çıkan sorunlar olduğunu vurgulamak gerekiyor. Örgütümüzün genelinin yeni bir bileşenden oluşmasının doğal sonucu olarak da saflarımıza yeni

YDG' nin en temel karar alma mekanizmaları YDG toplantılarıdır. YDG' nin merkezi anlamda politik yönelimini belirleyeceği yerler konferansları ve merkezi toplantılarıdır. Alan çalışmalarını örgütlemek için ise karar mekanizması alanlarda yapılması gereken YDG toplantılarıdır. YDG toplantılarını düzenli istemli bir biçimde örgütlemekle hedeflediğimiz şey, kitle inisiyatifini doğalında örgüt inisiyatifini açığa çıkarmaktır.

katılan yoldaşlarla temel bileşenimiz arasındaki açı farkı da artabilmektedir. Yoldaşların alanlarında inisiyatif almamasının, öne çıkmamasının temelinde de bu meselelerin izdüşümleri vardır. Bu yüzden daha deneyimli yoldaşlara daha fazla iş düşmekte ve daha deneyimsiz olan yoldaşlarında gelişiminin önü tıkanmaktadır.

Her bir YDG' li YDG' ye dair söz söyleyebilir, önerilerini tartışabilir, karar alma süreçlerine dâhil olabilir/olmalıdır. “Ben konuşmayayım deneyimli yoldaşlar daha iyi ifade eder” ya da “ben karışmayayım deneyimli yoldaşlar daha doğrusunu bilir” gibi yaklaşımlar doğru değildir. Bu bakış açısı bizi, doğalında YDG' yi geliştirmez, geliştirmedigi gibi geriletirde. Bu bakış açısı yoldaşların yanlış yaparım “korkusunu” tetiklemede ve bu yüzden yoldaşların yeteneklerinin, olumlu yönlerinin açığa çıkmasına da engel olmaktadır. Saflarımızda yeni yer alan birçok yoldaşta hakim olan bu anlayışı değiştirmeliyiz. Unutmamalıyız ki, örgüt sadece değiştiren değil, her katılanla birlikte değişen bir organizmadır.

Karar alma mekanizmalarımız YDG toplantıları!

Her bir yoldaşımızın olumlulukları, yetenekleri örgütümüzün eksiklerini kapatmaya, ihtiyaçlarını karşılamaya aday bireyler haline getirir bizi. Devrimin çıkarına olan her bir özellik ancak örgütle işlendiği, kitleyle bütünleştiği oranda anlam kazanır. Meseleleri tartışmayı, sorunların çözümüne dair kafa yormayı birkaç yoldaştan beklemek bencil bir bakış açıdır. Bu yaklaşım alanlarımızda bireysel çalışma tarzını geliştirir ve bu mesele örgütümüz gelişim sürecini tehlikeye sokar.

YDG' nin en temel karar alma mekanizmaları YDG toplantılarıdır. YDG' nin merkezi anlamda politik yö-

nelimini belirleyeceği yerler konferansları ve merkezi toplantılarıdır. Alan çalışmalarını örgütlemek için ise karar mekanizması alanlarda yapılması gereken YDG toplantılarıdır. YDG toplantılarını düzenli istemli bir biçimde örgütlemekle hedeflediğimiz şey, kitle inisiyatifini doğalında örgüt inisiyatifini açığa çıkarmaktır. YDG bir bütün halk gençliğini devrimcileştirme perspektifi ile hareket eder. Bu yüzden kararlarını en geniş bileşenle alması oldukça önemlidir. Kararların hayata geçmesinde geniş kitlelerce sahiplenilmesinin rolü oldukça önemlidir. Kitle inisiyatifini önemsememe DKÖ' ler açısından ciddi bir sıkıntıdır. 8. Konferansımızla açığa çıkan ve önümüze yeni görevler koyan, değişime/dönüşüme, eğitime ihtiyacı olan bir kitle gerçekliğimiz söz konusu. Bileşenimizin YDG' yi doğru kavraması, etki alanımızda ki kitlenin doğru bir çizgide hareket etmesi açısından YDG toplantılarını düzenli, sistemli bir şekilde örgütlemek, alanlarda yapacağımız çalışmaların programını bu toplantılarda yapmak oldukça önemli bir yerde durmaktadır. YDG' nin temsil ettiği kitlenin inisiyatifini açığa çıkarma zorunluluğu mevcuttur. Bu açıdan toplantıların örgütlenmesi ve her bir yoldaşın görev alması, faaliyetin sorumluluğunu paylaşması oldukça önemlidir. Hem yoldaşların gelişmesi açısından hem de kolektif bir mekanizma yaratabilmek açısından özenle üzerinde durmamız gereken bir meseledir. YDG' nin canlı bir politik hatta ilerleyebilmesi için bütün yoldaşların söz ve karar sürecine dahil olması gerekmektedir. Bütün yoldaşların görev paylaşımı sırasında örgütlediğimiz faaliyetin önemini, amacını, beklentilerimizi bilmesi ve kendi üstlendiği görevin bu genel plan içindeki yerini ve önemini bilince çıkarması gerekmektedir.

Elbette toplantıları bir kurtarıcı gibi görmüyoruz. Toplantıların yanında komisyonların örgütlenmesi de gerekmektedir. Komisyonlar karmaşık yapıyı örgütleyecek en temel aracımızdır. Karmaşık büyük gruplardan öte alt birimler örgütlemek hareket etmemizi kolaylaştıracaktır. Ayrıca komisyonların en önemli katkısı, birimler yoluyla belli konular üzerine uzmanlaşmayı kolaylaştırdığı gibi sorunların lokalleştirilmesi ve çözümünün kolaylaşması açısından oldukça önemsenmesi gereken bir meseledir.

Her bir yoldaşın kendi ilgi alanlarına ve yeteneklerini daha kolay işleyebileceği alanlara göre komisyonlarında örgütlenmesi yoldaşların inisiyatifini açığa çıkaracak ve YDG' nin gelişimini hızlandıracaktır. Bu yüzden bütün alanlarımızda alanın olanaklarına ve ihtiyaçlarına uygun bir biçimde komisyonlarımızı örgütlemeli ve işletmeliyiz.

Devam edecek

Bir Devrimci İçin Okumak Boş Vakitleri Değerlendirme Etkinliği Değildir!*

Tutsak yoldaşlarımızın, hapisane koşullarında, kolektif bir şekilde hazırladığı “Görünen Devrimciliğimiz Üzerine ya da Marksist Okuma Kılavuzu!” başlıklı makalenin bir bölümünden kısaltılmıştır. Makalenin sonundaki kitap listesinden de birinci aşamadaki romanlar bölümü alınmıştır.

Hepimizin vakıf olduğu gibi, uzunca bir süredir “okuma ve yazma” üzerine tartışmalar yürütüyoruz. Aşağıda yayımladığımız makaleyi yaptığımız tartışmalara kaynak olarak kullanabilir, önerilen kitaplara okuma programımızda yer verebiliriz.

Ayrıca, yazının tamamına “Marksist Leninist Maoist Okuma Kılavuzu” üst başlığıyla <http://www.ozgurgelecek.net/ten> ulaşılabilir.

Son yıllarda saflarımızda yaşanan/gözlemlenen kimi pratikler nedeniyle özellikle okuma ve bununla bağlantılı olarak yazma eylemiyle ilgili yaşanan bazı sıkıntılara değinme ihtiyacı duyuyoruz.

Doğrudan yazma eylemi bu çalışmanın konusu olmamakla birlikte, okuma ve dolayısıyla politikleşmeyle birebir ilintilidir. Diğer bir ifadeyle okuyan insan/kafa yoran insan yazı da yazar.

Dolayısıyla yazma eylemini tetikleyen/zemin sunan, güncel politik gelişmelere duyulan ilgi, gazete, kitap, dergi ve internet üzerinden makale okunması vb. pratik tutumlardır. Kısacası yazma eylemi, okuma eylemiyle birlikte anlam kazanır.

Her iki eylem birbirini besler. Ancak bu yazıda esas olarak okuma eylemi üzerinde durulacaktır. Ancak şunu ifade etmeden geçmeyelim; bir devrimci için okumak boş vakitleri değerlendirme etkinliği değildir.

Neden temel sorunumuzun okuma eylemi olduğunu iddia ediyoruz? Kimi istisnalar ve alanlar (örneğin hapisaneler) hariç tanık olunan tablo budur çünkü. Halkımızın deyimleriyle görünen köy kılavuz istememektedir. Örneğin faaliyetçilerimizin biraraya geldiği toplantılar-

da çanta, telefon vb. eşyaların üstüne konulduğu masalarda bir tek kitap ya da gazete olmamaktadır.

Bırakalım elde/çantalarda kitap taşınmasını ve uygun oldukları her fırsatta okunmasını, günlük gazeteleri takip etmesinde

de belli sıkıntılar olduğu gözlemlenmektedir. Örneğin bir faaliyetçinin günlük pratikleri içinde en az bir iki saat trafikte geçmektedir.

Bu süre zarfında rahatlıkla kitap, dergi ya da gazete okunabilir, günlük politikayla bu sayede ilişkilenebilir. Üretim faaliyeti içinde olan faaliyetçilerin belki işten çıktıktan sonra evlerine/mahallelerine dönerken, günün yorgunluğunda kitap ya da gazete/dergi okumalarının verimi tartışılabilir. Ama aslında iyi bir roman en iyi

dinlenmeyi sağlar. Ama yine de akşam iş çıkışı yorgunluğunda okunmuyor deniliyorsa günün başka zamanları içinde, örneğin sabahları işe giderken pekâlâ okunabilir. Kitap okunmuyorsa bile günlük gazete okunabilir/okunmalıdır.

O halde okuma ve yazma eyleminin bütünlüğü içinde okumak bir devrimci için bir hobi olmaktan öteye anlam ifade etmek zorundadır. Dünyayı değiştirebilmek için daha üst seviyede pratiği önceleyen bir eylemdir. Kendi deneyim ve birikimlerini sentezleme ve enternasyonal proletaryanın kazanım hanesine yazmaktır. Bunlar so-

mut yenilgileri içeriyor olsa dahi bu çabalar öneminden hiçbir şey kaybetmez.

marksist okuma üzerine 15Gonzalo; rektifikasyon kampanyası sırasında yaptığı ünlü konuşmasında analiz ve senteze dair düşüncelerini özetlerken dikkatimizi burjuvazinin analiz ile sentezi birbirinden koparmasına çekmektedir.

Bu haklı ve doğru bir tespittir. Marx’ın 11. tezi olan “Bugüne kadar filozoflar dünyayı yorumlamak ile yetindiler, aslolan değiştirmektir” önermesinin canlı bir kavranışını ifade eder.

Okuma ile yazma arasındaki ilişki de analiz ile sentez arasındaki ilişkiye benzer. Biri olmadan diğeri eksik kalır. Amacına tam olarak ulaşmaz. Bu, her okuduğumuz kitap, makale, öykü, roman vb. hakkında mutlaka bir

şeyler yazmamız gerektiği anlamına gelmez.

Ancak, her okumadan, okuduğumuzu anlama ve ondan bir takım sonuçlar çıkararak gelecekteki çalışmalarımıza doğrudan veya dolaylı bir birikim oluşturmamız gerektiği anlamına gelir.

Örneğin edebiyat okumalarımız bizim sadece sanatsal duyarlılıklarımızı veya insanlar arası ilişkileri daha iyi, daha derinden kavramamızı sağlamaz.

Çok farklı bir alanda ve konu üzerine yazarken dahi konunun özelliğine bağlı olarak anlatımımızı duru ve sade bir biçimde dile getirmemizi sağlayabilir. Ya da edebiyat okumalarımız ile zenginleştirdiğimiz ifade yeteneğimiz ile ele alınan konunun anlatımı içerisinde yerinde kullanılan deyimler, atasözleri vb. ile anlatım zenginliği yaratılarak anlatılmak istenen konunun okuyucular tarafından daha iye ve kolay anlaşılmasının sağlanabilir.

Bu durum birbirinden çok farklı okuma eylemlerinin yazma eylemi içerisinde sentezlenmesidir. Elbette sentez bununla sınırlı değildir. Okuduğumuz, incelediğimiz

bir konu hakkında yazmak, okuduklarımızdan anladıklarımızın özünün yazı ile ifade edilmesi de bu çerçevede değerlendirilebilir.

Tekrar okumaya dönecek olursak; okumanın bizim için ekmek kadar su kadar gerekli bir ihtiyaç olduğu kabul edilmelidir. Bu konuda tavrımızı bu anlayış belirlemelidir. Resmi açıklamalara baktığımızda okuma-yazma oranı hayli yüksek bir toplumuz. Fakat gerçekte okuma oranı daha fazla olmakla birlikte okur-yazarlık düzeyimiz çok düşüktür.

En genel ifade ile okuma-yazmayı sevmeyen bir toplumuz. Okuma bilgimizi yol tabelalarını okumakta; yazma bilgimizi ise okullarda sınav sorularına vermek zorunda kaldığımız imla yanlışları ile dolu cevaplar dışında kullandığımız çok enderdir.

Okuma eylemini iki temel başlık altında toplayabiliriz. Birincisi bireysel okuma yöntemi. İkincisi ise kolektif okuma yöntemidir...

EK 1;

Ortak Okunacak Eserler (1. Liste)

- 1) Feodalizmden 20. Yüzyıla (Leo Huberman- İletişim Yayınları)
- 2) SSCB Bilimler Akademisi Politik-Ekonomi Ders Kitabı (II. Cilt-İnter Yay.)
- 3) Yeni Demokratik Devrim (Mao-Umut Yay.)
- 4) Leninizm'in İlkeleri (Stalin-Sol Yayınları)
- 5) Komünist Manifesto (Marks-Engels)
- 6) Ütopik Sosyalizm Ve Bilimsel Sosyalizm (Engels-Sol Yay.)
- 7) Pratik Üzerine (Mao-Seçme Eserler)
- 8) Çelişki Üzerine (Mao-Seçme Eserler)
- 9) Kitaba Tapınma Hakkında (Mao)
- 10) Rektifikasyon Politikası Üzerine (Gonzalo)
- 11) Bütün Yazılar (İ. Kaypakkaya)

EK II; Birinci Aşama

- 1) Tohum
- 2) Kazanacağımız Günler İçindi

3) Saklanmaya Çalışılan Bir Meşale

- İbrahim Kaypakkaya
- 5) Ser Verip Sır Vermeyen Bir Yiğit
- 6) Dörtlerin Gecesi
- 7) Bizim İbo
- 8) Grizu 1-2
- 9) Azap Ortakları
- 10) İnce Memed (IV Cilt)
- 11) Bizim Deniz
- 12) Bizim Mahir
- 13) Bizim Sinan
- 14) Gorki'nin Gitarı
- 16) Düşleri Gerçeğe Dönüştürmek İçin
- 17) İçten Öyküler

B) Yabancı Eserler

- 1) Kızıl Kayalar
- 2) Darağacından Notlar
- 3) Haydari Kampı
- 4) Eylem Adamları
- 5) Buyruk
- 6) Moskova Önlerinde
- 7) Sıcak Karlar
- 8) Yenilgiden Zafere
- 9) Azap Yolu
- 10) Don Kıyısında Hasat
- 11) Uyandırılmış Toprak

12) Paris Düşerken (2 Cilt)

- 13) Fırtına (2 Cilt)
- 14) Dipten Gelen Dalga (2 Cilt)
- 15) Seni Halk Adına Ölümüne Mahkum Ediyorum
- 16) Gazap Üzümleri
- 17) Demir Ökçe
- 18) Martin Eden
- 19) Bitmeyen Kavga
- 20) Muhbir
- 21) Ana
- 22) Komiser Memo
- 23) Yarın Bizimdir Yoldaşlar
- 24) Portakal Ağacında Oturan Kadın
- 25) Şafakta Kazandık Zaferi
- 26) Çizgilerle Marks/Lenin/Mao
- 27) Kapital/Mango-Yordam Yayınları

İkinci Aşama:

- 1) Düşünce Tarihi (Afşar Timuçin)
- 2) Yüzyılların Gerçeği ve Mirası (Server Tanilli)
- 3) Felsefe Tarihi (Macit Gökberk)
- 4) İnsan Nasıl İnsan Oldu
- 5) Marks'tan Mao'ya Devrimci Diyalektik Üzerine (G. Thomson)

...

“Akan Bir Nehir Kadar Devingen Olalım!”

Uzunca bir süredir gerek divan toplantılarımızda gerekse de konferansımızda kolektif bir biçimde yürüttüğümüz tartışmalar, bu sorulara yanıt ararken bize kaynaklık etmelidir. Kolektif çalışmada ısrar, kitle çalışmasında sürekli, özgün eylem ve etkinliklerde de cüretkâr olmak olarak üç başlık altında özetleyebileceğimiz yönelimimiz karşısındaki konumlanışımız, özneleşmedeki yerimizi de bizlere gösterecektir.

Hakim sınıflar arasındaki klik dalaşı her geçen gün yenilenerek ve boyutlanarak devam etmektedir. 17 Aralık operasyonlarıyla kitleler önüne taşınan süreç, bugün açığa çıkan ses kayıtlarıyla devam ediyor. Bir taraftan yeni yolsuzluk belgeleri açık edilirken diğer taraftan HSYK’da değişikliğe gidiliyor, MİT’in yetkileri genişletiliyor, internet sansürleniyor...

Çeşitli hamlelerle süregelen AKP- Cemaat arasındaki bu kavganın nedeni elbette herhangi birinin kitleleri daha fazla düşünmesinden kaynaklı değil, aksine halktan çalınanların hangi cebe daha fazla gireceği hesabından ileri gelmektedir. Yerel seçimler yaklaş-

tıkça da her iki taraftan yeni hamlelerin yapılacağına emarelerini bugünden görmekteyiz. Bu emareler, sınıf savaşımının daha üst bir basamakta ilerleyeceği ve kitlelerin daha fazla sokakta olacağı anlamını da taşımaktadır.

Kitleler bugün sözünü sokakta söylemekte bir te reddüt yaşamamaktadır. Ancak karşısında kendisini manipülasyon, baskı ve zorla var eden bir sistemin örgütlü gücü, devlet bulunmaktadır. Bundan kaynaklı ezilenlere, sokakta olmak tek başına yetmeyecektir. Sokaktakilerin örgütlenmesiyle, sesimiz ortaklaşacak, gücümüzün yıkıcı ve yapıcı yönü açığa çıkacak, sistem içinde esas tehlike çanları bundan sonra çalacaktır.

Değişim ve değiştirme

Peki, bu ses nasıl ortaklaşacak, sisteme karşı duyulan parçalı öfke, devrime nasıl kanalize edilecek, örgütlü bir güç haline nasıl dönüşecektir. Burada iş, devrimci olana, edilgen değil etken olana düşecektir. Devrim mücadelesinde etken olmak, değiştirme ve dönüştürme gücünü kendinde görme, eski olana karşı yeniyi yaratabilme iradesini açığa çıkartmaktır. Böylelikle devrimci birey, bir taraftan kendi dışındakileri, nesnel durumu değiştirmek için çaba sarf edecek bir taraftan da kendi iç çelişkileriyle hesaplaşma sürecinin içerisinde olacaktır. İlk bakışta birbiriyle bağını net olarak kuramayacağımız değiştirme ve değişim sürecinin aslında paralel şekilde ilerleyen bir özelliği vardır. İnsan değiştirmek için çabaladığında kendi eksikliklerini, kendi yetmezliklerini daha fazla görecektir, o halde değişime önce kendisinden başlaması gerektiğini kavrayacaktır. Somutlarsak kitleleri kendi savaşımında özneleştirmek için, kitlelerin yaşam biçimlerini ve düşünce yapısını değiştirerek yeni bir dünya görüşü kazandırmalıyız. Bunu yaparken de kendi benliğimiz bir iç hesaplaşmaya girecek, eski- yeni mücadelesini verecektir.

Elbette zordur binlerce yılda oluşan kültürün üzerimizde yarattığı, şekillendirdiği etkiden kurtulmak. Zaten devrimcilikte zor olanı başarma hedefiyle ilintili bir şey değil midir? Zor olanı başarmaya, gerçekliği değiştirmeye önce “ben”i “biz”e feda ederek başlamalıyız. “Biz” gündemimize daha fazla girdikçe, kendimizden daha fazla vazgeçecek, davaya daha fazla adanacağız. Böylelikle artık mücadelenin görevleri bizim görevlerimiz olacak, sınıf savaşımının andaki sorunlarına, çözme perspektifiyle yaklaşaca-

ğız. Çözümün dışarıda bir yerde değil kendimizde olduğunun farkına varacağız.

İçerisinde bulunduğumuz mücadelenin her süreci kendi içerisinde nesnel duruma bağlı olarak öznel sorunlar taşımaktadır. Bu öznel sorunlar karşısında kendimizi ne kadar “biz”in içerisinde örgütleyip bir özne olarak kendimize düşen payı alırsak, o kadar gelişir ve geliştiririz. Bu bağlamda öznenin payına düşenleri, görev ve sorumluluklarını tartışmamız gerekmektedir.

Öznenin rolü...

Özne olarak kendimize yüklediğimiz görevlerimiz nelerdir, bir devrimci olarak elimiz hangi taşın altında, sorunlarımızı neye bağladık, çözüm için önümüze neleri koyduk..? Bu sorulara verdiğimiz cevaplar bize öznenin payına düşenleri de gösterecektir.

Uzunca bir süredir gerek di-
van toplantılarımızda gerekse
de konferansımızda kolektif
bir biçimde yürüttüğümüz
tartışmalar, bu sorulara yan-
ıt ararken bize kaynaklık
etmelidir. **Kolektif çalış-
mada ısrar, kitle çalışma-
sında sürekli, özgün eylem
ve etkinliklerde de cüretkâr**
olmak olarak üç başlık altında
özetleyebileceğimiz yönelimi-
miz karşısındaki konumlanışımız,
özneleşmedeki yerimizi de bizlere
gösterecektir.

Yukarıda da değindiğimiz gibi devrimci olmanın öznelere yüklediği misyon, sürekli olarak kendi-
siyle hesaplaşması, ideolojik şekillenişini kitlelerin
içerisinde eriyerek tamamlamasıdır. Bunu yaparken
andaki görevlerimize sıkı sıkıya bağlı kalmamız, so-
runların çözüm adresi olarak kendimizi, örgütümüzü
görmemiz gerekmektedir. Böylelikle zor olanla karşı
karşıya geldikçe ve onu aşma yönlü irade açığa çı-
kardıkça hem kendimizi geliştireceğiz hem de örgü-
tümüzün adımlarını daha hızlı atmasına katkı suna-
cağız.

Bugün hep birlikte tartışma yürüterek komisyon
tarzı çalışmayı geliştirmek için adımlar attık. Ko-
misyon tarzı çalışma noktasında birçok alanımızda

eskiye nazaran olumlu adımlarımızın bulunduğun-
dan bahsedebiliriz. Ancak kurmuş olduğumuz ko-
misyonlarımız ve buradan doğru yürüttüğümüz ça-
lışmaların bize yetmediğini de görmemiz gerekiyor.
Devrimci her özne, meseleyi bu yetmezlikten doğru
tartışır ve çözümün peşinde koşarsa, öznenin rolü de
her bireyin her yoldaşın kafasında somutlanacaktır.
Sayıları az olan komisyonlarımızın çeşitlenmesinin
nasıl olacağını düşüneceğiz, düzenli olarak bir araya
gelmeyen komisyonlarımızı bir araya getirmek için
önce kendimiz adım atacağız, kitlelerden beslenme
noktasında sorun yaşayan örgütlülüklerimizi kitleyle
bütünleştirmek için emek harcayacağız.

Bu noktada daha çok pratikten doğru tartıştığımız
bu meselelerde, sorgulama ve okuma araştırma
noktasında kendimizi geliştirmemiz ki-
lit bir noktada durmaktadır. Çünkü
anda karşılaştığımız yeni sorunları
çözüme kavuşturmamız için
öncelikli olarak bütünlüklü
bir sorgulamanın içerisinde
olmalıyız. Sorunlarımızın
çözümünde rehber olarak
kullanabileceğimiz maka-
le, kitap vb. birçok kay-
naktan beslenmeliyiz.
Çünkü karşılaştığımız yeni
sorunları aşmak için yeni
yöntemler geliştirmeliyiz. Bi-
zim bu noktada daha çok yap-
tığımız, “yeni sorunların çözü-
münde eski yöntemlere başvurmak”
oluyor ve burada da kabul etmemiz ge-
rekir ki çok başarılı olamıyoruz.

O halde yeni yöntemler geliştirebileceğimiz bir
şekillenişin içerisine girmemiz gerekiyor. Anda kar-
şılaştığımız sorunlarımızı çözüme kavuşturabilme-
miz için, sürekli olarak yenilenmemiz, akan bir ne-
hir kadar devingen olmamız gerekmektedir. Bunun
için çok okumamız gerekirken, sorunlarımıza dair
daha bütünlüklü bir kafa yoruşun içerisinde olmak
ön koşulumuzdur. YDG’li her öznenin yoğunlaşması
gerekten mesele gündelik sorunlardan daha çok geneli
ilgilendiren sorunlarımıza çözüm aramak ve sürekli
bir biçimde pratiğin içerisinde hareketli olmak, böy-
lelikle gerçeklikten beslenmeyi ve ona hükmede bil-
meyi öğrenebilmektir.

Selam Olsun Sana

Kadınların İsyan Günü 8 Mart

8 Mart'ın ateşi 1857 yılında Amerika'nın New York kentinde tekstil işçisi yüzlerce kadının uzun çalışma saatlerini, düşük ücretleri ve insanlık dışı çalışma koşullarını protesto etmeleriyle yakıldı.

Erkeklerle eşit çalışma koşullarına ve eşit haklara sahip olmak isteyen yüzlerce kadın, fabrikalardaki cinsiyetçi çalışma koşullarını protesto etmek için grev başlattı. Başlatılan grevde polislin işçilere saldırması ve fabrikaya kilitlenmesi sonucu çıkan yangında çoğu kadın 129 işçi can verdi. İşçilerin cenaze törenine onbini aşkın kişi katıldı. Bu direnişten 52 yıl sonra Danimarka'nın Kopenhag şehrinde, Kadın Sosyalist Enternasyonal toplantısı düzenlendi. 8 Mart 1857'de New York'ta başlayan, kadınların haklarının kazanılması ve birlikteliği mücadelesi, 26-27 Ağustos tarihinde Kopenhag'da Almanya Sosyal Demokrat Partisi önderlerinden Clara Zetkin tarafından, 8 Mart 1857'deki tekstil fabrikası yangınında ölen kadın işçiler anısına 8 Mart'ın Emekçi Dünya Kadınlar Günü olarak anılması önerisi getirildi.

Zetkin'in önerisi oybirliğiyle kabul edildi. İlk yıllarda belli bir tarih netleştirilmemişti fakat hep ilkbahar olarak anılıyordu bu tarih. Tarihin 8 Mart olarak saptanışı 1921'de Rusya'nın Başkenti Moskova'da 3. Uluslararası Kadınlar Konferansı'nda gerçekleşti. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü birinci ve ikinci paylaşım savaşı yılları arasında bazı ülkelerde yasaklandı. 1960'lı yılların sonunda ABD'de binlerce kadının katılımı ile yapılan 8 Mart anmaları daha güçlü bir şekilde gündeme geldi. Ve ardından Birleşmiş Milletler (BM) Genel Kurulu, 16 Aralık 1977 yılında 8 Mart'ı "Dünya Kadınlar Günü" olarak kabul etti.

Bugünün, Dünya Emekçi Kadınlar Günü olmasının tarihsel serüveni şöyle özetlenebilir: *1857 New York:* Kadınlar, günlük 12 saat çalışmaya ve düşük ücrete karşı yürüyüşler yaptılar. *1908 New York:* 15.000 kadın daha kısa çalışma saati, daha iyi gelir ve oy hakkı için yürüdü. Doğum izni istediler. Kullandıkları slogan "Ekmek ve Gül" idi. *1910:* Clara Zetkin Sosyalist Enternasyonalinde Dünya Kadınlar Günü olmasını önerdi ve kabul edildi. *1911:* Kopenhag kararından sonra ilk kez 19 Mart'ta Avusturya, Danimarka, Almanya ve İsviçre'de kutlandı. Yüzbinlerce kadın ve erkek değişik aktiviteler yaptılar. Seçme seçilme hakları yanı sıra meslek edinme ve mesleki eğitim görme haklarını istediler. *1917:* Rus kadınlar "ekmek ve barış" için grev yaptılar. Yaşam koşullarının kötülüğünü protesto etti-

ler. Bu olay 8 Mart'ta olmuştur ve daha sonra bütün Avrupa ülkeleri tarafından da kabul görmüştür.

Türkiye' de 8 Mart

Türkiye'de ilk 8 Mart eylemi, 1921 yılında "Emekçi Kadınlar Günü" olarak gerçekleştirildi. 8 Mart'ın kitlesel olarak sokaklara taşınması ancak 1975 yılında sağlandı. 16 Mart 1977 tarihinde ise 8 Mart'ın her yıl Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak ele alınması kararı alındı. 12 Eylül 1980 darbesinden sonra ise dört yıl süre ile herhangi bir eylem yapılamadı. 1984 yılından bu yana ise her yıl devrimci, ilerici çeşitli kadın örgütleri tarafından "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak alanlarda yapılan eylemlerle kutlanmaya devam ediliyor.

8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak her yıl kutlanması ile erkek egemen sistemin kadına yönelik baskıcı ve cinsiyetçi politikaları alanlarda teşhir edilmiş, kadınlar gericiliğe, tacize, tecavüze erkek şiddetine karşı sokağa çağırılmıştır. 8 Mart her yıl kadınların artan katılımıyla kutlanılıyor olsa da toplumda kadına yönelik şiddet azalmamış hatta AKP hükümeti sonrasında artarak devam edilmiştir. Birçok alanda kadınlar eğitim haklarından mahrum bırakılmış, ucuz iş gücü olarak emeği sömürülmeye çalışılmış, TV reklamlarında kadın bedeni meta olarak kullanılmış, taciz, tecavüz ve kadın cinayetleri artmış 4+4+4 yasasıyla "çocuk gelinler" uygulamasına resmen onay verilmiş, birçok kadın iş cinayetlerinde katledilmiştir.

Kadın Cinayetleri Her Yerde

2005 yılında Bursa'da Özay Tekstil fabrikasında gece vardiyasında çıkan yangın sonucu 15-32 yaşlarında beş kadın "kapı üzerlerine kilitlenerek gece mesaisine bırakıldıkları için" yanarak can verdi. Benzer bir iş cinayeti de Halkalı da yaşandı. 8 Eylül 2009'da kapalı kasalı bir yük aracıyla insanlık dışı koşullarda işyerine taşınan Pameks işçisi 8 emekçi kadın, sel sularında boğulmaya terk edildi. Bakırköy 4. Ağır Ceza Mahkemesinde görülen duruşma sonunda firma sahibi **Mehmet Cevdet Karahasanoglu** 5 yıl, İdare Müdürü **Ferit Göncü** 2 yıl 1 ay hapis cezası aldı. Sanıklardan servis şoförü Mehmet Oğur ise beraat etti. Bu ülkede ayakkabı kutularında milyonları saklayanlar serbest dolaşırken, 8 kadını insan taşınması yasak bir araçla sel suları içinde ölüme mahkûm etmenin cezasının 5 yıl olarak verilmesi, egemenlerin emekçi kadınların yaşam hakkına verdikleri "değerin" en önemli göstergelerindendir.

Kadına yönelik şiddet yalnızca işyerinde değil hayatın her alanında etkisini göstermektedir.

7 Aralık 2010'da tecavüze uğradığı ve şiddet gördüğü eski eşi tarafından 11 yerinden bıçaklanarak öldürülen

Ayşe Paşalı'nın katili çıkarıldığı mahkemede cinayeti "namusunu" korumak için işlediğini söylemişti.

2002 yılında Mardin'de 13 yaşındaki N.Ç. 24 kişinin tecavüzüne uğramış ve mahkeme "rızası vardı" diyerek sanıklara en alt sınırdan cezalar vermişti. Henüz ergenlik döneminin başında olmasına rağmen tecavüze rıza gösterdiği iddia edilen kız çocukları, eski kocaları tarafından "namusunu korumak" adı altında katledilen kadınlar, ailelerinin seçtiği kişiler ile değil sevdikleri insan ile evlendikleri için takip edilerek katledilen, hayatı karartılan kadınlar bu ülkenin gerçeği olmaya devam ediyor.

Türkiye'de kadın cinayetleri son on yılda %1400'ün üzerinde artış gösterdi. Rakamların vahameti öyle bir boyuta ulaştı ki, bu şiddetin önlenmesi için pek çok kurum harekete geçti. Kampanyalar yürütüldü, eylemler yapıldı. Kadına yönelik şiddet, ayrımcılık ve taciz davaları geniş bir kesim tarafından takip edildi. Şiddet mağduru kadınlarla dayanışma içine girildi. Erkeklerle yönelik eğitimler, atölye çalışmaları hayata geçirildi.

Kadın örgütleri konuyu sürekli gündemde tutma çabası içinde oldular. Hükümet destekli bazı devlet kurumları ve kadın örgütleri bile konuya el attıkları görüntüsü vermeye çalıştılar. Ancak tüm bunlar erkeğin kadına uyguladığı şiddeti azaltmadı. Kadın ataerkil sistemin kendine dayattığı rolü reddetmeden, yüzyıllardır hapsedilmeye çalışıldığı dört duvar arasından çıkıp örgütlenip birer politik özne haline gelmedikçe emeği sömürülmeye ikinci cins olarak görülmeye ve katledilmeye devam edecektir.

Tacize, Tecavüze Karşı Suskun Değil Öfkeliyiz!

Ne var ki egemen güçler zincirlerini kırıp sokağa çıkan kadınları bu sefer de F tipi hapisanelerde dört duvar arasına kapatmış, tacizlerle, "ince aramalarla", psikolojik

ve fiziksel işkencelerle kadın üzerinde kurmaya çalıştığı ataerkil sindirmeci baskıyı tutsak kadınlar üzerinde yoğunlaştırmıştır. Bunun en son örneğini ise Gebze hapishanesinde görüyoruz. 13 Ocak 2014 tarihinde Gebze Hapishanesinde tutuklu bulunan YDK'lı kadın tutsaklar Gebze İnfaz Hâkimliğine giderken yapılacak olan üst aramasına Jandarma da katılmak istemiş buna karşı çıkan kadın tutsaklar ring aracına bindirilirken asker tarafından saldırıya uğramıştı. Yapılan saldırı sonucunda ise YDK'lı Kader Fındık baygınlık geçirmişti. Devlet evine kapatamadığı kadınları bu sefer de dört duvar arasına kapatıp sindirmeye çalışmış fakat burada da amacına ulaşamamıştır.

AKP hükümetiyle birlikte yoğunlaşan muhafazakar baskı sonucu "üç çocuk yetmez beş çocuk" söylemleriyle kadının doğuracağı çocuk sayısına devlet eliyle karar verilmeye ve kürtaj hakkı elinden alınmaya çalışılmış, hatta hamile kadınların sokağa çıkması terbiyesizlik olarak nitelendirilmiştir.

Yine yakın zamanda TV sunucusu Gözde Kansu bakan Hüseyin Çelik dekoltesinden rahatsız olduğu için işinden atılmış Hüseyin Çelik'in "böyle kıyafet olmaz, dünyada da kabul edilmez" söylemiyle artık kadının kıyafetine dahi devlet eliyle karar verilmeye çalışılmıştır.

Bu baskıcı politikalara ve söylemlere rağmen birçok ilde kadınlar zincirlerini kırıp sokağa çıkmış erkek egemen sistemin baskılarına boyun eğmeyeceğini göstermiştir. Biz biliyoruz ki kadın sorununun çözümü ve kadının özgürleşmesi ancak kadının sokağa çıkmasıyla ve politikleşmesiyle mümkündür. Kadın, doğası gereği iç dünyası zengin, emek, sabır ve özverisi sınırsız, sevgi ve mücadele azmi ile dolu bir yapıdadır.

Gezi İsyanı'nda Kadın Direnişi

Bunun en güzel örneğini Gezi isyanında gördük. Gezi isyanı ile birlikte kadınlar birçok ilde sokağa çıkarak taleplerini dile getirmiş, TOMA'lara karşı gövdelerini siper etmiş, hepimizin bildiği bir örnek olan "sapanlı teyze" gibi barikatlarda direnmiştir. Kadının kurtuluşu ancak devrimci mücadele içinde bir özne olmasıyla mümkündür ve kadın devrimci mücadelenin vazgeçilmez dinamiklerinden biridir.

Bu gerçekler ışığında bizler YDK'lı kadınlar olarak erkek egemen sömürücü sistemin baskılarına ve AKP hükümetinin cinsiyetçi politikalarına karşı 8 Mart'ta tüm kadınları alanlara çağırıyoruz. Tüm kadınları 8 Martta zincirlerini kırmaya ve kadın bedeninin metalaştırılmasına, kadın cinayetlerine, tacize, tecavüze, gericiliğe ve yoksulluğa karşı en gür sesleri ile haykırmaya çağırıyoruz.

İstanbul Üniversitesi'nden Bir YDK'lı

Narlıdere' den genç bir kadınla söyleşi

YDG'li genç kadınlar olarak çalışma yürüttüğümüz mahallede bir genç kadın arkadaşımızla söyleşi gerçekleştirdik.

Gerçekleştirdiğimiz söyleşide yerel yönetimler ve yerel yönetimlerde kadını konuştuk. Yaptığımız söyleşiyi sizinle paylaşıyoruz.

YDG- Atarkil zihniyet tarafından toplumun dışına itilen, ötekileştirilen kadınların gözünden yerel yönetimler sizce nasıl olmalıdır?

G.C- Bildiğimiz üzere egemenler kadın kimliği üzerinden birçok saldırı geliştirmiş ve kadın kimliğini her alanda dışlamıştır ve dışlamaya da devam etmektedir. Bedenimiz üzerinden kararlar alarak, kaç çocuk yapacağımız ve kızlı-erkekli aynı evde kalıp kalmayacağımıza kadar müdahale etmiş, aynı zamanda kadın cinayetlerini örtbas ederek erkek egemen bakış açısı altında kadınlara sürekli tacizi, tecavüzü ve şiddeti reva görmüştür. Biz kadınları sadece ev, mutfak ve yatak odasıyla sınırlayan anlayışa karşı, sokaklara çıkmış, kadın mücadelesini sonuna kadar yükseltmiş ve yükselteceğimizi de tüm dünyaya duyurmuşuzdur. Yerel seçimlerde ötekileştirilen ve daha çok ezilen biz kadınların ve LGBTİ'lerin her alanda, söz, yetki ve karar alma hakkı vardır. O yüzden kadına ve LGBTİ'lere daha çok alanların açılabilceği yerlerde faaliyet göstermeli ve kadın mücadelesini yükseltmeliyiz.

YDG- Sizce kadınların yerel siyasete katılım oranının yüksek olması önemli midir? Bu kadınlar açısından neyi ifade ediyor?

G.C- Elbette ki kadınların yerel siyasete katılım oranının yüksek olması önemlidir. Sonuç olarak baktığımızda kadın hayatın yükünü fazlasıyla omuzluyor. Üstüne birde ötekileştiriliyor, kadın kimliği üzerinden saldırılara maruz kalıyor. O yüzden hangi partiden olursa olsun ben inanıyorum ki kadınlar bir işin üstesinden daha iyi gelebilir ve bir belediyeyi daha iyi yönetebilir. Bir de kadınlarda çözüm üretme, barışçıl yaklaşma gibi mekanizmalar daha çok devreye giriyor diye düşünüyorum. Kadınların bu denli çözüm üretmesi ve onların emeğinin örtbas edilmesi doğrusu bana çok dokunuyor. O yüzden bu yerel seçimlerde partiler daha çok kadın eş başkan adaylarla donatılmalı ve kadınlarında erkeklerle birlikte siyasi bir çalışma yürütebileceği alanlar açılmalıdır. Bu bizim açımızdan kadınların daha çok önünün açılabilceğini ve mücadelemizi daha fazla yükseltebileceğimizi ifade ediyor.

YDG- Bildiğimiz gibi BDP ve HDP'de %50 cinsiyet kotası uygulaması var. Bu yerel siyasette neyi ifade edi-

yor?

G.C- Sistem partilerinden AKP-CHP-MHP gibi partilerin yönetim ve adaylarında kadınlara az, hatta hiç yer verilmediğini görebiliyoruz. Bu Türkiye'deki siyasetin kadından ne kadar uzak olduğunu, onu toplumsal yaşamın dışına ne kadar ittiğini, kadını sadece çocuk, ev ve yatak odası üçgeninde bağdaştırdığını fazlasıyla gösteriyor. Bugün partilere baktığımızda en çok kadın adaya sahip olan partiler sadece BDP ve HDP'yi görüyorum. BDP ve HDP hariç tüm siyasi partilerin kadın adaylara şans tanımak için hiçbir irade göstermediğini bugünkü belediyelerde görmekteyiz. BDP ve HDP'nin % 50 cinsiyet kotasını uyguluyor olması kadınların siyasi alanda sözünü söyleyebileceği, özgürce düşüncelerini dile getirebileceği ve erk zihniyetten kurtulmasının birer adımı olarak görülmektedir.

YDG- Ülkemiz siyasetinin homofobik olmasıyla birlikte, LGBTİ'lere yönelik ayrımcı politikalar hakkında ne düşünüyorsunuz?

G.C- Eskiden beri LGBTİ'lere hep hasta gözüyle bakıldı, kadınlardan bile daha çok ezildiler ve bu öyle bir hal aldı ki ezilenin ezilene oldular. Gezi direnişinin verdiği büyük cesaret ve azimle LGBTİ'lerde sokağa çıktı ve "alışın burdayız" diye seslerini yükselttiler. Hayatın her alanında hor görülen, dışlanan, iş alanı sağlanmayan LGBTİ'leri hiç kimse anlamadı ve bu konu üzerinde kafa yormadı. Ancak gezi direnişinin de verdiği bilinç ve değişimle birlikte LGBTİ hareketi daha iyi anlaşılmalı ve sokaklar rengarenk LGBTİ bayraklarıyla donatılmalıdır. Ülkemiz siyasetinin fazlasıyla erkek ve homofobik olması elbette ki LGBTİ hareketinin gelişimini belirli bir oranda engellemektedir. Ama inanıyorum ki tıpkı gezideki gibi birlikte yürüteceğimiz mücadeleyle homofobiyi yıkacağız.

YDG- 30 Mart'ta gerçekleşecek olan yerel seçimlerin son dönemine girmiş bulunuyoruz. Biz ezilen emekçi kadınlar olarak erkek egemen zihniyete karşı nasıl mücadele etmeliyiz?

G.C- Egemenlerin emeğimiz, kimliğimiz ve bedenimiz üzerinden yürüttüğü saldırı politikalarına karşı geleceğimizi biz belirlemek ve kendi yaşam alanlarımızda söz söyleme yetkisine sahip olmak istiyoruz. O yüzden yerel yönetimlerde özne olan biz emekçi kadınlarız. Biz kadınlar her zaman yerel yönetimlerde devam etmekte olan erkek egemen düşünceye karşı daha fazla mücadele etmeliyiz. Aynı zamanda sözü, yetkiyi ve kararı bizim belirleyebileceğimiz alanlar yaratmalıyız.

Geçmişten günümüze baktığımızda kadının sistemle çelişkilerini derinleştiren birçok mesele vardır. Kadının emeği, bedeni üzerinden sistem kendine yeni sömürü kanalları açmıştır. Kadına yönelik tacizin, tecavüzün ve her türlü şiddetin artmasında toplumsal cinsiyet rollerinin kadın ve erkeğe yansması, devletin kadın bedeni üzerinde ürettiği saldırıların yanında medyanın önemli bir rolü vardır.

Kadın çocuklarına bakan, kadın evini temizleyen, kadın eşine saygı gösterendir. İyi bir anne ve iyi bir eş olmak zorunda olan kadının bunun aksini düşünmesi suçtur. Kadının sosyal hayatta var olması da “kadınlık” görevlerini ne kadar yerine getirdiği ile ilgilidir.

Tüm bunlardan yola çıkarak medyanın bizlere nasıl bir kadın algısı sunmaya çalıştığını inceleyelim.

Her gün izlediğimiz televizyon, okuduğumuz gazete, kullandığımız internet siteleri bizlere kadını nasıl anlatıyor? Bizlerin zihninde nasıl bir kadın algısı oluşturmaya çalışıyor?

Hayatımızda tartışılmaz bir yere sahip olan medya’nın çizdiği kadın tablosu pekte kadın yanlısı sayılmaz. Öncelikli olarak haberlerle birlikte bizlere sunulan kadın algısına bir bakalım.

Gazetelerde ya da haber bültenlerinde kadın sorununa dair; taciz, tecavüz, kadına şiddet ile ilgili bir haber var ise haberi iki kat daha özenli dinlemek gerekmektedir. Daha özenli dinlediğimiz bu haberlerde şiddete uğrayan kadının durumu şu cümlelerle anlatılmaktadır:

“20 Yaşındaki genç kız tecavüze gece saatlerinde uğradı. Gece saatlerinde tecavüze uğrayan genç kızın üzerinde mini etek bulunuyordu ve gece geç saatte kuytu bir sokaktaydı. Tecavüz zanlısı ise aylardır psikolojik tedavi görüyordu.”, *“Sevgilisinden ayrılan genç kadın yalnızlığında etkisiyle bara gitmişti ve gittiği barda tacize uğradı.”* ya da *“işten gelen eşine yemek yapmayan kadın eşi tarafından şiddet gördü. Eşi tarafından dövülen kadın yemek yapmamasının sebebini ise gezmeye gitmiş olması olarak gösterdi.”*

Evet, tablo bu ve bu tabloya baktığımızda kadın ya eve geç gelmiş, ya geç saatte sokakta, ya “görevini” yerine getirmemiş bir pozisyonda. Bu haberlerle birlikte yaratılmak istenen algı ise çok net aslında; geç saatte sokakta olursan başına bunlar gelir, kadınlar gitmemesi gereken mekânlara giderse böyle olur, kadın olarak görevlerini yerine getir yoksa dayak yiyebilirsin belki de daha fazlası olur. Verilmek istenen mesaj; kadınların sokağa çıkma saatleri vardır, belli saatlerin dışında çıkamaz; kadınların eşlerine karşı yerine getirmesi gereken belli görevler vardır; kadınların gitmemesi gereken mekanlar vardır. Yani özcesi kadınların yerine getirmesi gereken bir dizi zorun-

luluk vardır. Bu zorunluluklar yerine getirilmediğinde ise, kadınların tacizle, tecavüzle, şiddetle karşı karşıya kalması doğaldır algısı yaratılmak istenmektedir.

Kadınlara sürekli olarak bu mesajları veren medya, kadını sosyal hayattan uzaklaştırmanın ve erkeğe bağımlı hale getirmenin bir parçası oluyor.

Bu verdiğimiz örneklerden de gördüğümüz gibi medya, kadını ve kadınla ilgili her meseleyi toplumsal cinsiyet rollerinin gereklerine göre işlemektir. Ve kadın bu rollerin çizdiği sınırların dışına çıktığında ise suçlu ilan edilmektedir.

Kadını ya giydiği kıyafetten, ya ruh halinden ya da bulunduğu yerden dolayı suçlu göstermeye çalışan medya elbette bununla yetinmiyor. Bir de medyanın yaratmak istediği başarılı kadın algısına bakalım.

Medyanın tariflediği başarılı kadın profili ise şöyledir:

“İyi bir eş ve anne olan Ayşe mesleğinde hak ettiği yere ulaştı”, “belediyemiz başkan adayı olan Zeynep, iki çocuk annesi ve sorumlu bir ev kadını, iki çocuğunu da kendi büyüten başkan adayı evine ailesine dair bütün sorumluluklarını büyük bir başarı ile yerine getiriyor. Başkan adayımız bunların yanında iki üniversiteden mezun oldu, ‘falan’ kurumda da çalıştı, ‘filan’ işleri de yaptı.”

Evet, burada dikkat çeken nokta ise; “kadınların başarılı olmasının sırrı iyi bir eş, anne ve iyi bir ev kadını olmasında gizlidir”, mesajı vermesidir. Bu örneklerde de görüldüğü gibi, kadınların temel görevi iyi bir anne ya da iyi bir eş olarak yansıtılırken akademik başarıları ya da iş yaşamındaki başarıları bu özelliklerinden çok sonra sıralanıyor. Yani kadın önce iyi bir anne oluyor, sonra iyi bir öğretmen olabiliyor. Burada ise kadına toplum tarafından biçilen rollerin öncelik sıralaması dikkatleri çekiyor. İyi bir anne ya da iyi bir ev kadını olmak daha öncelikli bir yere koyulurken iş yaşamındaki başarılar sanki bunların bir getirisiymiş gibi gösterilmeye çalışıyor.

Yüzeysel olarak medyanın kadın algısını incelediğimizde karşımıza çıkan durum bundan ibarettir. Yaşamın birçok alanında kadınlar baskıya, zulme, şiddete, tacize ve tecavüze karşı boyun eğmeyip direnirken medya ise aşıkârdır ki kadına köstek olma rolünü üstlenmiş ve rolünün hakkını da vermektedir.

Ancak kadın mücadelesi ise medyaya karşı ataerkil zihniyete karşı her gün biraz daha gücüne güç katacak büyümekte. Kadın mücadelesi büyüyor, kadınlar taciz, tecavüz, şiddet karşısında susmuyor haykırıyor. Haykıran kadınlar ne tacizcinin yaşını dikkate alıyor, ne tecavüzcünün şanını şöhretini ne de toplum içindeki yerini. Ve böyle büyüyor kadın mücadelesi umutla, güvenle ve onurla...

Mersin’den bir YDG’li

Erk-iktidarın Dilindeki Kadın Beyanı

Kabataş meselesiyle birlikte egemenlerin diline sakız olan “Kadın Beyanı Esastır” ilkesi, egemenlerin gündemi değiştirmek için kullandıkları yeni malzemeleri oldu.

Gezi İsyanı’nın yaşandığı dönemde sosyal medyada ve burjuva medyada; Kabataş’ta başörtülü bir kadına eylemciler tarafından saldırı olduğuna ve kadının eylemciler tarafından taciz edildiğine dair haberler yer almıştı. Medyada yer alan bu olay 9 Haziran günü Erdoğan’ın “*benim başörtülü bacılarıma saldırdılar*” sözleriyle birlikte ülke gündemine taşındı. Bu sözlerle birlikte ülke gündemine taşınan kadın 13 Haziran’da Elif Çakır isimli gazeteci ile yaptığı röportaj da: “*deri eldivenli, deri pantolonlu, üstleri çıplak, kafaları siyah bandanalı, 80’e yakın kişi tarafından Kabataş İskele Meydanında; bebeğinin yanında bayılıta kadar dövüldüm, bayıldıktan sonra da üzerime idrar yapıldı.*” diyor. Gezi İsyanı’nı karalamaya çalışan kesimlerin diline doladığı bu mesele aynı zamanda egemenlere yeniden kadın bedeni üzerinden siyaset yürütme fırsatını da veriyor.

Birkaç hafta önce olaylarla ilgili kamera kayıtları ortaya çıktı. Ortaya çıkan kayıtlarla birlikte Kabataş’ta saldırıya uğradığını iddia eden kadının söylediklerinin yalan olduğu ortaya çıktı. Ancak egemenler kadının haklılığını ya da haksızlığını gözetmeksizin her zaman yaptıkları gibi yine gündemi değiştirmek için kadın bedenini kullandılar.

Gündemi değiştirmek isteyen erkek egemenler, bu seferde “*kadın beyanı esastır*” ilkesini kullandı. Meselenin gerçek olmamasıyla birlikte Erdoğan’ı köşeye sıkıştırmak için bir “fırsat” yakalamanın hevesine düşenler kadına yönelik karalama kampanyası başlatarak bu “tarihi fırsatı” kadın kimliğine saldırarak değerlendirdi.

Ülkemizde her gün 5 kadın öldürülürken, taciz ve

tecavüze uğrarken Erdoğan’ın bir kez bile kullanmadığı “kadın beyanı esastır” ilkesi iş Gezi İsyanını karalamak olunca savunuculuğunu yaptığı bir numaralı ilke oldu.

Ve “*Hangi yüzle kadın haklarından bahsedeceksiniz. Bundan sonra her tecavüze uğrayan kadın bunları ikna etmek için elinde görüntü kaydıyla mı dolaşacak? Kocasından şiddet gören kadın elinde kayıtlarla mı gelecek? Sokakta kurşunlanarak öldürülen kadın cesedinin yanına görüntü kaydı mı kalacak?*” sözlerini kullanmıştır. Samimiyetten uzak olan bu sözler egemenlerin başları her sıkıştığında kadın bedenini kullanarak siyaset yapmaya devam ettiklerinin en net göstergesidir.

Erdoğan’ın “*her kürtaj bir Uludedir*” söylemiyle tamlık ettiğimiz, katliamla kürtajı aynılaştıran zihniyet ile bugün sözde kadın beyanın savunuculuğunu yapan zihniyet aynıdır. Kabataş meselesine dair ortaya çıkan görüntülerle birlikte iddia edilenlerin gerçek olmadığı anlaşıldı; bunun ardından Kılıçdaroğlu ve benzeri Kemalist kesimlerin ise ellerine Erdoğan’a karşı kullanabilecekleri bir koz geçmiştir. Erdoğan’ın “*eğer o kadın başörtülü olmasaydı bu linç olur muydu? Başörtüsü düşmanlığını sürdürüyorlar*” ifadesiyle meseleyi türban meselesine dönüştürmesi üzerinden çeşitli söylemler geliştirilen bu kesim olayı kendi açılarından yorumlayıp kadın bedeni üzerinden siyaset yürütmektedirler. Kadın bedeni üzerinden siyaset yapan anlayışa karşı kadını yok sayan bir anlayış durmaktadır. Bizce iki siyasette bu mesele karşısında beslemiş oldukları kirli erkek egemen zihniyetle hareket etmiştir. Bu zihniyet egemenliğini, kadın bedeni üzerinden her gün bir yenisini geliştirdiği politikalarıyla sağlamaktadır. Buradan hareketle egemenlerin gündeme taşıdığı bu meselenin yalan olma durumu bugün bizim çok da şaşıracağımız bir durum değildir. Çünkü egemenler erk iktidar gücünü en çok kadınlar üzerinden üretmiş ve geliştirmiştir.

Bugün burjuva hukukunda yer alan bu ilke erk hukuk sisteminin bırakın gündeminde olmasını, her gün yüzlerce kadının yaşadığı taciz, tecavüz ve şiddet olaylarının karşısında seyirci kaldığı ortadadır. Dekolte giyen kadının tecavüze uğramasını “normalleştiren” bir zihniyetin, bugün “kadın beyanı savunuculuğu” yapması hiç samimi değildir. Egemenlerin dilinde, siyaset arenasında malzeme olarak bir çırpıda harcadıkları “*kadın beyanı esastır*” ilkesi, kadınların yürütmüş olduğu özgürlük mücadelesinde ödenen bedeller sonucunda oluşturulmuştur. Bu beyan bizim beyanımızdır. Bu beyan; erkek egemenliğe karşı yürütmüş olduğumuz mücadelede tacize, tecavüze ve şiddete uğrayan kadınların sesine ses olacaktır. Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

YDG'NİN GENÇ KADIN ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE

Erkek egemen sistem içerisinde kadınların emeği sömürülmekte, kimliği yok sayılmakta, bedeni üzerinden sistematik taciz ve şiddet uygulanmaktadır. Genç kadınlar olarak bu saldırıları daha yakıcı ve sistemli bir biçimde yaşamaktayız.

Sistemin gençliğe yönelik neo-liberal saldırıları karşısında cinsel kimliğinden kaynaklı toplumsal baskıyı daha yoğun yaşayan genç kadınlar her alanda çifte bir sömürüye uğramaktalar. Bu saldırıların en katmerlisini yaşayan genç kadınlar toplumsal rollerinin bir yansıması olarak eğitim alanında ilk vazgeçilen, iş yaşamında ucuz iş gücü olarak görülen, kriz dönemlerinde ilk işten atılan olmaktadır.

Emeğimize, kimliğimize ve bedenimize yönelik geliştirilen tüm saldırılar karşısındaki öfkemiz Gezi İsyanı'nda sokaklara taşmıştır. Gezi İsyanında evleri terk ederek sokakları zapt eyleyen kadınların büyük bir bölümünü genç kadınlar oluşturmuştur. Gençliğin dinamizmine sahip olan genç kadınlar barikat başlarında yer almış, isyan çılgınlıkları sokaklarda yankılanmıştır.

Gençliğe yönelik saldırılar karşısında kadın kimliğinden ötürü bu saldırıların en katmerlisini yaşayan genç kadınların örgütlü bir güç olması önemlidir. Sistemin gençliğe yönelik geleceksizleştirme politikaları en fazla genç kadınları hedef almakta, toplumsal rollerden kaynaklı genç kadınlar belirli sınırların içine hapsedilmekte, cinsiyetçi eğitim sistemi içerisinde ayrımcılığa uğramaktadır. Gençlik içerisinde ayrı, özgün bir genç kadın örgütlenmesinin ihtiyacı tam da bu noktada hissedilmektedir.

Erkek egemen sistemin saldırıları karşısında genç kadınlara yönelik özgün politikalar çerçevesinde bir araya geleceğimiz bir örgütlenme, erk sisteme karşı yürütmüş olduğumuz özgürlük mücadelemizin filizlenip büyüyeceği bir alan olacaktır.

Neden ihtiyaç duyuyoruz?

Egemenlerin gençliğe yönelik geliştirdiği saldırılar içerisinde hâkim olan erkek egemen anlayış genç kadınları katmerli bir biçimde ezmektedir. Bu saldırılar karşısında YDG olarak yürütmüş olduğumuz mücadelede önümüze halk gençliğinin bütününe örgütlenme hedefi koymaktayız. Fakat halk gençliğinin yarısı olan genç kadınların halk gençliğinin bütünü içerisinde özgün yönünü çoğu zaman görmemekteyiz.

Geçmişte YDG'nin "kadın yüzünü" oluşturma yöneliyle kurulan genç kadın komisyonu, kadın mücadelesine dair geliştirdiği politikalarla birlikte, rehber edineceğimiz deneyimlerdir. Önceki yıllarda genç kadın komisyonu tarafından 4 tane genç kadın buluşması örgütlenmiştir. Bu

süreç içerisinde genç kadınları örgütlemeye dönük özgün politikalar geliştirilmekte ve YDG içerisinde genç kadınlara örgütlenme alanı yaratılmaktaydı.

Sürekliliğini sağlayamadığımız ve sonrasında etkisini yitiren genç kadın komisyonumuzu bugün tekrar oluşturmamız geç kalmış bir adım olmakla birlikte YDG'nin görünmeyen yüzünü görünür kılmamızın adımdır.

Bugün yeniden kurmuş olduğumuz genç kadın komisyonumuz YDG'li kadınların kadın kimlikleri üzerinden kendilerini ifade edebilecekleri ve bütün genç kadınların sorunları çerçevesinde örgütlenebileceği bir alan olmuştur. Merkezi Kadın Komisyonu olarak almış olduğumuz toplantıda öncelikle komisyonumuzun hangi ihtiyacın ürünü olarak oluşturulduğu üzerine derinlemesine bir tartışma yürüttük. Buradan hareketle YDG'nin genç kadınların sesi olma iddiasına hayat vermek için mütevazı adımlarımızdan birini attık. Kadın komisyonumuzun temel hedefi YDG'nin kadın yüzünü oluşturmak, YDG'li kadınlarda kadın bilincini geliştirmek ve genç kadın kitlelerini örgütlemektir.

Çalışma tarzı ve yöntem!

Genç kadın çalışmalarımızın hattını oluştururken kadın bilincini hem kendi çalışmalarımızda hem de kitleye taşıyacağımız politikalarda oluşturmamız önemlidir.

Komisyonun daha denetimli ve disiplinli bir çalışma tarzı ile yürüteceği çalışmalar genç kadın mücadelesini göğüsleyebilmesi ve özgün politikalar üretilmesinin koşullarını oluşturacaktır.

İki ayda bir yerellerden YDG'li kadınların da katılımıyla birlikte merkezi kadın komisyonu toplantısı yapılacaktır. Merkezi genç kadın politikalarımızı oluşturacağımız bu toplantıların sürekliliği ve geniş katımlı olması uzun soluklu genç kadın mücadelemizin politikalarını şekillendirdiğimiz alanlar olmasından kaynaklı önemlidir.

Yerelerde özgün koşullar ve ihtiyaçlar doğrultusunda kurulacak olan genç kadın komisyonlarının oluşumunda itici ve destekleyici güç merkezi genç kadın komisyonu olacaktır. YDG'nin yaklaşık üç ayda bir aldığı merkezi divan toplantılarından hareketle sahip olduğu çalışma tarzı bugün örnek olarak karşımızda durmaktadır. Bizlerde genç kadın çalışmalarımızda YDG'nin çalışma tarzından beslenerek yerellerden genç kadınların katılımıyla birlikte iki ayda bir alacağımız merkezi genç kadın komisyonu toplantıları genç kadın çalışmalarımızın kurumsallaşması yolunda bir adımdır.

Genç kadınlar olarak yürütmüş olduğumuz özgürlük mücadelesi yolunda kadın komisyonumuz özgün genç kadın politikalarımızı üreteceğimiz alanlar olacaktır.

Bu alanları erkek egemen sistemin saldırıları karşısında güç olacak bir niteliğe, genç kadınların mücadele ruhu taşıyacaktır.

Merkezi Genç Kadın Komisyonu

Rojava'da Kadınlar Özgürlüğe Yaklaşıyor!

Rojava direnişiyi birlikte kadın mücadelesinde önemli adımlar atılıyor, kadınlar direnişin bizzat öznesi olarak direnişte yer alıyor. Kadının kurtuluşunun kendi mücadelesinden geçtiğini somutlayan Rojava'da kadınlar, yıllardır hapsedildikleri evlerinden kurtulmak için büyük adımlar atıyor, şiddetin her türüne karşı başkaldırıyorlar.

Egemenlerin savaş politikaları bilindiği kadınlar üzerinde farklı bir şekilde sergilenmekte, "namus" kavramı üzerinden gidilerek bu yönde politikalar uygulanmaktadır. Kadınlar tecavüze uğramakta ve bu tecavüzler vacip olarak adlandırılmakta, camilerde verilen fetvalar ile her "cihatçı" ya, 50 kadın helal sayılmaktadır. Aynı şekilde savaştan

kaçan mülteci kadınlar da fuhuşa zorlanmakta, cinsel istismara uğramaktadırlar. Bu politikalar, Rojava'da kadınların direnişe katılmasıyla cevap bulmuş; kadınlar, Kadın Savunma Birlikleri (YPJ)'ne katılımı arttırarak direnişin en ön saflarında yer almışlardır. 2005'te kurulan bir kadın örgütlenmesi olan Yekitiya Star, kadın bilincinin gelişmesi yönünde önemli bir rol oynamıştır.

Kadın örgütlenmesi 2005'ten önce de bölgede vardır ve elde edilen deneyimlerin ışığında kadın ordusu kurulmuştur. Ayrıca uzun yıllardır BAAS rejiminin baskısı altında kimliksiz ve statüsüz bırakılan Kürt ulusu, ilk olarak hayata geçirdiği YPG ile savunma gücü oluşturulmuş; kadın-erkek beraber savaşan YPG'de kadın sayısındaki artışla beraber 5 Mart 2013'te "Şehit Ruken Taburu" adıyla Efrin'de ilk kadın taburu kurulmuştur.

Kadının kurtuluşu için kadın mücadelesi

YPG'ye her yaşta kadın katılımı gerçekleşirken YPJ'ye ağırlıklı olarak genç kadın katılımı gerçekleşmektedir. Bununla birlikte kadınlar, kendilerine yüklenen korumaya muhtaç misyonundan kurtulmanın yolunu açmışlar, toplumsal cinsiyet rollerini yıkmaya büyük bir adım atmışlardır. Kuşkusuz kadınların öncülüğü ve katılımı olmasa, Rojava direnişi bu denli ileri bir boyut kazanmazdı.

Kadınlar, kadın kimliğinden arınmaksızın savaşın en ön saflarında yer almayı başarmış, bu anlamda ataerkil sistemin köhnemişliğine de savaş açmışlardır. Direnişle beraber oluşan kadın bilinci, kadın akademisi, kadın meclisi, kadın merkezi ve kadın atölyelerinin oluşmasını sağlamıştır. Kadın akademisi, kadınların siyasi eğitim merkezi olarak işlevselleştirilmiştir. Özellikle kadın tarihi ve toplumsal cinsiyet üzerine dersler verilen akademide kadınların direnişe aktif olarak katılması esas alınmaktadır.

Rojava'da her kurumda kadın birliklerinin yanı sıra yerel yönetimlerden doğru oluşturulan kadın meclisinde,

kadınların kente dair bakış açısı, alınan kararlara taşınmaktadır. Meclis üyesi kadınlar, Rojava'lı kadınlara var olan direnişte neden yer alması gerektiğini anlatmaktadır. Efrin'de kurulan tekstil atölyesi ise çoğaltılması amaçlanan

kadın atölyelerinden birini örneklemekte, kadınların yaşamın her alanında var olması gerekliliğinden yola çıkarak çalışma hayatına katılmaları için yol açmaktadır.

Oluşturulan kadın merkezleriyle kadına yönelik şiddete ve baskıya, çocuk gelin vakalarına çözüm yolları aranmaktadır. Üstelik, Rojava'da özerkliğin ilanı ile beraber birçok kantonda kadın meclislerinin kurulduğu ilan edilmeye devam edilmektedir.

Rojava'daki demokratik sistemin inşasından ekonomi, siyaset, eğitim ve askeri alana kadar kadınlar çalışmalarının %60'ını üstlenmiş durumdadır. Rojava özgülünde, kadın mücadelesinin kazandığı bu ivmenin sadece bu bölge sınırlarında kalmayacağı açıktır. Buradaki kadın pratiği göstermiştir ki kadınlar, gösterdikleri direniş çerçevesinde özgürlüklerine bir adım daha yaklaşmaktadırlar. Kadın mücadelesi olmaksızın kadının kurtuluşunun mümkün olmadığı netliğini korumaktadır.

Kadın mücadelesinin ne kadar önemli bir noktada durduğunun somut bir örneği olan Rojava'daki kadın direnişi, kadınların görünmeyen emeğinin, uğradığı fiziksel, psikolojik, ekonomik şiddetin, eve hapsedilmişliğinin hesabını sorma gücüne sahip olduğunu haykırmaktadır. Kadınların göğün yarısı olması şiarından hareketle kadının yaşamın her alanında var olma mücadelesinin ne kadar önemli bir noktada durduğunu göstermektedir.

Çanakkale'den bir YDG'li

KAÇ YIL OLDU ?

-Recep Tayyip Erdoğan, “Benim evlatlarımdan biri yolsuzluk yapsın onu evlatlıktan reddedirim.” diyeli 2 ay oldu.

-Recep Tayyip Erdoğan, nükleer enerjiye karşı olanlar için “evinizde mutfak tüpü de kullanmanın o zaman” diyeli 3 yıl oldu.

-Egemen Bağış, “Leonardo da Vinci” konulu panelde “ben kamyon sürdüm Leonardo da Vinci” diyerek, muazzam bir espri yapalı 2 yıl oldu.

-Eski Spor Bakanı Fikret Ünlü, Atatürk Koşusu’ndaki atletlere yetişemeyince makam arabasına atlayıp atletleri geçeli 12 yıl oldu.

-Zaman gazetesi “Thor” filmi, “Thor’ dan büyük Allah var” başlığıyla tanıtılı 2 yıl oldu.

-3000 nüfuslu Varsak kasabasına, 35 bin kişilik Süleyman Demirel Stadyumu inşa edileli 18 yıl oldu.

-Tayyip Erdoğan bir gazeteci bayılınca, “İlk su ile kestane balı karıştırıp getirin, şifadır şifa” diyerek ilk müdahaleyi yapalı 2 yıl oldu.

-YGS’deki şifre skandalıyla ilgili olarak Hüseyin Çelik, “Şifre var diye kıyameti kopardılar. Bankamatik kartlarında da şifre var, o olmadan alışveriş yapabilir misin? Hayır.” diyeli 3 yıl oldu.

-Başbakan Erdoğan Karacaahmet Mezarlığı yanındaki cemevine “O cemevi bir ucube olarak yapıldı orada. Hala kaçaktır. Ruhsatı yoktur. Karacaahmet Türbesi’nin yanında ucube olarak durur.” diyeli 2 yıl oldu.

-Tansu Çiller, kendisini törenle karşılayan zabıta memurlarına, “Merhaba Asker!” diye bağırılı 20 yıl oldu.

-Kadir Topbaş’ın da katıldığı bir törende; öğle vakti havai fişek patlatılınca, gökyüzüne bakanlar hiçbir şey görmeyeli 7 yıl oldu.

-Nazım Hikmet, Selanik’te dünyaya geleli tam 112 yıl oldu.

“İnsanlar el ele tutuşsa/Hayat bayram olsa” şarkısı komünist propaganda yaptığı gerekçesiyle TRT tarafından yasaklanalı 41 yıl oldu.

-8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ilan edileli 104 yıl oldu.

-Melih Gökçek, olası sel baskınına karşı Ankaralılara, “Bir üst katta komşuda filan kalın.”

fikrini vereli 4 yıl oldu.

-Greenpeace, yıllardır çevre kirliliği konusunda mücadele ettiği uluslararası kuruluşlardan Shell petrol şirketine ortak olalı 14 yıl oldu.

-Okul bahçelerine patates, yerelması, fasulye gibi sebzeler dikilmeye başlayalı 72 yıl oldu.

-Ankara sokaklarında Rock and Roll Gece

sineması’ndan çıkan gençler, bulvarda Rock and Roll yapmaya başlayınca zabıta tarafından durdurulalı 57 yıl oldu.

-İsmail Beşikçi komünizm propagandasından 8 yıl hapse mahkum olalı 41 yıl oldu.

-İstanbul’ a gelen Adalet Partisi başkanı Süleyman Demirel, partililer tarafından benzin yokluğunu simgelemek için at arabalarıyla karşılanalı 35 yıl oldu.

-İngiltere’de hükümet deli dana hastalığının insanlara da bulaştığını açıkamasıyla İngiliz hayvancılığının krize girmesine neden olalı 48 yıl oldu.

-III Enternasyonal yapıları 95 yıl oldu.

-Liselerde okutulan “Felsefeye Başlangıç” adlı kitabın yazarı Prof. Nebahat Küyel, Aleviler’i küçük düşürme iddiasıyla yargılanalı 37 yıl oldu.

Mersin’den bir YDG’li

Bir Ölü Yatıyor Beyazıt Meydanında

...
 Bir ölü yatıyor
 vurdular
 kurşun yarası
 kızıl karanfil gibi açmış alında
 İstanbul'da, Beyazıt Meydanı'nda.
 Bir ölü yatacak
 toprağa şıp şıp damlayacak kanı silâhli milletimin hürriyet türküleriyle gelip
 zaptedene kadar
 büyük meydanı.

Nazım Hikmet RAN

Öğrenci hareketinin olduğu kadar işçi hareketinin de düzene karşı tepkilerini dile getirdiği birçok eyleme kucak açan Beyazıt Meydanı, 16 Mart 1978'de kanlı bir katliama sahne oldu.

Üzerinden 36 yıl geçmiş olmasına rağmen katliam aydınlatılmadı ve avukatların taleplerine rağmen deliller MİT tarafından hasıraltı edilerek failer korunmaya çalışıldı.

1960 darbesini takip eden süreçte, toplumsal ve siyasal yaşamda sıçramalı değişimler yaşanmıştı. Sendikal ve siyasal örgütlülük düzeyi yükselmiş, kitleselleşen işçi ve devrimci gençlik hareketi aynı zamanda militanlaşmaya da başlamıştı. 15-16 Haziran direnişinden sonra tehlikenin boyutlarını daha iyi kavrayan egemenler, 1971'de orduyu yönetime çağırdı. 1974'e kadar yarı-askeri bir rejim altında, devrimci hareketin işçi ve gençlik hareketi üzerindeki etkisini ortadan kaldırmak için yoğun çaba sarf edilmişti. 1977 1 Mayıs'ına gelinceye kadar, ülkenin her yerine yayılan grevlerle toplumsal muhalefet yeniden yükselişe geçmişti.

Devrimci gençlik, işçi hareketlerine destek vererek aylarca grev çadırlarında işçilerle birlikte nöbet tuttular. Bu ortamda yükselen devrimci mücadelenin önünü kesmek isteyen egemen güçler, 1977 1 Mayıs'ında Taksim Meydanı'nda toplanan emekçilerin üzerine ateş açarak

39 işçinin ölümüne neden olan CIA-kontrgerilla organizasyonunu hayata geçirdiler. Bu tarihten sonra kitleleri sindirmek, iyice pasifize etmek isteyen egemen sınıflar, sosyal demokrat postunun altına soktuğu CHP'yi anti-komünist atakları ile sahneye sürmüş, faşist MHP'nin öncülüğünde örgütlenen silahlı güçleri, işçi önderlerinin ve devrimci gençlik hareketinin üzerine salmaya başlamıştı.

Devlet tarafından silahlanan, polisin desteği ve işbirliği ile hareket eden faşistler, üniversitelerde devrimci gençlik hareketini teslim almak için devrimci öğrencilere yönelik birçok saldırıda bulunuyorlardı.

Polis faşistlerle kol kola

İstanbul Üniversitesi'nde "Merasim Birliği" adı verilen polis birliğinin doğrudan desteği ile öğrencilere saldırıyor, zorla üst araması yapıyor, okula toplu halde girip çıkan öğrencilere, polisin temin ettiği silahlarla saldırıyorlardı. Bu ortamda okula teker teker girmesi mümkün olmayan devrimci öğrenciler, toplu halde giriş-çıkış yapmaya başlamışlardı.

16 Mart günü Süleymaniye'de toplanan öğrenciler merkez binaya doğru yürüyüşe geçtiler, diğer fakülteler-

de okuyan devrimci öğrenciler de Eczacılık Fakültesi'ne kadar arkadaşlarına eşlik ettiler. Öğlen tatilinin başlamasıyla birlikte Süleymaniye'ye gitmek üzere çıkışa yönelen öğrenciler, polisin izin vermemesi üzerine meydana açılan kapıya yöneldiler. Yapılacak saldırının

istihbaratını alan polis bu yasaklamayla öğrencileri saldırının gerçekleşeceği yere kendisi gönderiyordu.

Diğer günlerden farklı olarak o gün daha az güvenlik önlemi alınmış olması faşistlerin polisle işbirliği içinde olduğunun önemli göstergelerindendi. Öğrenciler kapıdan çıkmak üzereyken "Beyazıt komünistlere mezar olacak" sloganlarıyla birlikte öğrencilerin üzerine kurşun yağmaya başladı ve ardından çok güçlü bir bomba sesi duyuldu. O sırada saldırıyı gerçekleştiren faşistlerin üzerine doğru koşan polisler amirleri Reşat Altay tarafından "Durun!" emri verildi ve katiller kayıplara karıştı.

Saldırıda Hukuk ve İktisat Fakültesi öğrencisi 7 devrimci hayatını kaybederken 50'den fazla öğrenci de ya-

ralandı. Beyazıt Meydanı, adeta kan gölüne dönmüştü.

Katliamdan hemen sonra yaklaşık 2000 öğrenci merkez binaya doğru yürüyüşe geçti ve binayı işgal etti. Gece boyunca öğrenciler, merkez binada toplanmaya devam etti. Bir gün sonra yapılması planlanan yürüyüş için pankartlar hazırlandı ve katliamda hayatını kaybeden öğrencilerin resimleri çizildi.

Amfilerde faşistlerin ülkenin her tarafında gerçekleştirdiği katliamların anlatıldığı forumlar düzenlendi ve faşizme karşı mücadelenin vazgeçilmezliği üzerine konuşmalar yapıldı. Katliamdan bir gün sonra gençlik örgütleri, sendikalar, barolar ve meslek odalarının katılımıyla büyük bir cenaze töreni düzenlendi. Cenaze töreninin ardından kalabalık ellerindeki pankartlar ve saldırıda yaşamını yitiren devrimci öğrencilerin resimleriyle marşlar ve sloganlar eşliğinde Sirkeci'ye doğru yürüyüşe geçti.

Katillere koruma ve terfi

Saldırının ardından 20 Mart tarihinde DİSK ülke çapında "Faşizme İhtar Eylemi" başlattı. İşçiler, kamu emekçileri, eğitim emekçileri, sağlık emekçileri, teknik elemanlar ve öğrenciler iş bırakarak, derslerini boykot ederek, grevler düzenleyerek yaşamı bütünüyle felç eden eylemler yaptılar.

Beyazıt katliamı sonrası devletin çirkin yüzü bir kez daha ortaya çıkacaktı. Pol-Der yetkililerinin katliamı daha önceden polise ihbar ettikleri İçişleri Bakanlığı tarafından doğrulandığı halde, bu ihbarın gereğinin yapılmadığı ortaya çıktı. Ayrıca katliamdan sorumlu olarak aranan İstanbul Ülkü Ocakları Derneği yöneticileri Mehmet Gül ve Mustafa Verkaya aylarca yakalanmadılar. Buldukları ise birkaç gün içinde serbest bırakıldılar.

Katliam günü polise "dur emri" veren Reşat Altay ise önce İstanbul TMSH müdürlüğüne, oradan da Niğde Emniyet Müdürlüğüne getirilerek yaptığı hizmetin ödülünü alacaktı. Son olarak Trabzon Emniyet Müdürlüğüne getirilen Reşat Altay Hrant Dink cinayetinde "ihbari" değerlendirmediği nedeni ile görevden alındı.

Katliamı gerçekleştirenlerden biri olan ve itirafçı ol-

ması korkusu ile ülkedaşları tarafından öldürülen Zülkür İso'tun ablası Remziye Aykol bir açıklamasında katliamın kardeşi ile birlikte Sıddık Polat, Latif Akti ve polis Mustafa Doğan tarafından yapıldığı emrin ise bizzat Alparslan Türkeş tarafından verildiğini anlattı.

Bu açıklamaya rağmen Alparslan Türkeş'e herhangi bir dava açılmadı. Mustafa Doğan ise bir türlü bulunamadı. Mahkeme, Doğan'ın bulunması için defalarca Emniyet Müdürlüğü'ne yazı yazdığı halde,

Reşat Altay imzalı cevapta Doğan'ın Mart 1978'de uğradığı disiplin soruşturması nedeniyle istifa ettiği bildirildi. Mayıs 1997'de ise Mustafa Doğan'ın arama emrinin dahi bulunmadığı ortaya çıkacaktı.

Katliam sonrasında ortaya çıkan önemli gerçeklerden biri de katliamda kullanılan bombanın 16 Şubat 1978'de yakalanan ve kontrgerilla içindeki emekli bir yüzbaşı olan Mehmet Ali Çeviker'in depolarındaki TNT kalıplarından yapılmış olmasıydı. Mehmet Ali Çeviker'in MHP'li azınlı bir faşist olduğu, Ağustos 1978'de diğer bir faşist Ali Yurtaslan'ın itirafları ile ortaya çıktı. Yıllarca süren yargılamalara ve bütün faillerin kimliklerinin bilinmesine rağmen dava sadece bir iki polisin disiplin cezası almasıyla kapandı. Yıllar sonra 1988'de tekrar açılırsa bu sefer de zaman aşımından düştü.

Bugün gelinen noktada 16 Mart'ta bir vahşetle ortaya çıkan devlet terörü hala sürmektedir. 16 Mart katliamı sınıf hareketine ve devrimci gençliğe yönelik yapılan ne ilk ne de son saldırı olmuştur. Faşist devletin tarihi nice saldırılar ve katliamlarla doludur. 16 Mart Beyazıt Katliamı sonrasında Maraş, Çorum, Sivas katliamları ve yakın gelecekte ise Roboski katliamı, Hrant Dink ve Şerzan Kurt cinayetleri ile devlet; polisiyle, askeriyle, yargısıyla tam bir örgütlülük içerisinde faşist saldırılarına devam etmiştir.

Üzerinden 36 yıl geçmiş olmasına rağmen Beyazıt Katliamı da failleri sanık sandalyesine oturtulmadan tarihin kara sayfasına kanlı bir not olarak düşülmüştür.

İstanbul Üniversitesinden Bir YDG'li

Mahir Çayan; Eylemde ve Kavgada Bir Devrimci Önder!

16 Mart 1960 tarihinde Haydarpaşa Lisesi'nde ilk eylemini gerçekleştirerek mücadeleye adım atmıştı Mahir Çayan. 1963 sürecinde ilk olarak kazandığı İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesine ailesinin isteği üzerine kayıt yaptırmış fakat sonradan amcasıyla arasında geçen bir konuşmadan sonra asıl olmak istediği yere, Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesine kaydını yaptırmıştı.

Okuldaki tartışmalarıyla dikkatleri üzerine çeken Mahir Çayan belli bir süre sonra SBF (Siyasal Bilgiler Fakültesin) Fikir Kulübü Başkanı seçilmiştir. O dönemler TİP' le tanışan Mahir Çayan TİP' in politikasını eleştirir ve kendisine uymayan bir yapısı olduğunu dile getirirdi.

Çayan'ın FKF'ye bir yön verme düşüncesi vardı ama bu düşüncesi gerçekleşmeden TİP'e yönelik eleştirileri yüzünden FKF'den düşürülmüş kısa süre sonra tekrar FKF'nin içinde yer almıştır. Daha sonra FKF'nin adını DEV-GENÇ olarak değiştirmiştir.

Mahir Çayan, 1971 yılında yapılan TİP kongresine katılmamış, kendi çevresinden öğrenci ve işçilerle birlikte bir toplantı örgütlemiştir. Mihri Belli ile olan ayrılıkları iyice ortaya çıkmış olmasıyla birlikte yolunu **Milli Demokratik Devrim** (MDD) sürecinden ayırarak, önce genç subayların askeri darbe yapmasını beklemek yerine halk ihtilali için silahlı propaganda faaliyetlerine başlamıştır. Bu ayrışmanın temel noktası, aslında MDD tespitinin TİP yasalıcılığının başka bir versiyonu olduğu görüşüdür. O süreçte Türkiye devrim sürecini "Kesintisiz Devrim I-II-III, Devrim'de Sınıfların Mevzilenmesi, Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori" vb. gibi yazılarla döneme dair oldukça önemli değerlendirmeler yapmıştır.

Türkiye'nin sahip olduğu yapıyı oligarşi olarak tanımlayan Mahir Çayan'ın MDD yer almasında, Çin'deki YDD' den etkilenmesinin payı oldukça büyüktür. Silahlı mücadelenin, önemini daima vurgulamaktan kaçınmamıştır. Mahir Çayan'ın kitlelerin devrimdeki rolünü kavrayışı ve gerilla savaşında "öncü savaşı" yaklaşımı gibi bizim eleştirdiğimiz fikirleri olsa da silahlı mücadeleyi ısrarlı bir şekilde savunması önemlidir.

Şehir gerillası yapısını benimseyen Mahir Çayan, buna uygun silahlı eylemlerin planlanmasında ve

gerçekleştirilmesinde bizzat bulunur. O süreçte **Münir Ramazan Aktolga** ve **Yusuf Küpeli** ile birlikte THKP-C'nin kuruluş çalışmalarını sürdürmüştür.

22 Mayıs 1971'de İsrail Başkonsolosu Ephraim Elrom'un kaçırılıp öldürülmesi eylemine katılmıştı. ardından ise 1 Haziran tarihinde kaldıkları evden kaçarken polisle girdikleri çatışmada **Hüseyin Cevahir** şehit düşmüş ve Mahir Çayan yaralı olarak tutsak edilmişti.

Daha sonra mahkemeye çıkarılan Mahir Çayan kimliği sorulması üzerine cevabı "*Ben Türkiye Halk Kurtuluş Partisinin bir mensubuyum ve Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi'nin bir savaşçısıyım.*" diyerek bu kavgaya olan inancını ve burjuva mahkemelerinde halkın savaşçısı olduğunu haykırmıştır.

Mahir Çayan bundan kısa bir süre sonra yoldaşlarıyla birlikte Kartal Maltepe Askeri Cezaevi'nden firar etmiştir.

Karadeniz'e giden Mahir Çayan ve yoldaşları bu süreçte Deniz Gezmiş ve arkadaşlarına verilen idam kararı için bir eylem planlar.

Kızıldere Direnişi

Ocak 1972'de THKO ile ortak eylem kararı olarak arkadaşlarıyla birlikte Fatsa'ya geçmiştir. 26 Mart 1972'de Ünye NATO'ya ait radar istasyonunda çalışan 3 İngiliz teknisyeni kaçırmış karşılığında THKO (Türkiye Halkın Kurtuluş Ordusu) önderleri **Deniz Gezmiş**, **Hüseyin İnan** ve **Yusuf Aslan**'ın serbest bırakılmasını istemiştir.

30 Mart 1972'de Tokat'ın Niksar ilçesi Kızıldere köyünde muhtarın evine kaçırdıkları rehinelere beraber giderler. Askerler tarafından kuşatılmıştır artık ev, ardından askerlerin megafonla yaptığı teslim olun çağrılarına "*Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik*" diyerek bu kavgaya olan inancını, kararlılığını gösterip kolluk güçleriyle girdikleri çatışmada dava arkadaşları ile beraber silahları elde toprağa düşerek ölümsüzleştiler.

Dönemin devrimci önderlerinden biri olan Mahir Çayan yapmış olduğu pratikleriyle, yazdığı teorik yazılarıyla silahlı mücadelenin önemini gözler önüne sermektedir. O süreçlerde de var olan ve hala devam eden gençlik üzerine baskılara karşı bizler de Mahir Çayan ve yoldaşlarının bırakmış olduğu militan mücadele çizgisini, devrimci pratiğimiz ve devrimci bilincimizle, güç katarak en yükseklere taşıyacağımızı bir kez daha Yeni Demokrat Gençlik olarak söylüyoruz ve söylemeye devam edeceğiz.

İstanbul'dan Bir YDG'li

Dîsa li me ferman e Xalepçe!

Kara bir bulut kaynıyor dağların doruklarında
Yitirdim kendi kendimi çocukların çılgılığında
Anam yeni taramıştı saçlarını, öpücükleri kurumamıştı
yanaklarında
Nazar boncuklarıyla oynadılar yakalarında öpüştiler, gü-
lüştiler birbirleriyle

Üzerinden 26 yıl geçmesine rağmen kanayan bir yara olan Xalepçe Katliamı tıpkı Palu, Genç, Amed, Ağrı, Zilan, Dersim gibi Kürt ulusuna uygulanan katliamların en ağırlarından biridir. Irak-İran savaşı arasında kalan bölgeyi ele geçirmek için 16 Mart 1988’de Xalepçe’yi bombalama emrini Saddam Hüseyin ve ismi katliamda kullanılan hardal ve napalm bombalarından alan “Kimyasal Ali” vermiştir. Kokteyl denen kimyasal karışımlardan oluşan Hardal ve Napalm bombalarının, Hiroşima ve Nagazaki’ye atılan nükleer bombanın etkisinden 5 kat daha ağır olduğu ortaya çıkmıştır. Kimyasal gazların kullanımından sonraki 10 dakika içerisinde 7 bin Kürt yaşamını yitirmiş, 10 binlercesi ise yaralanmıştır.

İnsanlar daha ne olup bittiğini anlayamadan yaşamlarını yitirmişti. Kimisi oyun oynarken, kimisi evinde, kimisi çalıştığı yerde hayatını kaybetti.

Dönemin uluslararası burjuva basını katliama ilişkin tek bir haber yapmamış, olay yıllar sonra Suriye’deki halka savaş açma adına Türk egemenleri tarafından, kendi medyasına servis edilmişti. Aynı dönemde yapılan İslam Konferansında duruma ilişkin tek bir görüş dahi belirtilmemiştir.

İnsanlar artık yaşadıkları yerin güvenli olmadığını düşünmüşler ve saklandıkları vadilerde kimyasallara maruz kalmışlardır. Hatta kimyasal korkusu ülke sınırlarını aşmış başka ülkenin sınırları içinde yaşayan Kürtlerinde korkusu olmaya başlamıştır. Anneler çocuklarına akşamları masal yerine kimyasaldan gelen elma kokusuna karşı uyarılarda bulunur olmuştur.

Tanıklardan biri; ihtiyar dedem: “katliamdan sonra, zehirli gazın elma koktuğunu” bize defalarca hatırlatır, “elma kokusu alınca (söylentilere göre Saddam’ın kullandığı zehirli gaz elma kokuyordu. Gazın kokusu hoş olduğu için, havayı daha derin soluyormuş insanlar. Ve gaz etkisini daha erken gösteriyormuş) hemen eve koşun, kapıları, pencereleri kapatıp naylon torbalara girin!” diye öğütler verirdi diyor.

TC sınırları içinde yaşayan Kürtlerden birinin tanıklığı Türk ve Irak egemenlerinin uygulamalarının benzerliği, sözcükler ile dile gelmiş; “Kimileri sığınak yapılmasından yanaydı ama, operasyonların sıklaşmaya, askerlerin peynir kuyularında bile “**terörist**” aramaya başladığı o yıllarda, kimse elma kokusundan” korunmak için sığınak yapmayı göze alamamıştı. Tek çıkar yol dışarıdan hava almayan naylon torbalar ve silah gibi saklanan maskelerdi. Galiba onlar da kaçaktı...”

Dîsa dîrok xwe nû ve dike weke carek ji caran e

Lozan Antlaşması ile dört ülke arasında ilhak edilen Kürt ulusu, tarihlerden yine bir günü yaşıyordu. Tıpkı Şeyh Said ayaklanmasında Palu’da, Genç’te, Amed’te yine Zilan, Ağrı ve Dersim İsyanları’nda binlerce Kürdün katledilmesi Xalepçe’de yaşanan katliamdan ayrı bir katliam değildi. Farklı farklı ülkeler içinde yaşayan Kürtler dört ülkede de aynı zulmü, aynı acıları yaşamak zorunda kaldılar. Katliamın bir yanı Irak’ta yaşanırken bir başka yanında Türkiye’de, İran’da ve Suriye’de de yaşanmaktaydı. Yani Kürtlerin fermanı yine ölümdü. Saddam savaşın bitimindeki ilk icraatı Xalepçe olmuştu. Keza daha öncesinde de savaş döneminde 1983’te Hacı Ümran bölgesinde yüz kişi, 1984’ün Ekim ayında Süleymaniye yakınlarındaki Penjuvin’de de üç binin üzerinde kişiyi hardal gazı ile katletmişti.

Irak devleti kimyasal silahlarını temin ettiği emperyalist ABD, sonraki yıllarda faillerinden biri kendisi değilmiş gibi Irak’a “özgürlük” nidalarıyla işgale girişti. Uşaklarıyla halkın kanını sermaye aracına dönüştüren ABD, bu yaptıkları yetmezmiş gibi daha fazla kan dökerek Irak halkına savaş açtı. Kendileri için kullandıkları Saddam, “iş görür” halini yitirince işgalin gerekçelerinden biri oldu. Keza ülkemizde aynı kimyasal ve ağır silahlarla katledilen halkımızın kanında Türk komprador burjuvalarının ve toprak ağalarının, emperyalist devletlerin eli vardır.

Keza Suriye’de yaşanan savaş içinde aynı durum geçerlidir. Emperyalist devletler Suriye’de kendi çıkarları uğruna yüz binlerce insanı katletmiş, milyonlarca insanı evsiz ve mülteci durumuna düşürmüştür. Bu emperyalist ve işbirlikçi burjuva sınıfı tarihin ve halkın haklı öfkesinden kurtulamayacaktır. Yapılan her saldırı ve zulüm politikası halkın öfkesini arttırmakta, bir dağ gibi kabarmaktadır.

"Biz buraya
dönmemeye değil
ölmeye geldik!"

30 MART 1972
KIZILDERE KATLIAMI
UNUTMA UNUTTURMA!

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

www.yenidemokratgenclik.net

www.partizanarsiv.net

İSYAN DIYE YAZILIR
NEWROZ
DIYE OKUNUR!

NEWROZ
★ İSYANDIR!
www.partizanarsiv.net